Samael Aun Weor

DOCTRINA SECRETĂ DIN ANAHUAC

Textul integral al acestei opere, conform dorinţei exprimate de autorul său (Victor Manuel Gomez Rodriguez) este patrimoniul întregii umanităţi.

▫ *CAPITOLUL 1* ▫
CELE 7 PEŞTERI CEREŞTI ▫

Pentru binele Marii Cauze, merită să încep acest tratat, transcriind ceva minunat. Vreau să scot în evidenţă o anumită relatare consemnată de către Fray Diego Duran în notabila sa operă intitulată „ISTORIA MEXICULUI" (să se vadă Tratatul lui Don Mario Roso de Luna – „CARTEA CARE UCIDE MOARTEA", paginile 126-134).

„Istoria Indienilor din Noua Spanie şi Insulele Tierra Firme, scrisă de Fray Diego Duran – o carte frumoasă ce porneşte de la colonizarea spaniolă a acestui vast Imperiu – povesteşte faptul că împăratul Moctezuma, aflându-se în apogeul gloriei şi al bogăţiilor, s-a considerat aproape un Zeu. Magii şi sacerdoţii regatului, mult mai înţelepţi şi mai bogaţi decât el, întrucât îşi dominau toate dorinţele inferioare, au fost nevoiţi să îi spună:

— O, rege şi stăpân al nostru! Nu te făli cu nimic din ceea ce se supune ordinelor tale. Strămoşii tăi, împăraţii pe care tu îi crezi morţi, te întrec acolo, în lumea lor, aşa cum lumina Soarelui întrece pe cea a oricărui licurici...

Atunci împăratul Moctezuma, mai mult din curiozitate decât din orgoliu, se hotărî să trimită o fastuoasă solie, plină de daruri, către Pământul strămoşilor săi, adică spre Binecuvântata Casă a Dimineţii, dincolo de cele şapte peşteri din Pacaritambo, de unde se spunea că provine poporul aztec şi despre care vorbesc atât de elogios vechile lor tradiţii. Însă dificultatea consta în a găsi mijloacele şi drumul corect pentru a ajunge fericiţi la ascunsa şi misterioasa regiune, drum pe care nimeni nu părea, deocamdată, să îl cunoască cu adevărat. Atunci, Împăratul a cerut să se prezinte în faţa sa ministrul Tlacaelel, căruia îi spuse:

— Trebuie să afli, o Tlacaelel, că am hotărât să formez o oaste compusă din cele mai eroice căpetenii ale mele şi să îi trimit foarte bine împodobiţi şi pregătiţi, împreună cu o mare parte din bogăţiile pe care Marele Huitzilopochtli ni le-a oferit pentru gloria sa, ca să le depună cu respect la preamăritele sale picioare. De asemenea, cum avem veşti demne de încredere cum că însăşi mama Zeului nostru trăieşte încă, i-ar putea face plăcere să afle despre măreţiile şi splendorile dobândite de descendenţii săi, prin truda braţelor şi a minţilor lor.

Tlacaelel răspunse:

— Puternice Stăpân, vorbind aşa, curajul tău nu s-a pus în mişcare pentru treburi lumeşti, nu, nici pentru propriile dorinţe ale prea-măritei tale inimi, ci pentru că o înaltă zeitate te impulsionează astfel, pentru a întreprinde o aventură nemaiauzită, ca cea despre care tu vorbeşti. Însă nu trebuie să ignori, Stăpâne, că ceea ce ai decis cu atâta hotărâre, nu este o chestiune de simplă forţă, nici de îndemânare sau curaj, nici de vreun aparat de război, nici de isteţime politică, ci chestiune de vrăjitori şi magi, capabili să ne descopere mai întâi, cu arta lor, drumul care să ne conducă la acele locuri. Pentru că trebuie să ştii, o Puternice Prinţ, că, după cum povestesc vechile noastre istorisiri, acest drum a fost tăiat cu mulţi ani în urmă, şi capătul său din această parte este astupat cu mari hăţişuri şi văgăuni, locuite de monştri invincibili, dune şi lagune fără sfârşit şi stufărişuri şi plantaţii de trestie de zahăr foarte dese, unde şi-ar pierde viaţa oricine ar începe temerar aşa o încercare. Caută deci, Stăpâne, ca unic remediu la aceste ţeluri imposibile, pe aceşti oameni înţelepţi de care îţi vorbesc, căci ei, prin arta lor magică, ar putea totuşi salva pe toţi aceşti oameni neputincioşi şi ar putea ajunge până acolo, aducându-ţi apoi informaţiile de care avem nevoie despre acea regiune; regiune despre care se spune, pe bună dreptate, că atunci când trăiau acolo părinţii şi bunicii noştri, înainte de a veni în lunga lor peregrinare până la lagunele Mexicului, unde au văzut miracolul tunalului sau murelor în flăcări, aceea era o Casă minunată şi desfătătoare, unde se bucurau de pace şi de odihnă, unde era o fericire ce întrecea cel mai frumos vis şi unde trăiau timp de secole fără să îmbătrânească şi fără să cunoască ce sunt bolile, oboseala şi durerea şi, în sfârşit, fără să aibă nici una din aceste necesităţi fizice înrobitoare de care noi suferim aici; însă după ce strămoşii noştri au ieşit din acel Paradis pentru a veni aici, totul s-a transformat pentru ei în spini şi mărăcini; ierburile îi pişcau, pietrele îi răneau şi arborii de pe drum deveniseră duri, spinoşi şi neroditori, totul întorcându-se împotriva lor, pentru a nu se mai putea întoarce acolo, aşa încât să-şi ducă la capăt misiunea în această lume a noastră.

Moctezuma, ascultând bunul sfat al înţeleptului Tlacaelel, îşi aminti de istoricul Cuauhcoatl, „Dragonul de Înţelepciune”, nume dat în mod obişnuit Adepţilor „mâinii drepte” sau magilor albi – un Bătrân Venerabil ai cărui ani nimeni nu le mai ştia numărul – şi imediat ceru să fie dus la refugiul său de pe munte şi după ce îl salută cu respect îi spuse:

— Părinte, nobil Bătrân, glorie a poporului tău, multe doresc să aflu de la tine, dacă te înduri să-mi spui; ce amintiri păstrezi tu, în sfânta ta bătrâneţe, despre istoria celor Şapte Peşteri cereşti unde trăiesc venerabilii noştri înaintaşi; şi ce loc este acel sacru lăcaş unde sălăşluieşte Zeul nostru Huitzilopochtli şi de unde au venit până aici părinţii noştri?

— Puternice Moctezuma – răspunse solemn bătrânul, cel care este servitorul tău cunoaşte răspunsul la întrebarea ta; şi anume, strămoşii noştri, cu

adevărat au trăit în acel loc fericit şi de nedescris pe care l-au numit Aztlán, sinonim cu puritatea sau albeaţa. Acolo se mai găseşte încă un mare deal în mijlocul apei, pe care îl numesc Culhuacan, care înseamnă „deal întortocheat sau şerpuitor”. În acest deal se găsesc peşterile şi acolo au trăit nenumăraţi ani strămoşii noştri, înainte de a veni aici. Acolo, sub numele de medjini şi azteci, au avut parte de o mare odihnă. Acolo se bucurau de un număr mare de raţe de tot felul, bâtlani, corbi de mare, lişiţe, găinuşe de apă şi multe şi felurite specii de peşte; se bucurau de umbra deasă a arborilor încărcaţi de fructe şi împodobiţi cu păsări cu capetele colorate şi galbene, de izvoare înconjurate de sălcii, cătinaşi, arini enormi. Acei oameni se foloseau de bărci şi făceau jgheaburi în care semănau porumb, ardei, roşii, nahutlis, fasole şi alte feluri de seminţe din care mâncăm noi aici şi pe care le-au adus ei, pierzându-se pe drum multe altele. Însă, după ce au ieşit de acolo şi au pierdut din vedere acel loc încântător, după ce au păşit pe acest pământ dur, totul, totul s-a întors împotriva lor. Ierburile îi pişcau, pietrele îi tăiau, câmpurile erau pline de mărăcini şi au dat de largi hăţişuri şi spini de care nu puteau trece, nici nu puteau să se aşeze sau să se odihnească pe ele.

Mai mult, au găsit peste tot vipere, cobre şi chiar insecte veninoase, tigri şi lei şi alte animale feroce cu care s-au luptat pentru teritoriu şi care le-au făcut viaţa imposibilă. Asta este ceea ce au povestit strămoşii noştri şi asta este tot ce pot să îţi spun cu privire la istoriile noastre. O, Puternice Stăpân!

Regele îi răspunse Bătrânului că toate acelea erau adevărate, întrucât şi Tlacaelel îi dăduse aceleaşi informaţii. Astfel, trimise să caute şi să cheme din toate provinciile Imperiului, oriunde s-ar fi aflat, pe toţi magii şi vrăjitorii pe care îi puteau găsi. Au fost astfel aduşi înaintea lui Moctezuma un număr de aproape şaizeci de persoane, toţi oameni bătrâni, cunoscători ai artei magice, şi odată reuniţi cei şaizeci, Împăratul le spuse:

— Părinţi şi bătrâni, eu am hotărât să găsesc locul de unde au ieşit mexicanii de odinioară şi să ştiu în mod exact ce ţară este aceea, de cine este locuită şi dacă încă mai este în viaţă mama Zeului nostru Huitzilopochtli. Astfel, pregătiţi-vă să mergeţi până acolo cum puteţi mai bine şi să vă întoarceţi repede aici.

Porunci, de asemenea, să se scoată un număr mare de mantii de toate felurile, veşminte luxoase, aur şi bijuterii foarte preţioase. Multă cacao, bumbac, teonacatzli, flori de vanilie neagră şi pene de o mare frumuseţe, în fine, cele mai preţioase lucruri din comoara sa, şi le înmână acelor vrăjitori, dându-le de asemenea şi plata lor, şi multă mâncare pentru drum, pentru ca, cu cea mai mare grijă, să îndeplinească ceea ce au promis.

Plecară aşadar vrăjitorii şi ajunşi la un deal căruia i se spune Coatepec, ce se găseşte în Thule, făcură invocările şi cercurile magice, vopsindu-se cu „bija”, acele alifii care încă se mai folosesc în astfel de operaţiuni...

Odată ajunşi în acel loc, îl invocară pe Demon – cunoscut la ei ca Daimon, adică Luciferul particular al fiecăruia – şi îl rugară să le arate adevăratul loc

unde au trăit străbunii lor. Demonul, forţat prin acele conjurări, îi transformă, pe unii în păsări, pe alţii în bestii feroce, lei, tigri, coioţi şi pisici înfricoşătoare şi îi duse pe ei şi pe toţi aceia pe care ei îi conduceau, la locul unde trăiau strămoşii lor.

Ajunseră astfel la o lagună mare, în mijlocul căreia se afla dealul Culhuacan şi aşezaţi în genunchi, reveniră la forma umană pe care o avuseseră înainte şi, istoria povesteşte că, văzând nişte oameni care pescuiau pe celălalt mal, îi strigară. Oamenii sosiră cu luntrea, întrebându-i de unde erau şi ce căutau. Atunci ei răspunseră:

— Noi, Domnilor, suntem supuşii marelui Împărat Moctezuma din Mexic şi suntem trimişi de acesta pentru a căuta locul unde au trăit strămoşii noştri.

Atunci localnicii îi întrebară cine era Dumnezeul pe care ei îl adorau şi călătorii răspunseră:

— Îl adorăm pe Marele Huitzilopochtli şi atât Moctezuma cât şi sfătuitorul său Tlacaelel, ne-au ordonat să o căutăm pe mama lui Huitzilopochtli, întrucât aducem pentru ea şi pentru familia ei daruri bogate.

Bătrânul le spuse:

— Să fie bineveniţi; aduceţi-i aici!

Imediat se întoarseră cu luntrile şi urcându-i pe călători în ele, îi duseră la dealul din Culhuacan, deal despre care se spune că este dintr-un nisip atât de fin, încât tălpile călătorilor se afundau în el aproape fără să poată înainta, ajungând astfel cu mari suferinţe până la căsuţa pe care bătrânul o avea la poalele dealului. Îl salutară pe bătrân cu profund respect şi îi spuseră:

— Venerabile Maestre, primeşte aici pe servitorii tăi, în locul unde este ascultat cuvântul tău şi respectat însemnul tău protector.

Bătrânul, cu multă iubire le răspunse:

— Fiţi bineveniţi, fiii mei. Cine este cel care v-a trimis aici? Cine este Moctezuma şi cine este Tlacaelel Cuauhcoatl? Niciodată aceste nume nu au fost auzite aici, căci stăpânii acestui pământ se numesc Tezacatetl, Acactli, Ocelopan, Ahatl, Xochimitl, Auxeotl, Tenoch şi Victon şi aceştia sunt şapte bărbaţi, căpetenii a nenumăraţi oameni. În afară de ei, mai sunt patru învăţători minunaţi sau tutori al marelui Huitzilopochtli, doi dintre ei se numesc Cuauhtloquetzqui şi Axolona.

Călătorii, uimiţi, răspunseră:

— Stăpâne, toţi aceştia nouă ni se par nişte fiinţe foarte de demult, despre care abia se mai păstrează amintire în ritualurile noastre sacre, pentru că de mulţi ani ei au fost uitaţi sau au murit.

Bătrânul, înspăimântat de ce auzea, exclamă:

— O, Stăpân al întregii Creaţii! Păi cine i-a omorât, dacă ei sunt aici, vii? Pentru că în acest loc nimeni nu moare, ci cu toţii trăiesc veşnic. Cine sunt, atunci, cei care trăiesc acum?

Trimişii răspunseră nedumeriţi:

— Nu trăiesc, Stăpâne, decât strănepoţii şi stră-strănepoţii lor, şi ei foarte bătrâni. Unul dintre aceştia este marele Sacerdot al lui Hutzilopochtli, pe nume Cuauhcoatl.

Bătrânul, nu mai puţin surprins decât ei, exclamă cu voce tare:

— Este posibil ca acest om să nu se fi întors până acum, când din clipa în care a plecat de aici pentru a merge între voi, sfânta sa mamă îl aşteaptă neconsolată zi după zi?

Acestea fiind zise, bătrânul dădu ordinul de plecare spre Palatul Regal de pe deal. Emisarii, încărcaţi cu darurile pe care le aduseseră, încercară să-l urmeze, însă le era imposibil să înainteze un singur pas; mai mult, se afundau din ce în ce mai adânc în nisip ca şi cum ar fi călcat într-o mlaştină. Cum bunul bătrân îi văzu atât de necăjiţi şi supăraţi pentru că nu puteau să meargă, în timp ce el o făcea cu atâta rapiditate încât părea că nici nu atinge pământul, îi întrebă blând:

— Ce aveţi, o, mexicanilor! Ce vă face atât de stângaci şi greoi? Ce mâncaţi în ţara voastră de vă aduce în starea asta?

— Stăpâne, îi răspunseră necăjiţii, acolo mâncăm ce bucate putem din animalele pe care le creştem şi bem rachiu.

La care bătrânul răspunse plin de compasiune:

— Aceste mâncăruri şi băuturi, împreună cu pasiunile voastre arzătoare, sunt cele care va menţin astfel, fii mei, atât de stângaci şi greoi. Ele sunt cele care nu vă permit să ajungeţi să vedeţi locul unde trăiesc strămoşii noştri şi, în final, atrag asupra voastră o moarte prematură. În plus, să ştiţi că toate aceste bogăţii pe care le aduceţi, nu ne servesc la nimic, aici unde ne înconjoară doar sărăcia şi simplitatea.

Şi spunând acestea, bătrânul ridică cu mare forţă încărcăturile tuturor şi le urcă pe culmea dealului ca şi cum ar fi fost o pană...”

Capitolul XXVII din citata operă a Părintelui Duran – comentată de către Don Mario Roso de Luna – parafrazată aici, continuă apoi – spune Don Mario – cu o relatare despre întâlnirea solilor cu mama lui Hutzilopochtli, din care extragem următoarele:

„Odată ajunşi sus, le ieşi în întâmpinare o femeie de vârstă înaintată atât de murdară şi de neagră încât părea că vine din infernuri şi, plângând amar, le spuse mexicanilor:

— Fiţi bineveniţi, fiii mei, pentru că trebuie să ştiţi că, după ce a plecat din acest loc Zeul vostru şi fiul meu, Huitzilopochtli, sunt în doliu şi tristeţe aşteptând întoarcerea lui şi din ziua aceea nu mi-am spălat faţa, nici nu m-am pieptănat, nici nu mi-am schimbat hainele şi acest doliu şi tristeţe mă vor ţine până când se va întoarce.

Văzând mesagerii o femeie atât de neîngrijită, plini de teamă spuseră:

— Cel care ne-a trimis aici este servitorul tău, Regele Moctezuma şi ajutorul său Tlacaelel Cuauhcoatl şi ştie că nu este el primul nostru rege, ci al cincilea. Ceilalţi patru regi, predecesorii săi, au suferit de foame şi sărăcie şi au fost tributari altor provincii, însă acuma iată ca oraşul este prosper şi liber şi s-au deschis drumuri pe uscat şi pe mare şi este deasupra tuturor şi s-au descoperit mine de aur, argint şi pietre preţioase, din care v-am adus cadouri.

Ea le răspunse, domolindu-şi abia acum plânsetul:

— Eu vă mulţumesc pentru toate veştile voastre, însă vă întreb dacă mai trăiesc vechii învăţători (sacerdoţi) pe care fiul meu i-a luat de aici.

— Morţi sunt, Stăpână, şi noi nu i-am cunoscut, nici nu a rămas din ei altceva decât umbra şi o ştearsă amintire.

Atunci, începând din nou să jelească, îi întrebă:

— Cine a fost cel ce i-a ucis, dacă aici toţi tovarăşii lor sunt vii? Şi apoi adăugă: Ce mâncare este asta pe care o aduceţi? Ea vă menţine atât de stângaci şi legaţi de pământ şi ea este cauza pentru care nu aţi putut urca până aici.

Şi dându-le un mesaj pentru fiul ei, termină spunându-le:

— Anunţaţi-l pe fiul meu că s-a scurs deja timpul peregrinării lui, întrucât şi-a păstorit oamenii şi a supus totul în slujba lui şi, din acest motiv, oameni străini îi vor lua totul şi el va trebui să se întoarcă aici, la adăpostul nostru, odată ce şi-a împlinit misiunea acolo jos.

Şi dându-le pentru fiul său o mantie şi o centură, simbol al castităţii, se despărţi de ei.

Însă nici nu începură bine emisarii să coboare dealul, că bătrâna îi chemă din nou, zicându-le:

— Aşteptaţi ca să vedeţi cum pe acest pământ oamenii nu îmbătrânesc niciodată. Îl vedeţi pe acest bătrân învăţător al meu? Dacă va coborî acolo, unde sunteţi voi, veţi vedea ce tânăr devine!

Bătrânul, într-adevăr, începu să coboare şi, pe măsură ce cobora, devenea din ce în ce mai tânăr şi, de îndată ce începu să urce, deveni la fel de bătrân ca mai înainte şi le spuse:

— Trebuie să ştiţi, fiii mei, că acest deal are darul de a ne aduce la vârsta pe care o dorim, după cum îl urcăm sau îl coborâm. Voi nu puteţi înţelege aceasta întrucât sunteţi abrutizaţi şi sleiţi din cauza mâncării şi băuturii, a luxului şi a bogăţiilor.

Şi pentru a nu pleca fără a fi recompensaţi pentru ceea ce aduseseră, le dădu să ia cu ei tot felul de păsări de mare care se creşteau în acea lagună, tot felul de peşti, legume şi trandafiri, mantii de agave şi centuri, una pentru Moctezuma şi alta pentru Tlacaelel.

Emisarii, vopsindu-se cu „bija” ca şi la venire, transformându-se în aceleaşi

fiare pentru a putea traversa tărâmul de mijloc, se întoarseră la dealul din Coatepec, şi luându-şi acolo figura umană, se îndreptară către Curte, nu fără a anunţa că dintre ei lipseau pe puţin douăzeci, pentru că, fără îndoială, Demonul îi decimase, ca plată pentru munca sa, deoarece merseseră mai mult de trei sute de leghe în opt zile; chiar mai repede i-ar fi putut aduce înapoi, la fel cum l-a adus pe acela din Guatemala, în trei zile, datorită dorinţei pe care o avea o anumită doamnă bătrână de a-i vedea frumoasa fată, după cum s-a povestit cu prilejul primei arderi pe rug pe care Sfânta Inchiziţie a celebrat-o în Mexic.

Moctezuma a rămas încântat de toate acelea şi chemându-l pe Tlacaelel, împreună au elogiat fertilitatea acelui sfânt pământ al străbunilor lor; răcoarea arborilor, abundenţa fără egal din toate lucrurile, întrucât acolo toate roadele se făceau deodată şi în timp ce unele se coceau, altele erau aproape să se coacă, altele erau în germen şi altele se năşteau, motiv pentru care acolo nu putea fi cunoscută niciodată sărăcia. Amintindu-şi de acel tărâm de fericire, Regele şi ministrul începură să plângă cu amărăciune, simţind dorul şi dorinţa fără limite că într-o bună zi să se întoarcă să locuiască acolo, odată împlinită aici jos, misiunea lor umană".

Până aici fermecătoarea referinţă a lui Fraz Diego Duran, transcrisă de Don Mario Roso de Luna, ilustru scriitor teozofic.

▫ *CAPITOLUL II* ▫
LUCIFERUL NAHUA ▫

Să vorbim acum puţin, însă cu mult tact, despre Divinul Daimon al lui Socrate, faimosul Lucifer din Catedrala Notre Dame din Paris, însuşi Xolotl nahua, care, pe magicul deal din Coatepec, în Thule, a răspuns mai iute ca vântul la invocarea vrăjitorească a celor şaizeci de bătrâni.

Extraordinara Thule, încântătoare, care în realitate nu este alta decât Thule scandinavă, despre care ne vorbeau versurile de aur ale marelui Seneca, hotarul acestei lumi...

Xolotl, umbra vie a lui Quetzalcoatl, Lucifer-Prometeu, este purtătorul luminii, steaua dimineţii, simbolul viu al pietrei noastre unghiulare, piatra de încercare, Piatra Filosofală în care se găseşte cheia tuturor puterilor.

Lucifer-Xolotl, luând uneori aspectul de ţap al lui Mendez, simbolizează potenţa sexuală.

Moise, întorcându-se din Sinai, unde îl întâlnise pe Iehova, purta pe frunte două fulgere luminoase în formă de coarne de ţap, ceea ce ne indica faptul că lucrase cu forţa sexuală.

Stă scris şi cu litere ebraice, că Arca Alianţei avea în cele patru colţuri ale sale coarne de ţap.

La rândul său, Isaia, Profetul, scrie (XIV 12,15):

„Cum ai căzut din ceruri, oh, Luceafăr strălucitor, fiu al aurorei! Stăpân al naţiunilor, aruncat pe pământ! Tu, care spuneai în sinea ta: Voi urca la ceruri, în înalt; deasupra stelelor lui Dumnezeu îmi voi ridica tronul. Mă voi instala pe muntele său sacru, în profunzimile Acvilonului. Voi urca pe culmile norilor şi voi fi egal cu Cel prea Înalt. Ei bine, în mormânt ai coborât, în profunzimile abisului”.

Părinţii Bisericii: Simion, Pacomie, Eulogiu, Antonie, vedeau, fiecare dintre ei, pe Luciferul lor particular (întrucât fiecare persoană îl are pe al său) sub forma vreunei domnişoare fermecătoare sau al unui bărbat teribil cu coarne strălucitoare sau ca un copil cu tunică neagră.

Să ascultăm minunatul cântec al lui Ezechiel (XXVIII 12,19), închinat frumosului Demon Lucifer – Xolotl:

„Erai pecetea desăvârşirii. Plin de înţelepciune şi de o frumuseţe desăvârşită. Te aflai în Eden, în Grădina lui Dumnezeu. Hainele tale erau împodobite cu tot felul de pietre scumpe: rubinul, topazul, diamantul, crisolitul, onixul, safirul, smaraldul, cărbunculul (rubin roşu-închis) şi aurul te acopereau.

Din pricina mulţimii negoţurilor tale, iazurile tale s-au umplut de violenţă şi ai păcătuit şi Eu te-am alungat de pe muntele sacru şi te-am aruncat dintre fiii lui Dumnezeu. Heruvimul protector te-a izgonit”.

„Pe Muntele Alban, acest personaj trezeşte o adevărată afecţiune: Entitatea dezbrăcată, cu extremităţile diforme, cu gura de felina şi într-o atitudine dinamică ce evidenţiază începuturile acestui oraş, nu poate reprezenta pe altul decât pe Xolotl (Lucifer). În acelaşi timp, asocierea sa cu tigrul, cu focul, ale cărui flăcări îi înlocuiesc uneori părţile genitale şi mişcarea în cădere, constituie dovezi suficiente”. (Aceasta este reprodus textual după opera lui Laurett e Sejourne – „Universul lui Quetzalcoatl”).

În mod evident, Xolotl-Lucifer-Prometeu, este dublul lui Quetzalcoatl, principele luminii şi al tenebrelor, care are putere absolută asupra cerului, pământului şi infernului.

Fără îndoială, Divinul Daimon este reflexia Divinităţii în interiorul nostru, aici şi acum, şi ne poate oferi puterea, înţelepciunea şi egalitatea cu Divinul: „Eritris sicut Dei”. – „Fiţi precum Zeii”.

Piatra Filosofală (Lucifer-Xolotl) se ascunde tocmai în adâncul organelor noastre sexuale şi trebuie să reconcilieze contrariile – „Coincidentia oppositorum” – şi pe fraţii duşmani.

Focul viu şi filosofic al vechilor alchimişti medievali zace latent în străfundul sistemului nostru seminal şi aşteaptă în postură mistică clipa în care să fie trezit.

INRI: Ignis Natura Renovatur Integram (Focul reînnoieşte neîncetat Natura). In Necis Renascer Integer (Prin moarte să renaştem intacţi şi puri).

Sfântul Toma spune: *„Cel mai înalt, cel mai perfect dintre îngeri, îngerul preferat al lui Dumnezeu”*.

Dante scrie: *„Mai nobil decât orice creatură şi însumarea tuturor creaturilor”*.

Fără îndoială, în nici un caz Xolotl-Lucifer nu este o parte străină, ce nu aparţine psihicului nostru, din contră, este însăşi umbra Fiinţei noastre Divine, în interiorul „profunzimilor noastre particulare”.

Stă scris cu litere de aur în Cartea Vieţii că pe gheara de la laba dreaptă a Luciferului nahua, strălucesc glorios anumite semne din aur, teribil de divine.

Xolotl-Lucifer-Prometeu este antrenorul psihologic în gimnaziul vieţii practice.

Fără rost sunt ascunzişurile, combaterea, agitaţia anumitor fraţii care propagă ici şi colo nerozii născocite şi defăimătoare la adresa Chnouphis-ului solar gnostic, Crestos Agathodaemon, şarpele Genezei, Luciferul nahua, strălucitorul Dragon de Înţelepciune, dispreţuit, Xolotl-Lucifer cel rău văzut de către toţi acei ignoranţi, modele de înţelepciune, care repudiind Duhul ce dă viaţă, au interpretat după litera moartă alegoria luptei din ceruri şi lupta lui Mihail contra Dragonului, fără a înţelege profunda lor semnificaţie.

Lupta, ciocnirea celestă, care fără îndoială, trebuie să aibă loc în adâncul viu al propriei noastre conştiinţe; eroica luptă împotriva pasiunilor animalice pe care le purtăm în interior, personificate în eu însumi, în el însuşi.

Fără îndoială că Fiinţa noastră Interioară profundă trebuie ori să ucidă, ori să eşueze. În primul caz, evident, se transformă în ucigaşul Dragonului prin însuşi faptul că a ieşit victorioasă din toate ispitele aşezate de acesta.

Xolotl-Lucifer ca învăţător, educator, mentor, cu siguranţă se dovedeşte a fi neobişnuit, nemaiauzit, extraordinar. În tentaţia luciferică există o didactică unică, o puternică pedagogie, atracţie înspăimântătoare, stimul inconfundabil, instigare ascunsă cu scopuri divine secrete, seducţie, fascinaţie.

Din toate acestea putem deduce că, în adâncul celor mai profunde intimităţi ale noastre, putem şi trebuie să luptăm împotriva Dragonului şi a oştirilor sale tenebroase (defectele psihologice), dacă dorim cu adevărat să ne transformăm în „Fii ai Înţelepciunii” şi în „Zei nemuritori”...

Pe pământul sacru al Vedelor, Indra, Strălucitorul zeu al Cerului, îl omoară pe Vritra sau Ahi, Şarpele-Demon, Lucifer-Xolotl, act prin care devine Vritra-han, „Distrugătorul lui Vritra”, motiv pentru care i se dă supernumele de Jishnu – „Conducător al Oştilor Cereşti”.

Crucea este un simbol foarte vechi, folosit dintotdeauna în toate religiile, în toate popoarele, şi greşeşte cine ar considera-o emblema exclusivă a vreunei secte religioase. Când cuceritorii spanioli au ajuns pe pământul sacru al aztecilor, au găsit Crucea pe altarele lor.

În planul marilor edificii religioase din Evul Mediu, prin adăugarea unei bolţi semicirculare sau eliptice lipite de stranã, vedem forma hieroglifei egiptene ce reprezintă Crucea ansată, care se citeşte „Ank” şi desemnează viaţa universală, ascunsă în toate lucrurile.

Pe de altă parte, echivalentul ermetic al semnului Ank este emblema lui

Venus sau Cipris-Lucifer, cuprul, bronzul sau alama.

„Albeşte-ţi alama şi arde-ţi toate cărţile”, ne repetă neîncetat cei mai buni autori ai Alchimiei medievale.

În mod evident, respectiva expresie, lozincă sau rugăciune, tradusă în mod înţelept, semnifică: „Magie sexuală, castitate ştiinţifică, moarte radicală a Egoului animal”. Quetzalcoatl, înviat după ce a „albit alama”, se transformă în luceafărul dimineţii.

Apocalipsa Sfântului Ioan spune:

„Celui ce va ieşi triumfător şi îmi va fi fidel până la capăt, îi voi da puterea asupra neamurilor”. *„Şi îi va conduce cu sceptru de fier şi vor fi arşi ca vasele de lut; la fel cum am primit-o şi eu de la Tatăl meu”*. *„Şi le voi dărui Steaua Dimineţii”*. *„Cel ce are urechi, sa audă ceea ce Duhul le spune Bisericilor”*. (Apocalipsa XI, 26-27-28-29).

Bel şi Dragonul, Quetzalcoatl şi Xolotl, Apollo şi Piton, Krishna şi Kaliya, Osiris şi Tiphon, Mihail şi Dragonul Roşu, Sfântul Gheorghe şi Dragonul său, întotdeauna reprezintă logosul divin particular al fiecăruia dintre noi şi dublul său proiectat în psihic pentru binele nostru.

Nu este de prisos să afirm, răspicat şi cu deplină claritate, că uciderea Dragonului Venus-Lucifer-Xolotl echivalează cu a ne transforma în fii ai acestuia, adică să primim Steaua Dimineţii.

Dragonii au fost văzuţi în timpul întregii antichităţi ca simboluri ale Eternităţii şi Înţelepciunii.

Hierofanţii din Egipt, Babilonia şi India îşi luau de obicei numele de „Fii ai Dragonului şi ai Şerpilor”, întărind astfel învăţăturile Gnosticismului Universal.

Xolotl, umbra sau dublul Hristos-ului mexican, Quetzalcoatl, în coborârea sa din Empireu până în propriile noastre infernuri atomice, se dovedeşte extraordinar, minunat.

Xolotl înseamnă în acelaşi timp câine şi geamăn. Merită să amintim în acest capitol că părintele Sahagun considera câinele ca fiind simbol al Focului de origine cerească.

Focul sexual, câinele, instinctul erotic, Luciferul nahua, este acel agent extraordinar şi minunat care ne poate transforma în întregime.

Câinele îl ghidează pe Cavaler, conducându-l pe drumul îngust ce duce de la tenebre la Lumină, de la moarte la Nemurire.

Este urgent să îl scoatem din lăcaşul lui Pluton pe Xolotl-Cerber, sursă de teroare, care cu lătratul său, cu cele trei capete monstruoase ale sale şi cu gâtul înconjurat de şerpi, îi umple de spaimă pe defuncţi.

Xolotl-Cerber-Tricefalul trage lesa stăpânului său, conducându-l în siguranţă de-a lungul drumului abrupt ce duce la Eliberarea finală.

Xolotl-Lucifer, ca arhetip al penitentului şi cu centura castităţii, transformat

în anahoret, aduce lumina în tenebre şi clarifică întreg ezoterismul hristic.

Xolotl-Lucifer, având asupra sa resturile pe care trebuie să le învie, ne indică necesitatea de a muri pentru a exista.

Este urgent să descoperim, să reflectăm, să medităm...

Fără îndoială, moartea lui „eu însumi" este o condiţie indispensabilă pentru învierea ezoterică, care trebuie să aibă loc aici şi acum, prin intermediul Alchimiei sexuale.

„Pentru că este necesar ca acest trup coruptibil să îmbrace haina sfinţeniei şi acest muritor să îmbrace haina nemuririi".

„Şi când acest trup coruptibil va fi îmbrăcat haina sfinţeniei şi acest muritor – haina nemuririi, atunci se va împlini cuvântul care stă scris: Moartea a fost înghiţită de biruinţă".

„Unde este, moarte, spinul tău? Unde este, morminte, biruinţa ta?" (Corinteni I, 15, 53-54-55).

Didactica incitantă şi seducătoare a lui Xolotl-Lucifer, utilizată în mod inteligent, face posibilă învierea magică.

„Tentaţia este foc. Triumful asupra tentaţiei este Lumină". Eliminarea elementelor nedorite pe care le purtăm în interior este imediată, urgentă, de neamânat.

Se dovedeşte urgent, de neamânat, stringent, să discriminăm, să specificăm, să discernem în mod concret în legătura cu anumite valori simbolice. Vreau să mă refer în mod special la tigru şi la câine.

Fără îndoială, acest Xolotl-Lucifer, purtând hieroglifa solară, întrucât se găseşte la baza sistemului nostru seminal, îşi asumă minunatul rol al câinelui Cerber citat de Dante în „Divina Comedie".

Tigrul este diferit, şi aceasta o cunosc „Cavalerii tigri", aceşti jaguari ai Mişcării Gnostice, autentice feline ale Psihologiei Revoluţionare, care s-au lansat împotriva lor înşişi, împotriva propriilor defecte psihologice.

În mod evident, câinele şi tigrul sunt strâns legaţi în această muncă ezoterică.

Umanizarea tigrului în arta aztecă este ceva care uimeşte orice mistic.

În nici un fel nu ar fi posibil să extirpăm agregatele noastre psihologice, aceste intime defecte care în totalitatea lor constituie Eul, fără ajutorul acestei Particule divine sau Monade interioare, simbolizată prin secure, semn al fulgerului pe care Omul-tigru îl asumă cu deplina claritate.

Stă scris cu deplină evidenţă în Cartea Vieţii: *„Cine vrea să urce, trebuie mai întâi să coboare"*. *„Fiecărei exaltări îi precedă o umilire"*.

Din cele mai vechi timpuri, coborârea în a Noua Sferă a fost întotdeauna proba maximă pentru suprema demnitate a hierofantului. Iisus, Buddha, Hermes, Quetzalcoatl, cu toţii au trebuit să treacă prin această teribilă probă.

Acolo coboară Marte pentru a-şi căli spada şi pentru a cuceri inima lui Venus,

Hercule pentru a curăţa grajdurile lui Augias şi Perseu pentru a tăia capul Meduzei.

Quetzalcoatl şi Dublul său, în străfundurile pământului, în Infernul lui Dante, în teribilul lăcaş al lui Pluton, trebuie să moară radical, dacă vrea cu adevărat să renască dintre morţi.

„În mijlocul acelei caverne, un ulm enorm îşi întinde ramurile sale seculare; de ele atârnă toate visele vane ale umanităţii suferinde, prinse de frunzele sale precum insectele. Pe acolo se plimbă centaurii; Briareu, gigantul cu o sută de braţe; Hidra din Lerna, pe care a omorât-o Hercule, tăindu-i multele sale capete; Himera, monstru cu corp de capră; Gorgonele, Harpiile şi Umbrele celor trei corpuri.

Înspăimântător este drumul care duce în Tartar prin apele Acherontului; vârtejuri de noroi şi apă tulbure.

Un luntraş oribil cu păr cărunt, zbârlit, ochi strălucitori ca jăraticul, cu barbă lungă şi dezordonată, manevrează barca care trece sufletele în cealaltă parte.

O mulţime îngrijorată şi pestriţă se grupează pe mal, aşteptând să fie trecuţi râul de către luntraş; însă acesta alege după plac: acuma acesta, acuma celălalt şi sunt unii care aşteaptă zadarnic şi imploră, însă totul este inutil.

Acestea sunt sufletele celor care nu au primit mormânt, care disperă timp indefinit, până ce o mână miloasă, aici pe pământ, adună corpurile şi strânge în urnă cenuşa lor.

Atunci, lăcaşul lui Pluton se deschide şi sufletele încep trista lor odihnă, private de lumină, umbre a ceea ce au fost”.

▫ *CAPITOLUL III* ▫
LEVITAŢII MISTICE ▫

Fără îndoială, cea de-a patra coordonată este însuşi hiperspaţiul hipergeometriei, prin intermediul căruia sunt posibile actele supranaturale precum: dispariţia sau apariţia unui corp în spaţiul tridimensional al lui Euclid sau scoaterea unui obiect oarecare dintr-o cutie ermetic închisă.

S-a demonstrat că atunci când un electron şi un pozitron se anihilează pentru a elibera energie, apar două picături de lumină sau, mai exact, două raze gamma.

Experienţele care au verificat crudul realism al acestui fenomen, vin, în consecinţă, să demonstreze existenţa celei de-a patra dimensiuni.

Cu siguranţă, diferitele fenomene de levitaţie autentică au fost întotdeauna posibile graţie extraordinarului agent al celei de-a patra dimensiuni.

Nu este de prisos să afirmăm, răspicat şi fără emfază prea multă, că levitaţia este o înălţare neobişnuită a corpului fizic deasupra solului.

Deoarece multă lume nu cunoaşte nici măcar abc-ul acestei probleme, este

preferabil să citǎm cazurile a diferiţi anahoreţi care au levitat în faţa unui public divers.

Să începem cu Sfântul Ştefan, Rege al Ungariei, senior medieval, decedat în anul 1038, care a plutit în aer într-o noapte, în timp ce se ruga în cortul său.

Să continuăm cu Sfântul Dunstan, arhiepiscop de Cantebury, măreţ fiu al lui Dumnezeu, care exact în ziua Înălţării, 17 mai 988, s-a ridicat miraculos până la bolta catedralei.

Sfântul Ladislau al Ungariei (1041-1095), renumit anahoret care, într-o noapte memorabilă, a plutit deasupra pământului în timp ce se ruga în faimoasa mânăstire din Warasdin.

Sfânta Cristina (1150-1224), admirabilă mistică ilustră care, fiind considerată deja moartă, s-a înălţat până la cupola bisericii în plin serviciu funerar.

Sfânta Isabela a Ungariei, renumită matroană; Sfântul Edmundo; Sfânta Ludgarda, faimoasă mistică; binecuvântatul Guilles din Santarem; misterioasa Margareta a Ungariei; spirituala Sfânta Dulcerina; preailustrul Sfânt Toma d'Aquino, faimos Domn al Înţelepciunii; Sfânta Agnes din Boemia şi mulţi alţii care, cufundaţi în cea de-a patra dimensiune, pluteau în timpul extazului.

Înălţări extraordinare, zboruri magice, ieşiri rapide în a patra verticală, suspendări, ascensiuni, treceri, transportări, mişcări circulare aeriene la mare înălţime, extaz, bucurie şi încântare.

Spune legenda secolelor, şi aceasta Zeii şi Oamenii o ştiu, că, atunci când Fratele nostru Francisc din Asisi (1186-1226) a ajuns la apusul vieţii sale, extazele sale pe Muntele Averno s-au înmulţit.

Discipolul său preaiubit, Fratele Leon, care bucuros îi ducea alimente, îl găsea mereu în stare de extaz, afară din peştera sa, la o înălţime mare, plutind deasupra pământului parfumat. Uneori ajungea la înălţimea fagilor, dispărea din faţa ochilor, intra în a patra coordonată.

Şi continuând cu aceasta tematică mistico-ştiinţifică, nu este de prisos să o amintim şi pe Sfânta Caterina de Ricci (1522-1589), celebra stareţă stigmatizată din Prato care, atunci când intra în extaz, rămânea suspendată în mediul înconjurător.

Mulţi alţi penitenţi, pustnici, precum Sfântul Francisc de Paula, Sfântul Francisc din Alcantara, Sfântul Toma din Villanova, Sfântul Francisc Javier, etc., se desprindeau de la sol în timpul extazului şi rămâneau în aer, spre marea uimire a conştiinţei publice.

Fără îndoială, cazuri faimoase şi extraordinare, prin caracterul lor insolit şi neobişnuit, au fost cele ale misticei pe nume Tereza de Avila (1515-1582), descrise de ea însăşi cu lux de detalii, explicând în mod dialectic cum inefabila putere magică o absorbea într-o dimensiune necunoscută în timp ce se ruga; atunci începea să plutească în faţa congregaţiei uimite. Într-o zi oarecare între multe altele, acea Sfântă era suspendată atât de sus deasupra

solului, încât nu au putut să îi dea împărtăşania.

Dubla levitaţie a Sfintei Tereza de Avila şi a Sfântului Ioan al Crucii în Mânăstirea din Avila, a cauzat stupefacţie, uimire generală... Atunci au putut fi văzuţi în spaţiu acei doi mistici în stare de extaz.

Despre acel călugăr melancolic, odinioară cunoscut sub numele de Iosif de Copertino, se spune ca s-a ridicat în aer de şaptezeci de ori. Această întâmplare magică a avut loc demult, prin anul 1650, motiv pentru care a fost canonizat.

De fiecare dată când respectivul pustnic cu faţa sa dulce se desprindea de pământul dur, scotea un strigăt. Întrebat de cardinalul din Lauria despre acel ciudat şi misterios ţipăt pe care îl scotea exact în momentul zborului, Sfântul răspunse în mod ezoteric:

„Pulberea, când se aprinde în archebuză, explodează cu mare zgomot; la fel şi inima cuprinsă de Iubirea Divină. Amin!”

Scotocind prin vechi manuscrise, cu tenacitatea clericului în chilie, am descoperit pe pământul sacru al Vedelor următoarele:

„Cel ce va medita asupra centrului inimii, va dobândi controlul asupra tattvei Vayu (principiul eteric al aerului). Va obţine, de asemenea, siddhis, puterile Sfinţilor, Bushari, Kechari, Kaya, etc. (a pluti în aer, a-şi introduce duhul în corpul altei persoane, etc.). Va dobândi Iubirea Cosmică şi toate calităţile tattvice divine”.

Dezvoltarea substanţială a inimii liniştite este urgentă şi de neamânat dacă se urmăreşte deprinderea Ştiinţei Jinas, Doctrina levitaţiei.

Incongruent, în dezacord cu Tertium Organum sau cel de-al Treilea Canon al Gândirii, ar fi să încercăm starea Jinas fără să fi educat şi însufleţit mai înainte, în inima liniştită, puterile mistice ale Sfinţilor...

Niciodată nu am dori să interzicem sau să împiedicăm practicile de levitaţie magică. A încurca, a tulbura, nu este în nici un caz intenţia noastră, noi propunem doar „sacrificius intelectus” (sacrificarea intelectului), dacă aspirăm cu adevărat la dezvoltarea armonioasă a Focurilor inimii...

Mintea, teoretică şi speculativă, se desfăşoară, se extinde şi se dezvoltă pe seama energiilor subtile ale inimii şi aceasta este foarte trist.

Cerebralizarea intelectuală, mecanică, suge, vampirizează fără nici un pic de milă puterile vitale ale inimii.

De-a lungul multor ani de observare constantă, studiu şi experienţă, am putut verifica pe deplin că individul pseudoezoteric sau pseudoocultist, închis în mica sa lume, cerc sau mediu raţional, intelectiv, se dovedea din start un adevărat eşec pe terenul practicării levitaţiei.

Nu este de prisos să îl imităm pe Iosif din Copertino în rugăciunile şi extazele sale, cu scopul ca inima, cuprinsă de Iubirea Divină, să se dezvolte în mod armonios, dându-ne puterea de a intra în mod conştient cu corpul fizic în cea

de-a patra dimensiune, dincolo de spaţiul tridimensional al lui Euclid.

Cu siguranţă, acei şaizeci de bătrâni azteci care îşi făceau pe dealul din Coatepec operaţiunile şi cercurile magice pentru a se scufunda apoi în a patra coordonată, îşi dezvoltaseră mai înainte, fiecare, focurile minunate ale inimii.

Relatarea acelei misterioase călătorii prin necunoscuta dimensiune se dovedeşte sprinţară, insolită, nemaiauzită. Fără îndoială, în Universul paralel al celei de-a patra dimensiuni, orice metamorfoză este posibilă. Luciferul nahua, forţat de acele conjurări, i-a transformat pe cei şaizeci de bătrâni ai lui Moctezuma în păsări, bestii feroce, lei, tigrii, coioţi şi pisici înspăimântătoare.

Astfel, relatarea oferită de către Fray Diego Duran în notabila sa lucrare intitulată „Istoria Mexicului” nu este pură lăudăroşenie, entuziasm sau glumă livrescă.

Dacă mergem de-a lungul Istoriei Jinaşilor, în fruntea acestora, îl descoperim în Tibetul oriental pe Milarepa, venerabilul Maestru, ilustru tâlhar, care, asemeni oricăruia dintre cei şaizeci de bătrâni ai lui Moctezuma, ştia să leviteze în a patra dimensiune.

Adept Perfect al facultăţilor magice a avut norocul de a traversa şi vizita nenumărate paradisuri sacre şi ceruri ale Budhhaşilor de compasiune, unde, datorită virtuţii actelor sale şi a extraordinarei devoţiuni, zeii care conduc aceste locuri pline de fericire, i-au făcut favorul de a-i permite să se manifeste acolo, graţie Dharmei sale.

Iisus, Marele Kabir, scufundat cu corpul fizic în a patra verticală, a păşit pe apele mării, şi asta o cunosc atât Zeii cât şi Oamenii.

Fără îndoială, Filip, Apostolul Divinului Rabi din Galileea, este Patronul stărilor Jinas.

▫ *CAPITOLUL IV* ▫
DOCTORUL FAUST ▫

Adevăratul Lucifer din doctrina arhaică este, din contră, edificator şi prin esenţă înălţător, exact contrariul a ceea ce presupun teologii, precum Des Mousseaux şi marchizul de Merville, întrucât reprezintă însăşi alegoria corectitudinii, simbol extraordinar şi minunat al celui mai înalt sacrificiu (Cristus-Lucifer al gnosticilor) şi Dumnezeu al Înţelepciunii sub diferite nume.

Xolotl-Lucifer-Prometeu este identic cu Logosul platonician, Ministru al Demiurgului Creator şi strălucitor Stăpân al celor şapte lăcaşuri ale lui Hades, ale lui Sabbath şi ale lumii manifestate, căruia îi sunt încredinţate Spada şi Balanţa Justiţiei Cosmice, întrucât el este, fără îndoială, unitatea de greutate, de măsură şi de număr; Horus, Brahma, Ahura Mazda, etc., etc., mereu Inefabil.

Xolotl-Lucifer, dublul lui Quetzalcoatl, este Gardianul Pragului şi al cheilor Lumisialului, (Templului de iniţiere şi rugăciune) pentru a nu intra în el decât cei unşi, care deţin secretul lui Hermes.

Cine îndrăzneşte să-l blesteme pe Luciferul nahua, se pronunţă împotriva Cosmicei reflexii a Logosului, îl anatemizează pe Dumnezeul viu manifestat în materie şi reneagă veşnica Înţelepciune neînţeleasă, care se revelează atât în lumină cât şi în tenebre.

Gloria lui Satan este umbra lui Adonai şi tronul lui Satan este scara Domnului.

Înfăţişare asemănare, similitudine; soare şi umbră; zi şi noapte; Lege a contrariilor.

Armatele Logosului sau Demiurgului Arhitect al Universului sunt în număr de două: în regiunile sublime, războinicele oştiri ale lui Mihail şi în abisurile lumii manifestate, legiunile lui Satan.

În mod evident, acestea reprezintă: Nemanifestatul şi Manifestatul, virginalul şi cel căzut în manifestare animală.

Fără îndoială, întotdeauna ruşinea căderii în manifestare pluteşte asupra lui Satan, niciodată asupra Logosului, întrucât, mâncând din fructul interzis, acesta şi-a pierdut elevata stare virginală de Kumarat.

Prin învierea ezoterică, Luciferul nahua recucereşte stadiul virginal de Kumarat.

Piatra unghiulară a Marii Opere este Lucifer-nahua. Pe aceasta măreaţă piatră, aşezată de înţelepţi în însăşi adâncurile sistemului nostru seminal, Marele Kabir Isus şi-a edificat Biserica.

Piatra brută, înainte de a fi cioplită pentru Marea Operă, este fără îndoială impură, materială şi grosieră; motiv intrinsec pentru care primeşte numele de Diavol.

Repetarea este uneori indispensabilă. Devine de neamânat să înţelegem în profunzime că fiecare dintre noi are un Xolotl-Lucifer particular, reflexie completă a Logosului său specific.

Lucifer-Xolotl, cu figura aztecă a câinelui luciferic, sursă de teroare pentru multă lume, reuşeşte să intre în lumea tridimensională a lui Euclid pentru a se face vizibil şi tangibil în lumea fizică.

Contele Gaspar Moir de Loca, ilustru domn al vremurilor trecute, povesteşte cum se comporta Prestigiar, ciudatul câine al Doctorului Faust.

Câine negru, cu părul lung şi privire pătrunzătoare; fără îndoială că era foarte inteligent.

Într-o noapte oarecare, în prezenţa Contelui, când câinele dori să se culce în mijlocul luminat al somptuoasei case, Faust i se adresă lui Prestigiar, spunându-i un anumit cuvânt, a cărui profundă semnificaţie preailustrul domn nu o înţelese, şi respectivul animal ieşi din cameră cu coada între

picioare.

Straniu comportament pentru un câine, care, în mod sincer, Contelui nu i se păru foarte normal.

Doctorul Faust, surâzând, îl întrebă pe prietenul său ce părere şi-a făcut despre câinele său; acesta, răspunzând clar şi fără ascunzişuri îi spuse că i-ar plăcea să îl revadă.

Chemat de stăpânul său, acel câine din O Mie şi Una de Nopţi, ţâşni în cameră şi sări apoi pe o bancă rustică.

Ochii acelei creaturi păreau tăciuni aprinşi; acum avea un aspect înfricoşător.

Când Doctorul Faust îl mângâie pe spate, blana misteriosului câine îşi schimbă culoarea; deveni albă, apoi galbenă, şi în final roşie.

Contele, bărbat foarte prudent, preferă să păstreze o tăcere respectuoasă; ulterior începură să vorbească despre cu totul alte lucruri.

În consecinţă, câinele participă la magie; animal nobil, care în vechile timpuri a fost întotdeauna consacrat Zeului Mercur.

Înaltul respect pe care vechii Hierofanţi din Egiptul antic îl acordau câinelui se dovedeşte întemeiat.

Austerul Gardian al Templului lui Esculap, în augusta Romă a Cezarilor, întotdeauna era un câine.

Vorbind sincer şi fără ocolişuri, trebuie să afirm în mod răspicat că se dovedeşte paradoxală crucificarea câinelui (ataşamentelor, pasiunilor animalice din interiorul nostru).

Bine ştiu atât Divinii cât şi oamenii, că în fiecare an una din aceste preţioase creaturi era crucificată... pedeapsă nemiloasă pentru câini, pentru delictul de a nu-i fi prevenit pe romani, de venirea galilor.

Pe Etna, câinii sacri din Templul lui Vulcan erau întotdeauna trataţi cu religiozitate.

Să nu uităm niciodată faptul că Cerber, câinele gardian al infernului se purta frumos cu cei care intrau şi îi devora cu cruzime pe cei care încercau să iasă.

Înspăimântătoare cavernă în care urla Cerber, miracol al terorii, care, cu cele trei enorme capete monstruoase şi gâtul înconjurat de şerpi, îi umple de spaimă pe defuncţi.

Legenda povesteşte că Cerber a fost adormit de Lira lui Orfeu când acesta a coborât în Tartar pentru a o căuta pe Euridice.

Fără îndoială, Sibila, de asemenea l-a adormit pe Xolotl-Lucifer-Cerber, cu o pastă din miere şi mac.

Este cunoscută intervenţia extraordinară a lui Cerber în orice Liturghie de tip funerar.

În mormintele regale din trecut, sub picioarele reci ale defunctului se aşeza imaginea unui câine; simbol infernal profund semnificativ.

Să nu uităm niciodată de Lebrel, câinele mare al lui Della Scala, Stăpânul Veronei şi binefăcătorul lui Dante. Acesta nu se hrănea nici cu pământ, nici cu plumb, ci cu Înţelepciune, Iubire şi Virtuţi.

Multe alte animale participă la Înalta Magie: corbul, simbol al descompunerii şi al morţii tuturor elementelor inumane pe care le purtăm în interior; porumbelul alb, care simbolizează puritatea şi castitatea, precum şi pe Cel de-al Treilea Logos; acvila galbenă care îl anunţă pe alchimist de apropierea triumfului, fazanul roşu, care împreună cu purpura Regilor, îl vesteşte pe Înţelept de îndeplinirea Marii Opere.

Enigmaticul şi puternicul Doctor Faust, venerabil şi adorabil Maestru, trăia într-un mod plăcut şi confortabil ca o persoană foarte bogată. Le atribuia animalelor un rol ocult şi îi plăcea să se înconjoare de ele, întrucât participau la miracolele sale.

În acele vremuri – 1528 – de învechită nobleţe, de nenumărate titluri foarte notabile şi sânge albastru, Faust, la Curtea din Praga, realiza miracole extraordinare.

Telendo, un gentleman care trăia fericit într-o casă impunătoare, numita „Ancora” pe strada Castillo, în Erfurt, (loc în care în mod frecvent poposea Doctorul Faust, vrăjitor şi magician), într-un ceas bun organiză o mare petrecere.

Dar se întâmplă că invitaţii, aşezaţi în jurul mesei aurite, să îl cheme insistent pe Faust, strigând în gura mare. Amfitrionul regescului lăcaş le spuse că Faust, minunatul om de ştiinţă, se afla la Praga.

Însă, voios din cauza vinului, un gălăgios bărbat cu breton nu înceta să îl cheme pe Faust cu o rară vehemenţă, implorându-l să apară la festin.

În acele clipe, cineva bătu la poarta splendidului castel. Valetul îl văzu prin gemuleţul primului etaj pe Faust, stând în faţa uşii, lângă calul său, ca şi cum tocmai ar fi descălecat, şi făcând semne să i se deschidă.

Slujitorul alergă să îl anunţe pe stăpân, care se porni să râdă în hohote, spunând că aceasta era imposibil, întrucât Doctorul Faust se afla în Praga.

Faust repetă chemarea în pragul bogatei case. Stăpânul casei privi la rândul său: Era el! Cu acel stil imperativ care îi caracteriza pe Domnii feudali, porunci să i se deschidă şi să i se facă o primire magnifică.

Doctorul Faust îşi ocupă locul la masă în uimirea generală a invitaţilor.

Fermecătorul Stăpân al acelui loc, minunându-se nespus, în mod sigur nu putu să reziste dorinţei de a-l întreba pe Faust cum a putut să ajungă atât de repede de la Praga.

— „Datorez aceasta calului meu, răspunse. Cum se face că domnii, oaspeţii dumneavoastră, doreau atât de arzător să mă vadă şi mă chemau, am dorit să mă supun şi să apar în mijlocul lor, deşi nu pot rămâne mult timp, pentru că este nevoie ca mâine în zori să fiu la Praga”.

Banchetul regesc fu foarte vesel; Doctorul realiză cu mare succes miracolele sale obişnuite şi se făcu chiar risipă de vin şi de magie.

Nu este de prisos să amintesc în aceste rânduri corul de lire vesele, paharele şlefuite, vinul negru, vasele clocotinde pe marginile cărora străluceau coliere de culori... Vinul negru care înfierbânta sângele şi însufleţeşte inima, fructul fermentat al viţei de vie, care atât de mult îi inspira pe poeţii pletoşi.

În mijlocul ospăţului şi al petrecerii, Doctorul Faust strigă cu voce tare, propunând să fie gustate şi vinurile străine.

Şi povestesc cei ce au văzut, că dintr-un recipient improvizat, începură apoi să curgă băuturi din diferite recolte, miracol faustian, foarte asemănător celui de la Nunta din Cana, în Galileea.

Însă deodată, într-un mod neobişnuit, fiul amfitrionului intră în încăpere cu faţa vizibil contrariată: „Domnule Doctor! – spuse – calul dumneavoastră mănâncă la fel ca turbat... Cred că aş prefera să hrănesc zece sau douăzeci de cai, decât pe al dumneavoastră. Deja mi-a mâncat mai mult de două măsuri de ovăz pe care i le-am pregătit, dar continuă să aştepte în faţa grajdului şi priveşte împrejur să vadă dacă mai apare ceva". Invitaţii râseră cu toţii, nu cu surâsul subtil al lui Socrate, ci cu hohotul zgomotos al lui Aristofan.

Tânărul, neclintit, continuă: „Vreau să mă ţin de cuvânt şi îl voi îndopa, chiar dacă pentru el îmi pun la bătaie mai multe măsuri de ovăz".

Faust îi răspunse că era inutil, calul său mâncase destul, însă nici de i-ar fi adus tot ovăzul de pe pământ, nu s-ar fi simţit sătul.

Evident, acel însufleţit armăsar era, dincolo de orice îndoială, însuşi Luciferul nahua, extraordinarul Mefistofel metamorfozat în animal.

Mefistofel-Xolotl-Lucifer, transformat uneori prin acte de magie în cal zburător, precum Pegas al poeţilor încununaţi, îl transporta rapid pe Faust prin a patra dimensiune, atunci când era necesar.

Orgia continuă puternic până la miezul nopţii. Atunci calul necheză.

— *„Este momentul să plec acum!"* – exclamă înţeleptul.

Însă invitaţii, plini de voioşie şi bună-dispoziţie, îl implorară să mai rămână şi nu putu să plece imediat.

Pentru a doua oară, şi apoi pentru a treia, calul necheză înfricoşător. Doctorul Faust trebuia să se supună cu orice chip; se despărţi, astfel, de prietenii săi, trimise după însufleţitul armăsar, îl încălecă cu prestanţă şi porni apoi pe străzile din Castillo.

Unii povestesc, spune legenda secolelor, că după ce trecu de trei sau patru case, calul se înălţă în aer şi Cavalerul dispăru din vedere, călare pe diabolicul său animal de călărie.

Fără îndoială, Doctorul Faust, vrăjitor şi mag, ajunse în zbor la Praga înainte de a se crăpa de ziuă.

După cronica din Erfurt, putem spune că Doctorul Faust cu siguranţă a lăsat în urma sa o vie amintire. Încă mai există faimoasa casă „Ancora”, precum şi o străduţă care poartă numele amintitului înţelept.

Încheind acest capitol, îmi vine în memorie neobişnuitul caz al celor şaizeci de vrăjitori ai lui Moctezuma, călătorind graţie puterii lui Lucifer prin a patra dimensiune, către pământul strămoşilor, nepieritoarea Locuinţă.

▫ *CAPITOLUL V* ▫
METODE JINAS ▫

Este nevoie cu maximă urgenţă, de neamânat, să trasăm a patra verticală. Însă aceasta nu este posibil cât timp există scepticismul materialist.

Orice umanitate avansată din viitorul îndepărtat va putea crea nave cosmice capabile să traverseze instantaneu bariera vitezei luminii.

Navele respective, bazate în totalitate pe o Fizică nouă, de tip tetradimensional, vor călători prin a patra verticală la viteze superioare celei a luminii. Atunci cucerirea spaţiului infinit va fi un fapt concret, clar şi definitiv.

Cu siguranţă, acele nave impulsionate de energia solară, vor trebui să fie conduse de către oameni autentici în sensul cel mai complet al cuvântului.

Este evident, şi toată lumea o ştie, că am traversat bariera vitezei sunetului cu ajutorul avioanelor supersonice. Cu toate acestea, pământeanul îngâmfat şi orgolios continuă să fie blocat în faţa barierei vitezei luminii.

Nu este de prisos să enunţăm în acest capitol următoarele: „Dincolo de bariera luminii – 300.000 kilometri pe secundă – se găseşte cea de-a patra dimensiune”.

Din acest enunţ putem deduce următorul corolar: „Orice mag care călătoreşte cu corpul său fizic în a patra coordonată, fără îndoială, ştie să traverseze instantaneu bariera vitezei luminii”.

Coatepec, în Thule, este istoricul loc unde cei şaizeci de bătrâni vrajitori ai puternicului Stăpân Moctezuma au putut traversa instantaneu bariera vitezei luminii cu ajutorul extraordinar al Mefistofelului Faustian, pentru a călători în a patra verticală până la Insula sacră şi eternă, de cealaltă parte a mărilor Polului Nord, adevărat leagăn al umanităţii terestre.

Trebuie să citim în „Doctrina Secretă” scrisă de H.P. Blavatsky tot ceea ce este legat de acest prim Continent terestru, chemat să dăinuiască de la începutul până la sfârşitul umanităţii pe această lume.

Pe pământul sacru al Vedelor, orice autentic Sannyasin al gândirii poate traversa instantaneu bariera vitezei luminii pentru a călători prin necunoscuta dimensiune, asemeni lui Francisc de Asisi.

Noi afirmăm în mod solemn şi cu deplină certitudine că, atunci când un ezoterist pune în aplicare asupra corpului său fizic un sannyasi, traversează

imediat bariera vitezei luminii.

Orice sannyasi integral, esenţial, fundamental, conţine în mod substanţial trei ingrediente fundamentale:

— Concentrare absolută a voinţei conştiente;

— Meditaţie profundă;

— Extaz, admiraţie, bucurie mistică, adoraţie supremă.

Nu este de prisos să amintesc în acest Mesaj de Crăciun 1974-1975 că răbdarea este scara gnosticilor şi umilinţa este poarta Grădinii lui Dumnezeu.

Fără îndoială, unii asceţi gnostici vor trebui să lucreze timp de mulţi ani, până să dobândească deplina dezvoltare a cardiasului care să îi facă potriviţi pentru Ştiinţa Jinas.

Natura radiantă a Particulei intime care face posibil acest miracol, este clar exprimată sub forma securii, semn al fulgerului pe care Omul-Tigru din Mexicul aztec îl folosea frecvent.

Tigrul umanizat, Xolotl-Lucifer, se transformă într-o realitate concretă, nu numai în Mexicul pre-cortesian, ci de asemenea, în toată America Centrală.

În acest fel, transformat în bărbat, îl găsim în Teotihuacan; înălţându-şi eroicele braţe într-un gest liturgic sau cu acel mers de felină ce îl caracterizează.

Fără îndoială, Cavalerii Tigrii din Mexicul aztec erau nu numai războinici deprinşi cu durele bătălii, ci şi atleţi extraordinari ai Ştiinţei Jinas.

Fără să exagerăm deloc, afirmăm răspicat că acei preailuştri bărbaţi din Anahuac ştiau să amestece în mod inteligent cele trei elemente ale sannyasi cu redutabila putere felină a Luciferului nahua.

Culcaţi pe piei de tigru, imitând sacra postură a jaguarului care se odihneşte, aproape adormiţi, acei bărbaţi iluştrii ştiau să combine în mod conştient, în vibranta armonie, voinţa şi imaginaţia.

Combinând eforturile cu maximă concentrare mentală şi meditaţie profundă, asumau deliberat şi prin intermediul imaginaţiei creatoare, figura felină a Jaguarului-Xolotl-Mefistofel.

Pentru aceşti preailuştri Domni ai sacrului pământ din Anahuac, în nici un caz nu se dovedea imposibil ca, în plin extaz şi fericire mistică, să meargă, să se desfăşoare, să acţioneze cu această figură înspăimântătoare.

De fiecare dată când acei notabili eremiţi se desprindeau de culcuşul dur pentru a umbla transformaţi în tigri şi a dispărea mai târziu în a patra coordonată, rosteau următoarea frază rituală: *„Noi ne aparţinem”*. *„Pulberea, când se aprinde în archebuză, explodează cu mare zgomot; la fel şi inima cuprinsă de Iubirea Divină. Amin”*.

Scotocind prin cronici vechi, cu tenacitatea clericului în chilia sa, am fost nevoit să pun cap la cap multe din aceste detalii ale anticei ştiinţe.

Spune legenda secolelor, şi aceasta o cunosc Oamenii şi Zeii, că acei Tigri

legendari, exotici şi stranii, ajunşi în faţa Pragului Templului din Chapultepec – în stare de Jinas – reveneau din nou la blânda şi umana lor figură.

Nu am putea continua aceste rânduri fără să îl amintim pe Ovidiu şi minunatele sale metamorfoze; superlative desfătări mistice pe care iluştrii ignoranţi din această epocă fatală Kali-yugăi (vremurile actuale) le resping cu nemaipomenită îngâmfare.

Fără îndoială, Filip, Apostolul marelui Kabir Isus, este sfântul Patron al tuturor acestor fenomene Jinas.

Sfintele Scripturi adeveresc faptul că Filip, după ce a botezat un eunuc, a fost cucerit de Domnul şi după aceea a urmat drumul său, fericit.

Spun că apoi s-a dus în Azoto şi că în drumul său propovăduia Evanghelia în toate oraşele, până ce a ajuns la Caesareea.

Orice Arhat gnostic sincer poate implora ajutorul magic al marelui Apostol Filip. Dacă îl iubiţi pe Filip, când sunteţi pe cale de a adormi, meditaţi asupra lui. Îndepărtaţi din mintea voastră orice alt gând şi, când simţiţi în inima voastră bucuria prezenţei sale, rostiţi următoarea frază rituală: *„La ceruri, Filip!”*

Ieşiţi apoi din cameră cu pas ferm şi hotărât, introducându-vă hotărât în necunoscuta dimensiune.

În numele Marii Cauze, declar în mod solemn că această formulă extraordinară, citată mai sus, o datorez unui Spirit divin numit Isabel, a cărui personalitate umană este o umilă călugăriţă franciscană dintr-o veche Mănăstire medievală, care în aceste vremuri se găseşte scufundată în a patra dimensiune.

Fie ca sori de entuziasm să îţi lumineze drumul, mult iubite şi amabile cititor,
Fie ca forţele tigrului să vă însoţească.

Fie ca scânteile Înţelepciunii să lumineze cugetul vostru.

Fie ca Pinul foşnitor să vă dea umbră în odihna voastră.

Fie ca broaştele de smarald să vă ghideze drumul, cântând fără odihnă.

Fie ca ea, natura, să fie plină de miracole pentru voi.

Fie ca Forţa Universală să vă binecuvânteze şi să vă îndrume.

▫ *CAPITOLUL VI* ▫
AZTLAN ▫

Aztlan, Avallon, munte magnetic misterios, neobişnuitul Lăcaş al Fiilor Crepusculului (Buddhaşi de Compasiune, Dhyan-Choani, Şerpi ai Înţelepciunii, Pitris sau Părinţi Învăţători ai umanităţii, Îngeri ai stelelor, Constructori, Vigilenţi, Stelele-Yazathas ale zoroastrienilor, etc.).

Pământ al Zorilor, Locuinţă nepieritoare, Paradis ceresc dincolo de mările necunoscute ale Polului Nord.

Inefabil Oraş al Soarelui, învăluit în nenumărate splendori, Insula Alba, Tărâm al Iubirii, Pământ al lui Apollo...

Magnific străluceşte în Septentrion acel Eden al celei de-a patra coordonate, continent stabil în mijlocul marelui ocean. La Pământul Sacru nu se ajunge nici pe uscat, nici pe mare – repetă în mod insistent tradiţia elenă.

„Numai zborul Spiritului ne poate conduce la el", spun cu mare solemnitate bătrânii înţelepţi din lumea orientală.

Fără îndoială, „Cei cu ochii strălucitori", Adepţii Religiei – Înţelepciune, niciodată nu au pierdut legătura cu Pământul străbunilor noştri.

Reamintim axioma imbatabilă conform căreia este posibil să traversăm instantaneu bariera vitezei luminii pentru a călători cu corpul fizic prin dimensiuni necunoscute până la îndepărtata Thule.

Drumul care conduce la Aztlan, Pământul Solar unde trăiesc fericiţi Mexi-Tin-ii sau Medjini, Djini, Jinas sau Ginii extraordinari ai popoarelor arabe, aztece şi mexicane, încă de acum mulţi ani este întrerupt şi capătul său din această parte este înfundat cu mari hăţişuri şi văgăuni, locuite de monştri invincibili, dune şi lagune fără sfârşit şi stufărişuri şi plantaţii de trestie de zahăr foarte dese, unde şi-ar pierde viaţa oricine ar încerca aşa o acţiune temerară.

Foarte puţine se pot spune despre acest Pământ exotic şi sacru, exceptând poate, în acord cu o veche expresie poetică, faptul că Steaua Polară îşi fixează asupra lui privirea vigilentă de la răsăritul şi până în amurgul unei zile a Marelui Suflu.

Cu siguranţă, Insula Sacră este leagănul primului Om şi lăcaşul celui din urmă muritor divin, ales ca un Shishta pentru sămânţa viitoare a umanităţii.

Poporul aztec, odinioară condus de către Ginii tutelari sau Jinas din „Insula Avallonului", a ajuns până la lagunele Mexicului. Paralelă exactă cu biblicul Moise, evreul, conducând prin deşert Poporul lui Israel către Pământul Făgăduinţei.

Popoarele Jinas ale civilizaţiei Tuatha, în veşnic exod, asemănător cu cel al iudeilor pe de o parte, şi al mexicanilor, de cealaltă parte, constituie prototipul Iudeului rătăcitor. Fără îndoială, civilizaţia Tuatha s-a întors în înverzitul Erim în stare de Jinas.

Se spune ca au venit din Avallon sau din Ceruri şi au adus în Irlanda anumite simboluri sacre.

Nu este de prisos să amintim Piatra Filosofală, Lancea lui Ahile, Spada Înflăcărată şi Cupa lui Hermes şi a lui Solomon (Sfântul Graal).

Aztlanul aztec, Avallon-ul, este tărâmul iubirii, Ţara de Foc unde sălăşluieşte fericit Fratele Ioan. Verb de neprofanat, Logos, Voce, I E O U A N, IOAN, desemnând nu un om, ci o întreagă Dinastie Solară.

Prima rasă umană care odinioară trăia în Asgard, Insula de Cristal, Lăcaşul Zeilor, Pământul Aşir-ilor, era cu siguranţă, semi-eterică, semi-fizică.

Prologosul orfic, pregenezic, a depozitat în „Omul Cosmic” terestru, facultăţi şi puteri preţioase.

Produs minunat al neîncetatelor evoluţii şi transformări care odată au început din stadiul germinal primitiv, prima rasă a apărut din dimensiunile superioare, completă şi perfectă. Totul provine din Prabhavapyaya, evoluţia inteligentă a principiilor creatoare şi conştiente ale Zeilor Sfinţi.

Fără îndoială, „prima rasă” niciodată nu a posedat elemente rudimentare şi nici Focuri incipiente. Pentru binele Marii Cauze, lansăm hotărât următorul enunţ: „Înainte ca prima rasă umană să iasă din a patra coordonată pentru a se face vizibilă şi tangibilă în regiunea tridimensională a lui Euclid, a trebuit să se gesteze complet în Jagad-yoni – Matricea Lumii”.

Extraordinara Umanitate iniţială, Androgini sublimi, teribil de divini, Fiinţe inefabile, dincolo de bine şi rău; prototipuri de perfecţiune, eternă pentru toate timpurile, oameni inefabili cu corpuri indestructibile, elastice şi ductile.

Adam-Kadmon, Fiinţa „masculino-feminină” din Geneza I, fără îndoială că era însăşi Oastea Elohimilor, care se înfăţişau acum cu armonia superlativă a corpurilor lor. Este evident că toate aceste Fiinţe uriaşe erau Focurile sacre, personificare a Puterilor celor mai oculte ale Naturii.

Ei, cei „născuţi prin ei înşişi”, erau magistrali, compleţi, posedau inteligenţă, înţelegere şi voinţă.

Fiecare dintre aceste neasemuite creaturi avea încarnat Spiritul său individual şi cunoştea acest lucru.

Aceasta a fost epoca fizipară; atunci, acele fermecătoare creaturi se reproduceau prin actul sexual fizipar; *„Cum s-a observat în cazul diviziunii în două părţi a punctului omogen al protoplasmei, cunoscut ca moneră sau amibă”; „După cum s-a văzut la celula nucleată, unde nucleul se divide în două sub-nuclee, care, fie se dezvoltă în interiorul peretelui celular, fie îl rup şi se multiplică în exterior ca entităţi independente”*.

În mod similar, acele organisme androgine se divideau în două pentru a se multiplica în exterior ca entităţi independente.

În Epoca „diviziunii fizipare”, fiecare dintre aceste rezultate ale reproducerii originale, primogene, era sărbătorită cu Ritualuri şi Petreceri... Atunci întregul Pământ strălucea glorios, având o frumoasă culoare albastru intens...

Nu este de prisos să amintim că în această antică Epocă de Aur, datorită revoluţiei periodice a axelor lumii, Insula de Cristal, Pământul lui Apollo, se găsea în zona ecuatorială.

Superlativa rasă divină de Androgini „mai mult decât perfecţi”. „Uraganul” (vocea maya care mai târziu a fost dusă în America de Sud) şi care pentru Hierofanţii azteci semnifica Vânt, Suflu, Cuvânt, Verb, era în totalitate încarnat în acele excelente creaturi stabilite în Insula de Cristal a Civilizaţiei scandinave.

„Şi Dumnezeu îl creă pe om, după chipul şi asemănarea Lui; şi îl creă bărbat şi femeie” (Geneza 1, 27).

Epoca venusiană paradisiacă incomparabilă, fermecătoare frumuseţi androgine după chipul şi asemănarea lui Tepeu K'Okumatz (Dumnezeu).

Din prima rasă a provenit a doua, Hiperboreană, indivizi care se reproduceau prin „înmugurire”; mulţimi uriaşe care odinioară populau regiunile multiple ale Septentrionului.

Stă scris cu litere de aur în paginile nemuritoare din Cartea Vieţii că din această a doua rasă de Androgini divini a provenit, la rândul său, a treia rasă, Dublii, Giganţi hermafroditi colosali, impozanţi, al căror sistem de reproducere era prin „înmugurire”. Civilizaţia Lemură a înflorit minunat pe continentul Mu sau Lemuria, pământ vulcanic din oceanul Pacific.

După ce umanitatea Hermafrodită s-a separat pe sexe, transformaţi de către natură în maşini purtătoare de creaturi, a apărut a patra rasă în scenariul geologic atlant, aşezat în oceanul care îi poartă numele.

Regele său a fost Atlas, cel mai vechi astrolog... Din acest motiv, mintea poetică a Fiilor Eladei i-a atribuit acestui gigant rolul de a susţine maşina cerească, nu cu mintea sa puternică ci cu umerii săi.

Fiii săi, Titanii, au dorit să escaladeze Cerul... însă Dumnezeu i-a derutat şi într-o noapte, marea şi tunetul au vuit. Cutremurată, Europa trepida şi, trezită de puternicul zgomot, deja nu mai zări pământul frate. Numai Teide rămase pentru a spune umanităţii: „Aici a existat odată faimoasa Atlantida!”.

Ei bine, actuala noastră a cincea rasă, mulţimile ariene care populează faţa pământului, separate de rădăcina lor (atlanţii), are deja mai mult de un milion de ani de existenţă şi se găseşte în pragul anihilării sale totale.

Fiecare rasă are şapte subrase, fiecare subrasă posedă, la rândul său, şapte ramificaţii care pot fi denumite „ramuri” sau „rase de familie”; micile triburi, vlăstare şi muguri ale acesteia din urmă sunt numeroase şi depind de acţiunea Destinului.

Insula de Cristal, Aztlanul aztec, este astfel, Paradisul Terestru, Pământul Străbunilor noştri. Acolo sălăşluiesc strămoşii tuturor raselor umane.

▫ *CAPITOLUL VII* ▫
ATLANTIDA ▫

În codicele Borgia există figura lui Atlanteotl, cel care poartă pe umerii săi apele cereşti, asemeni lui Atlas din cultura greacă, şi căruia suntem obişnuiţi să îi dăm prioritate ca simbol.

Trebuie să spunem, cu hotărâre şi fără să fim subiectivi, că legendarul Atlas din cultura greacă este copia fidelă a eroicului Atlanteotl maya şi aztec.

Dacă îndepărtăm cu delicat rafinament intelectual terminaţia „otl” din ilustrul nume mai sus citat, obţinem atunci cuvântul „Atlante”.

Cuvântul „Atlante – otl”, fiind explicat prin rădăcina sa, ne rămâne doar să afirmăm răspicat faptul că aceasta nu este o problemă de vane etimologii empirice, arbitrar selecţionate, nici de pure coincidenţe.

Extraordinare şi legitime concordanţe lingvistice, explicabile doar datorită trunchiului Atlant, comun popoarelor americane şi mediteraneano-semitice. Fără îndoială că atât unele cât şi celelalte îşi au Rădăcinile în Pământul vrăjit al lui Olisis, Atlantida scufundată acum în marea tenebrelor, acoperită cu legende de teroare, de naufragii înspăimântătoare şi de călătorii fără întoarcere...

Mare fără margini, care în Gibraltar, dincolo de coloanele lui Hercule, îţi întinzi vijelioasă valurile nesfârşite, pline de mistere de netrecut pentru toţi navigatorii!...

Legenda tragică îţi umple spaţiul cu puterea colectivă a generaţiilor care astfel te-au contemplat, iar poetul ascultă în glasul valurilor tale imense, murmurul tragediilor tale şi foşnetul lumilor tale înmormântate!...

Atlantida, acest vast continent dispărut, care era considerat un vis de poet, o creaţie a minţii divine a lui Platon şi nimic mai mult, a existat cu adevărat.

„Intuiţia poetului este viziunea geniului”; cel ce o neagă este pentru că nu poate vedea cu puterea sa imensă.

„Înţelepţii sunt mari doar când ajung să fie poeţi”, întrucât, stăpânind detaliul, simt armoniile care sunt latente în profunzimea a tot ceea ce există şi care ne pot împinge spre sfere superioare!

În acest mod, autorul „Metamorfozei Plantelor” a putut să scrie al său „Faust”; cel al „Filogeniilor” să îşi ridice Crezul, Humboldt să îşi creeze Cosmosul şi Platon, Divinul, ale sale „Timaios” şi „Critias”, asemeni lui Poe cu a sa „Eureka”, cu toţii poeţi ai vieţii universale, care nu este altceva decât Suflul Ocultului.

„Vezi această mare care cuprinde Pământul de la un pol la celălalt?” – îi spune lui Cristofor Columb Maestrul său – *„cândva a fost grădina Hesperidelor; Teide încă aruncă resturile sale, mugind din nou, înspăimântător, ca şi cum ar vedea un monstru pe câmpul de masacru!”*

Aici luptau titanii, acolo înfloreau oraşe populate... Azi, în palatele de marmură se adună focile şi cu alge sunt acoperite păşunile unde odinioară păşteau oile”.

H.P.B. în textele antropologice, numerele 10, 11 şi 12, afirmă textual următoarele:

„Astfel, din doi în doi, în cele şapte zone, cea de-a treia rasă (lemurii) a dat naştere celei de-a patra (atlanţii)”.

„Sura sau Zeii (Oameni perfecţi) s-au transformat în Asura, în Non-Zei (oameni păcătoşi)”.

„Prima, în fiecare zonă, era de culoarea Lunii; a doua, galbenă precum aurul;

a treia, roşie şi a patra, de culoare castanie, care, din cauza păcatului, a devenit neagră”.

„Crescură în orgoliu cei din a treia şi a patra (subrase atlante) spunând: „Suntem Regii, suntem Zeii!”

„Şi-au luat soţii frumoase din rasa „celor încă fără minte” sau „cu mintea îngustă”, dând naştere la monştri, demoni malefici, creaturi masculine şi feminine şi, de asemenea, Khados, cu minte puţină”.

„Construiră temple dedicate corpului uman, ridicând cult bărbaţilor şi femeilor. Atunci încetă să mai funcţioneze cel de-al Treilea Ochi al lor (Ochiul Intuiţiei şi al Dublei Vederi)”.

„Focurile interne distruseseră Pământul Părinţilor lor (Lemuria) şi apa ameninţă cea de-a patra rasă (Atlantida)...”

„Primele ape mari au venit şi au scufundat cele şapte mari insule... Toţi cei buni fură salvaţi şi cei răi distruşi...”

„Puţini oameni mai rămăseseră: unii galbeni, unii de culoare castanie şi neagră şi câţiva roşii. Cei de culoarea Lunii (Tuatha) dispăruseră pentru totdeauna”.

„Cea de-a cincea rasă (umanitatea care populează acum faţa Pământului, incluzând populaţia maya, inca, quiche, toltecă, nahua, aztecă din America prehispanică), cu toţii provenind din trunchiul Sfânt (Poporul ales, salvat dintre ape), au supravieţuit şi au fost guvernaţi de primii Regi Divini”.

„Şerpii (Dragoni de Înţelepciune sau Rishi) coborâră din nou şi făcură pace cu oamenii celei de-a cincea rase, pe care i-au educat şi i-au instruit...”

În continuare voi transcrie traducerea unui manuscris maya, parte a faimoasei colecţii „Le Plongeon”, manuscrisele din Troano, şi care pot fi văzute în Muzeul Britanic:

„În anul 6 al lui kan, şi 11 al lui muluc, în luna lui zac au avut loc înspăimântătoare cutremure de pământ care au continuat până la 13 chuen. Ţara muţtilor de mâl, ţara Mu, a fost sacrificată”.

„După două cutremure, a dispărut în timpul nopţii, fiind zguduită fără încetare de focurile subterane care au făcut ca pământul să se scufunde şi să reapară de mai multe ori în locuri diferite. În final, suprafaţa s-a prăbuşit şi zece ţări s-au desprins şi au dispărut. S-au înecat 64 de milioane de locuitori cu 8.000 de ani înainte ca această carte să fie scrisă”.

În arhivele foarte vechi din anticul Templu din Lhassa, Tibet, se poate vedea o veche inscripţie caldeeană, scrisă cu 2.000 de ani înainte de Hristos şi care, literal, spune:

„Când steaua Bal a căzut în locul în care acum există doar marea şi cerul (Oceanul Atlantic), cele şapte oraşe cu porţile de aur şi temple transparente se zguduiră şi se cutremurară ca frunzele unui arbore mişcate de furtună”.

„Şi iată că un val de foc şi de fum se ridică din palate; strigătele de agonie

ale mulţimii umpleau aerul”.

„Căutară refugiu în templele şi cetăţile lor şi înţeleptul Mu, Sacerdotul lui Ra-Mu, apăru înaintea lor şi le spuse:

— Nu v-am prezis eu toate acestea? Şi bărbaţii şi femeile acoperiţi cu pietre preţioase şi veşminte sclipitoare, strigară:

— Mu, salvează-ne! Şi Mu răspunse:

— Veţi muri cu sclavii şi cu bogăţiile voastre şi din cenuşa voastră se vor naşte noi popoare. Şi dacă ele (referindu-se la actuala noastră rasă aria) vor uita că trebuie să fie superiori nu prin ceea ce adună, ci prin ceea ce dăruiesc, aceiaşi soartă îi va aştepta”.

„Flăcările şi fumul acoperiră cuvintele lui Mu şi pământul se rupse în bucăţi şi în câteva luni se scufundă în adâncurile mării împreună cu locuitorii săi”.

Şi ce ar putea acum să exclame amabilii noştri critici, în faţa acestor două povestiri, una din Tibetul oriental şi alta din America Centrală, care, fiecare în forma specifică, relatează aceiaşi catastrofă?

Pe lângă aceste asemănări extraordinare, dacă dorim cu adevărat şi mai multe probe, este evident că atunci trebuie să apelăm la Filologie. Se dovedeşte clar şi evident că Viracocha peruan este Viraj, Bărbat Divin, Kabir sau Logos al hinduşilor, Inca, cuvânt care scris invers se poate citi Cain (Sacerdot-rege).

De aceea, nu sunt de mirare nenumăratele legături intrinseci pe care Doctrina şi acţiunile primilor incaşi le păstrează cu Iniţierea orientală.

În mod evident, marele istoric roman Cesar Cantu, îi leagă în mod înţelept pe primii incaşi de mongoli sau vechii şamani, ceea ce echivalează cu a afirma că prezenţa neaşteptată a lui Manu din Nord sau Manco Capac şi a nobilei sale soţii (Regina sau laco), se relaţionează cu miraculoasa întâmplare pe care inteligent ne-o semnalează H.P.B., legată de fenomenul teurgic prin care aceste Fiinţe pure sau şamani, îşi pot împrumuta corpul fizic Spiritelor lumilor suprasensibile cu scopul clar de a veni în ajutor omenirii; putere care în nici un caz nu trebuie să se confunde cu mediumismul de tip spiritist.

Inefabilul „Tao” chinez este acelaşi cu „Deus” latin, „Dieu” în franceză, „Theos” în limba greacă, „Dios” în spaniolă şi de asemenea, cu „Teotl” nauha, aztec.

„Pater” din latină, fără îndoială şi de necombătut, se dovedeşte a fi acelaşi „Father” englez, „Vater” german, „Fader” suedez, însuşi „Padre”spaniol şi în final, „Pa” sau „Ba” indoamerican.

Dulcea „Mater” din latină, este cu siguranţă aceiaşi „Matrusa”, „Mere” din franceză, „Mother” din engleză, nobila „Madre” în spaniolă şi, de asemenea, „Na” sau „Maya” în dialectul maya sau quechua.

Extraordinare asemănări lingvistice care semnalează sau indică ceva dincolo de o simplă ostentaţie, paradă sau exagerare etimologică.

Ajungând la aceste profunzimi ale Etimologiei, suflet al Istoriei şi una dintre cele mai puternice chei ale Gnozei, niciodată nu am putea uita acea faimoasă frază din Limbajul ritual maya care spune: *„Eli, Eli, lama sabatani!”* şi pe care cele patru Evanghelii o interpretează ezoteric în patru moduri diferite.

Într-un mod extraordinar, marele Kabir a pronunţat această frază în momentul culminant al Calvarului.

„Acum cufundă-mă în lumina Prezenţei tale”, este fără îndoială semnificaţia sa în dialectul maya.

Cu siguranţă, marele Hierofant Iisus a învăţat dialectele naga şi maya în Tibetul oriental, şi acest fapt este demonstrat.

În Mănăstirea sacră din Lhassa, în Tibet, există încă o carte, care textual spune aceasta:

„Iisus s-a transformat în cel mai mare Maestru care a existat pe Pământ”.

Un înţelept scriitor a afirmat:

„Este stabilit din punct de vedere istoric faptul că Ştiinţa-religie cunoscută de Hristos în Egipt, în India şi în Tibet, era Maya”.

„A existat un profund Ocultism Maya, fără îndoială cunoscut de către Hristos, care şi-a ales simbolurile (maya) ca sprijin al ideilor sale de iubire creatoare”.

„Deja nu se mai poate considera o întâmplare faptul că a ales crucea maya, trinitatea şi cei douăsprezece apostoli, ca şi multe alte simboluri, pentru a susţine nelimitatul sens ştiinţific religios al predicilor sale”.

Este evident că maya-atlanţii şi-au adus religia în America Centrală.

Fără îndoială că ei au colonizat Tibetul, Babilonia, Grecia, India, etc... Nu este nici o îndoială că limbajul ritual al Kabirului Iisus a fost maya.

Toate acestea pot fi explicate în întregime, graţie trunchiului atlant comun popoarelor americane şi mediteraneene-semite.

Triburile din Anahuac, ca şi toate celelalte triburi din Indoamerica, au venit din Atlantida, şi nu din Nord, cum au presupus întotdeauna unii ignoranţi iluştrii.

▫ *CAPITOLUL VIII* ▫
ŞARPELE SACRU ▫

Adevărata semnificaţie a Dragonului (Lucifer), a Şarpelui, a Chivotului şi a tuturor acestor simboluri ale Puterilor considerate acum ca aparţinând răului, poate fi observată cel mai bine în doctrinele religioase ale gnosticilor.

Iisus, marele Kabir, niciodată nu şi-ar fi sfătuit discipolii să fie la fel de înţelepţi precum Şarpele, dacă acesta ar fi fost un simbol Demonic; nici Ofiţii, înţelepţii gnostici egipteni din Frăţia Şarpelui, nu ar fi adoptat în ceremoniile lor o viperă vie, ca simbol al Înţelepciunii, al Divinei Sophia.

Şarpele aztec apare în situaţii neobişnuite, care îi răstoarnă complet

determinismul organic: în locul cozii, apare într-o atitudine neobişnuită un al doilea cap, care, înălţându-se din noroiul pământului serveşte drept baza dezvoltării ignice.

În continuare, în culturile din Anahuac, întâlnim corpul viperei modificat printr-o acţiune neobişnuită, ce imprimă naturii sale originare o schimbare radicală.

Poate fi capul dublu care aminteşte cu deplină claritate figura cercului, în acea transă gnostică devorându-şi propria coadă, sinteză extraordinară a Mesajului minunat al Domnului Quetzalcoatl; poate fi poziţia verticală care ilustrează ideea maya sau nahua al Viperei divine devorând Sufletul şi Spiritul Omului sau, în final, flăcările sexuale consumând egoul animal, anihilându-l, reducându-l la cenuşă.

Şarpele sau Logosul salvator îl inspiră pe om pentru a-şi recunoaşte identitatea cu Logosul şi astfel să se întoarcă către propria sa Esenţă, care este Logosul.

Apele Abisului au dat naştere unui vânt puternic (la fel, Şarpele, cu sâsâitul său); acesta a înălţat apele, care au intrat în contact cu Spiritul şi Lumina. Şi Şarpele a invadat materia haotică şi astfel a fost zămislit omul, amestec al acestor trei principii.

Singurul ţel al Luminii superioare este să îşi poată recupera particulele pierdute.

Şi cum Matricea haotică aspiră şi îl recunoaşte numai pe Şarpe, Logosul luminos a luat forma acestuia pentru a salva Lumina scufundată în tenebre; de aceea, Omul Perfect a coborât la sânul unei Fecioare, şi nu numai că a suferit cunoscând misterele ruşinoase ale Matricei, ci mai târziu s-a ridicat şi a băut din Cupa cu Apă Vie, din care trebuie să bea oricine doreşte să se lepede de sclavie şi să îmbrace Veşmintele Cereşti.

Şarpele Sacru sau Logosul Salvator doarme încolăcit pe fundul Arcei, în aşteptare mistică, pândind clipa în care va fi trezit.

Cei ce studiază Fiziologia ezoterică nahua sau hindusă, susţin ideea transcendentală a existenţei unui centru magnetic minunat, aşezat la baza coloanei vertebrale, la jumătatea distanţei dintre orificiul anal şi organele sexuale.

În mijlocul chackrei, există un pătrat galben invizibil pentru ochii fizici, dar perceptibil pentru clarviziune sau cel de-al şaselea simţ; după hinduşi, acel pătrat reprezintă elementul pământ.

Ni s-a spus că în interiorul acelui pătrat există un Yoni sau Uter, şi că în centrul acestuia se găseşte un Lingam sau Falus erotic, în jurul căruia este încolăcit şarpele, misterioasă energie psihică, numită Kundalini.

Textele tantrice din Asia o descriu pe Kundalini astfel: *„Luminoasă ca şi fulgerul, strălucind în mijlocul acestui lotus (sau centru magnetic), ca un lanţ de lumini sclipitoare”*.

Structura ezoterică al acestui Centru magnetic, precum şi aşezarea sa neobişnuită între organele sexuale şi anus, conferă baze solide şi de necombătut Şcolilor de tantrism din India şi din Tibet.

Fără îndoială că Şarpele poate fi trezit numai prin Sahaja-Maithuna (magia sexuală, înfrânarea dorinţei).

Este evident faptul că, atunci când Vipera sacră se trezeşte pentru a-şi începe ascensiunea de-a lungul canalului medular spinal al organismului uman, scoate un sunet misterios, foarte asemănător cu cel al unei vipere obişnuite, ameninţată cu un băţ.

Cu siguranţă, Şarpele marilor Mistere este aspectul feminin al Logosului, Dumnezeul-mamă, Soţia lui Shiva, Isis, Adonia, Tonantzin, Rea, sau, mai bine spus, Ram-Io, Cibele, Ops, Der, Flora, Paula, Io, Akka, marea Mamă în sanscrită, Zeiţa lui Lha, Lares sau Spiritele de jos, temuta mamă a lui Huitzilopochtli, Ak sau Zeiţa Albă în turcă, Minerva caldeeană a Misterelor Iniţiatice, Aka Bolzub din Templul lunar din Chichen Itza (Yucatan), etc., etc., etc...

Încă se mai păstrează un ecou pierdut al vechilor Mistere, în transeptul sau planul transversal ale celor mai glorioase biserici, precum Sfântul Petru din Roma, care înlocuieşte forma primitivă de navă (nava sau arca salvatoare a Potopului Universal sau catastrofei atlante, pe care au ajuns la continentele actuale toţi Noe, Quetzalcoatl, Xisisthrus şi Deukalion). Şi tot de aceea, ca şi loc sacru în incinta casei, în casele greceşti, coridorul interior care separă camerele destinate oaspeţilor de celelalte, se numea „galerie perpendiculară”, după cum se poate vedea în Vitruviu, Procopiu (De Aedificationem), în Becchi (De Calcidio e della Cripta di Eumaquia), şi în celelalte tratate de construcţii, unde se face referire la această intersecţie sau efectivă şi simbolică cruce Tau a îndatoririlor impuse de ospitalitatea între oameni.

Inserţia Falusului vertical în Uterul orizontal formează Crucea, şi aceasta oricine o poate verifica.

Dacă reflectăm foarte serios la această legătură intimă care există între S şi Tau, Cruce sau T, ajungem la concluzia logică că numai prin încrucişarea lui Lingam-Yoni (Falus-Uter), cu excluderea radicală a orgasmului fiziologic, se poate trezi Kundalini, Şarpele ignic al puterilor noastre magice.

Fulgerele furtunosului Zeus, cel care adună norii ce zguduie Olimpul şi seamănă teroare în această omenire îndurerată, formează Crucea.

Focul ceresc şi focul terestru, Fohatul potenţial sau virtual care compune sau dezintegrează, dă viaţă sau omoară, clădeşte sau dezorganizează, formează Crucea.

Fiu al Soarelui care îi dă naştere, servitor al omului care îl eliberează şi îl menţine, Focul divin căzut, decadent, prizonier în materie, dă naştere la revoluţii neobişnuite, extraordinare şi îşi conduce propria mântuire. Iisus pe

Cruce este imaginea minunată a radiaţiei ignice încarnată în întreaga Natură.

Este Mielul imaculat al Aurorei Marii Zile şi este, de asemenea, faimosul Huehueteotl, Bătrânul Zeu al Focului, cel care în vechea cultură din Teotihuacan era reprezentat sub forma unui bătrân apăsat de ani şi care purta pe capul sau milenar un enorm vas cu jăratic.

Fără îndoială, Zeul focului sexual reprezintă una dintre cele mai vechi tradiţii ale popoarelor maya şi nahua, este Divinitatea din centru, în legătură directă cu cele patru puncte cardinale ale Pământului, aşa cum este sacrul vas cu jăratic pentru a aprinde rugul în centrul lăcaşului şi Templului aztec, şi de aceea este foarte firesc să vedem la Hierofanţii Zeului Flăcării figura mistică a sfintei Cruci, care ornează şi vasele de tămâie numite tlamaitl – mâini de foc – cu care Sacerdoţii îi parfumau pe Zeii Sfinţi.

Evident, un Zeu atât de vechi precum acesta, foarte asemănător lui Agni, zeitatea vedică a focului, are, de asemenea, foarte variate denumiri. I se spune Xiuhtecutli, a cărui profundă semnificaţie este: Stăpân al Anului, Stăpân al Ierbii, Stăpân al Peruzelei, întrucât acest cuvânt, xihuitl, cu o pronunţie un pic diferită, fără îndoială că semnifică aceste trei lucruri şi îl găsim sub acest nume în diferitele panteonuri din America Centrală.

Această zeitate fiind astfel reprezentată, nu este de mirare că poartă pe cap un fel de mitră albastră, inteligent alcătuită dintr-un minunat mozaic de peruzea, care era caracteristica foarte specială a puternicilor Regi din marea Civilizaţie mexicană.

În concepţia nahua şi maya, svastica sacră a marilor Mistere întotdeauna s-a definit ca şi Cruce în mişcare; este Nahui Ollin, simbol sacru al Mişcării Cosmice.

Cele două orientări posibile ale svasticii reprezintă în mod clar principiile Naturii, masculin şi feminin, pozitiv şi negativ.

Două svastici având două direcţii diferite, suprapuse în mod exact, formează Crucea spânzurătoare, şi sub acest aspect reprezintă uniunea erotică a celor două sexe.

După Legenda aztecă, cei care au inventat Focul au fost un bărbat şi o femeie, şi aceasta este posibil numai prin Crucea în mişcare.

INRI Ignis Natura Renovatur Integram (Focul reînnoieşte Natura neîncetat).

▫ *CAPITOLUL IX* ▫
CRUCEA SFÂNTULUI ANDREI ▫

Andrei, eremitul, umil pescar, l-a slujit pe Hristosul Ioan, devenind apoi discipol al marelui Kabir Iisus.

Evanghelia Hristică a Umanităţii Solare ne spune, într-adevăr, că la începutul misiunii sale, Marea Fiinţă s-a dus la Capernaum, oraş maritim din Galileea, despre care profetul Isaia a afirmat: *„Poporul care se găsea în tenebre văzu*

o mare lumină, şi celor ce şedeau în umbra morţii, lumina le-a răsărit” (Matei IV, 16).

Atunci Logosul Solar a mers pe malul mării, al apei, şi i-a luat ca primi discipoli pe pescarii Petru şi Andrei, *„pentru a-i face pescari de oameni”* (Matei IV, 19).

Andrei l-a asistat pe Iisus, Marele Sacerdot Gnostic, când a înfăptuit miracolul de la lacul Genesareth sau Jainesareth – simbolicul lac din jinas – unde Focul sacru urma să realizeze atâtea miracole.

Stau scrise cu litere de aur în Cartea Vieţii, numeroasele miracole şi învieri din morţi înfăptuite de Andrei după moartea marelui Kabir.

Legenda secolelor povesteşte că în Niceea bântuiau şapte demoni, adepţi ai mâinii stângi, tenebroşi şi siniştri, care îi ucideau pe călători. În faţa verdictului solemn al opiniei publice, Andrei, după ce i-a transformat în câini, i-a alungat de pe acele meleaguri.

Teribilul calvar al lui Andrei, plin de enigme şi miracole a făcut foarte celebră Crucea în X, cruce de care cu cruzime i-au fost prinse mâinile şi picioarele.

Cu siguranţă şi fără urmă de exagerare, putem şi trebuie să afirmăm solemn, că acest X simbolic, care este fără doar şi poate un K grecesc, a fost, este şi va fi mereu unul dintre cele mai valoroase simboluri ale ezoterismului hristic.

Multe Frăţii mistice au adoptat magicul semn al lui Andrei, X-Crestos, Peştele, etc...

Fără îndoială, Andrei a fost în mod specific acceptat de către Frăţiile ezoterice din Scoţia. Nu este de prisos să subliniem în acest Mesaj de Crăciun 1974-1975 că aceste instituţii au ca plantă simbolică „spinul”, iar acesta este un lucru demonstrat.

Desigur, în Scoţia au existat timp de multe secole diverse Frăţii ocultiste ale Sfântului Andrei de Cardo.

De multe ori s-a demonstrat faptul că au fost membri activi ai unor Frăţii similare, oameni extraordinari, precum Toma de Kempis, Geber, Raimundo, Nicolas Flamel, Sendivogius, Albert cel Mare, Sfântul Toma D'Aquino, Wigelius, Roger Bacon, Mathia Kornax, Paracelsus, Arnaldo de Villanova şi mulţi alţii.

După cum se poate vedea în unele imagini religioase, asemeni Hierofantului Iisus, care poartă Crucea simbolică pe spatele său însângerat, la fel şi imaculatul Miel al lui Dumnezeu, mântuitorul lumii, poartă semnul Crucii pe drapelul său, având încrustat adânc acest semn sacru pe laba sa.

Cei ce primesc Spiritul inefabil al Focului sacru, cei ce îl poartă în ei înşişi şi sunt profund marcaţi de semnul său glorios, cu siguranţă şi în numele adevărului, afirmăm că nu trebuie să se teamă nicidecum de focul elemental.

Aceştia sunt autenticii Fii ai Soarelui, adevăraţii discipoli ai lui Ilie, care au drept ghid Astrul strămoşilor lor.

Crucea Sfântului Andrei şi miraculoasa cheie a Sfântului Petru, sunt două replici minunate ale semnului Crucii, sublima monogramă a Domnului nostru Hristos, având o egală valoare alchimică şi kabalistică, fiind, astfel, repere capabile să asigure Victoria celor ce lucrează în Marea Operă.

În centrul Crucii de Palenque se găseşte Arborele Vieţii din Kabala ebraică; acesta este un adevărat miracol al vechiului Mexic.

Fără îndoială, Arborele Ştiinţei Binelui şi Răului şi Arborele Vieţii împart aceleaşi rădăcini.

Să nu uităm niciodată că în jurul Crucii strălucitoare văzută în lumea astrală de către Constantin, apăreau acele cuvinte profetice pe care cu bucurie le-a pictat pe al său stindard: *„In hoc signo vinces”*, prin acest semn vei învinge.

Crucea sexuală – simbol viu al încrucişării Lingam-Yoni, poartă pecetea inconfundabilă a celor trei cuie care s-au folosit pentru a-l sacrifica pe Crestosul-materie, simbol al celor trei purificări prin fier şi foc, fără de care Domnul Quetzalcoatl din Mexic nu ar fi putut dobândi învierea.

Crucea este simbolul antic, alchimic, al creuzetului, care înainte se numea în franceză cruzol, crucible, croiset.

În latină – crucibulum, creuzetul, avea ca rădăcină crux, crucis, cruce. Este evident că toate acestea ne îndeamnă la reflecţie.

Creuzetul este locul unde materia primă a Marii Opere suferă cu nesfârşită răbdare Patimile Domnului.

În creuzetul erotic al Alchimiei sexuale moare Egoul şi renaşte din propria sa cenuşă Pasărea Pheonix.

INRI, In Nescis Renascer Integer. În moarte să renaştem intacţi şi puri.

„Sorbită este moartea cu victorie. Unde este, o moarte, spinul tău? Unde este, mormântule, biruinţa ta?”

Roger Bacon, în monumentala sa operă intitulată „Azoth” (carte foarte asemănătoare lui „Azug” din influenta înţelepciune orientală), prezintă într-o gravură transcendentală primul stadiu al procesului alchimic, prin intermediul unui cadavru descompus, întins pe minunata pânză a Alchimiei. Strălucitorul Soare, palida Lună şi diferitele lumi din Sistemul nostru Solar Ors, împreună cu toate aceste semne alchimice care le corespund în mod firesc, domină în întregime scena.

Se dovedeşte ciudat să vedem acel cadavru înălţându-şi capul, ca şi cum ar vrea să se ridice din morţi.

Corbul negru al Alchimiei sexuale separă carnea de oase, în timp ce Esenţa animică părăseşte corpul.

Această imagine a profanului mort, care învie apoi prin Iniţiere, în Real, este dincolo de orice îndoială şi nelămurire, un simbol osiric extraordinar.

„Carnea părăseşte oasele”. Fraza liturgică a Frăţiilor Sfântului Andrei de Cardo şi a altora de acest gen.

Profunda semnificaţie a torturilor suferite de Andrei pe teribila Cruce în X este anihilarea iubitului Ego în „laboratorum oratorium” al celui de-al Treilea Logos.

Înspăimântătoare moarte, indispensabilă, care niciodată nu s-ar putea realiza cu un foc vulgar.

În mod evident şi fără nici o exagerare, pentru această muncă este nevoie de un ajutor suplimentar din partea unui agent ocult, un foc secret de tip sexual, care – pentru a avea o idee despre el – seamănă mai mult cu o apă decât cu o flacără.

Acest foc sau această apă arzătoare, este scânteia vitală ce leagă Logosul de materia inertă, este Fohatul divin închis în întreaga creaţie, Fulgerul de foc, Kundalini, Şarpele sacru al Înţelepciunii din Anahuac, urcând prin canalul medular spinal al Adeptului.

Conexiunea Lingam-Yoni fără pierderea ens seminis-ului, este fără îndoială, cheia exactă prin care Adam şi Eva pot să trezească Şarpele lui Saturn în anatomia lor ocultă.

Fără îndoială, lectura foarte atentă a lui Arthepius de Pontano şi a operei intitulată „Epistola de Igne Philosophorum” se dovedeşte foarte potrivită, întrucât în aceste pagini nemuritoare, cititorul ar putea găsi indicaţii valoroase despre natura şi caracteristicile complete ale acestui „Foc apos” sau „Apa ignică”.

În curţile de piatră ale vechilor şi sacrelor Temple din Anahuac, candidaţii la Iniţierea umană şi solară, bărbaţi şi femei, în schimb reciproc de mângâieri, realizau conexiunea Lingam-Yoni, falus-uter, retrăgându-se apoi din coitul chimic fără să ejaculeze ens seminis (entitatea semenului). Astfel obţineau trezirea Şarpelui saturnian.

Transmutarea sexuală a ens seminis-ului în energie creatoare este însăşi axioma fundamentală a Ştiinţei Ermetice.

Bipolarizarea acestui minunat tip de energie în interiorul organismului uman a fost analizată cu atenţie, din cele mai vechi timpuri, în Colegiile iniţiatice din Mexic, Peru, Egipt, Yucatan, Grecia, India, Tibet, Fenicia, Persia, Caldeea, Troia, Cartagina, etc., etc., etc...

Ascensiunea miraculoasă a energiei seminale până la creier este posibilă datorită unei perechi de cordoane nervoase care se desfăşoară în formă de opt de o parte şi de alta a coloanei vertebrale.

În filosofia chineză aceste cordoane sunt cunoscute sub numele de Yin şi Yang, canalul Tao fiind cel din mijloc, canalul medular, calea secretă pe unde urcă vipera.

Este evident că primul dintre aceste canale este de natură lunară; este neîndoielnic că al doilea este de tip solar.

Când atomii solari şi lunari fac contact în Triveni, aproape de coccis, se trezeşte Şarpele de foc al puterilor noastre magice.

Kabaliştii evrei ne vorbesc despre misteriosul Daath care apare în Arborele Vieţii, căruia niciodată nu i se atribuie nici nume divin, nici vreun fel de oaste angelică, şi care, de asemenea, nu are nici un semn lumesc, planetă sau element.

Daath, sephirotul secret din misterele ebraice, ia naştere din unirea lui Abba, Tatăl care este în secret, şi a lui Ama, Mama supremă.

Tatăl şi Mama, Osiris şi Isis, se găsesc veşnic uniţi în Yesod, fundamentul, al nouălea sephirot, sexul, însă sunt ascunşi prin misterul lui Daath, sau cunoaşterea tantrică, cea care se prelucrează prin sahaja maithuna (magia sexuală).

Între aceste două aspecte bipolare ale Creaţiei – Tatăl nostru care este în secret şi Mama noastră Divină Kundalini – se coase şi se descoase Pânza Vieţii.

Legenda secolelor povesteşte că atunci când Semele, mama lui Dyonisos, l-a văzut pe amantul său divin, Zeus, sub forma fulgerului, a luat foc şi a dat naştere prematur fiului său.

Cu siguranţă, nimeni nu îl poate vedea pe Dumnezeu faţă în faţă fără să moară. Moartea lui eu însumi, sinelui însuşi, este indispensabilă înainte de a putea contempla strălucitorul chip al Bătrânului Zilelor.

La fel cum viaţa reprezintă un proces de exteriorizare graduală, din ce în ce mai completă, sau extrovertire, moartea Egoului este un proces de interiorizare treptată, în care conştiinţa individuală, Esenţa pură, se leapădă lent de veşmintele sale inutile, asemeni lui Ishtar în coborârea sa simbolică, până ce rămâne complet goală şi trezită în ea însăşi, în faţa Marii Realităţi a Vieţii libere în mişcarea sa.

Fără îndoială, pentru ca Lumina, care reprezintă Esenţa animică, acum îmbuteliată în Egoul animal, să înceapă să sclipească, să scânteieze şi să strălucească, trebuie să se elibereze. Însă în adevăr vă spun că acest lucru este posibil numai trecând prin teribila anihilare buddhistă: dizolvând Eul, murind în sine însuşi.

Energia sexuală reprezintă cu siguranţă o putere teribilă, explozivă la nivel înalt, minunată. Cel ce învaţă să folosească arma erotică, Lancea pactelor magice, va putea reduce la praf cosmic Eul Psihologiei.

Nu este de prisos să afirmăm în mod solemn că lancea, ca simbol ocult al forţei sexuale, virile, joacă un rol important în numeroase legende orientale, fiind instrumentul de salvare şi de eliberare, care agitată în mod inteligent de către ascetul gnostic, îi permite să reducă la cenuşă toată această adunătură de elemente nedorite care, în ansamblul lor formează Egoul, eu însumi, sinele însuşi.

În Patimile Domnului nostru Hristos, Longinus joacă acelaşi rol ezoteric ca Sfântul Mihail şi Sfântul Gheorghe. Fără îndoială, Cadmo, Perseu şi Iason, joacă un rol asemănător la păgâni.

Străpungerea dragonului sau înfigerea unei lănci în coasta lui Hristos, asemeni Cavalerilor cereşti sau Eroilor greci, se dovedeşte a fi ceva profund semnificativ.

Crucea Sfântului Andrei şi Lancea Sfântă, simbolizează întreaga muncă de anihilare buddhistă.

Şi amintind cu profundă veneraţie de Crucea Sfântului Andrei şi de Lancea Sfântă, niciodată nu vom comite greşeala de neiertat de a uita de Sfântul Graal.

Cupele sacre din toate religiile reprezintă organul sexual feminin al generării şi, de asemenea, al regenerării, şi care corespunde, fără doar şi poate, Vasului cosmogonic al lui Platon, Cupei lui Hermes şi a lui Solomon, binecuvântatei Urne a vechilor mistere.

Mama care ne-a dat naştere, sau soţia şarpelui, este renumită în tradiţiile mexicane care o reprezintă căzută din starea ei primitivă de fericire şi inocenţă.

După cărţile lui Zoroastru, primul bărbat şi prima femeie au fost creaţi puri şi erau supuşi lui Ormuz, Creatorul lor. Ahriman i-a văzut şi a fost gelos pe fericirea lor. Le-a vorbit, sub forma unei cobre, le-a arătat nişte fructe şi i-a convins de faptul că el era creatorul întregului univers. Ei l-au crezut şi de atunci natura lor s-a degradat în întregime.

Monumentele şi tradiţiile hinduşilor confirmă povestea lui Adam şi a Evei şi a căderii lor. Această tradiţie exista, de asemenea, între budiştii tibetani şi era predată de către chinezi şi vechii perşi.

Astfel, păcatul original este rădăcina Egoului, causa causorum a lui eu însumi, sinelui însuşi.

Ritualurile ce se celebrau la diferite popoare pentru purificarea copiilor la intrarea lor în această viaţă, constituie de fapt un pact de magie sexuală.

În Yucatan, Mexic, copilul era dus la Templu, unde Sacerdotul turna pe capul său apă pentru botez şi îi dădea un nume. În Insulele Canare, femeile împlineau această funcţie în locul sacerdoţilor.

Adam şi Eva întotdeauna apar despărţiţi de trunchiul arborelui paradisiac. În majoritatea cazurilor, şarpele, încolăcit pe trunchiul acestuia, are o figură umană.

Numai prin împlinirea în întregime a pactului magico-sexual al Sacramentului Botezului, este posibil să anihilăm păcatul originar şi să ne întoarcem în Paradis.

Yakin şi Boaz, Urim şi Tumim, Apollo şi Diana, cu siguranţă sunt cele două coloane principale ale Templului Înţelepciunii.

Între cele două coloane ale Templului se găseşte Arcanul A.Z.F., cheia Marii Opere.

Goethe, adorându-şi Divina Mamă Kundalini, Şarpele sacru care urcă prin

canalul Tao (măduva spinării), exclama în plin extaz:

„Fecioară pură în sensul cel mai frumos, mamă demnă de veneraţie, regină aleasă de către noi şi egală în rang cu Zeii...”

Acel mare Iniţiat, aspirând să moară în el însuşi, aici şi acum, în timpul copulaţiei metafizice, după ce înţelesese în totalitate oricare dintre greşelile psihologice, striga cu toată puterea sufletului său: *„Săgeţi, străpungeţi-mă; lănci, supuneţi-mă; buzdugane, răniţi-mă. Totul să dispară, totul să devină van. Să strălucească steaua perenă, foc al eternei iubiri...”*

Înţelegere şi eliminare, iată aici cheia Crucii Sfântului Andrei. Astfel murim din moment în moment...

Nu este posibilă eliminarea integrală al unui defect psihologic, dacă înainte nu a fost înţeles în întregime, în toate nivelurile minţii.

În timpul coitului chimic, Devi Kundalini, Mama noastră Cosmică particulară, individuală, poate şi trebuie să folosească Lancea Sfântă, Suliţa Minervei, Lancea lui Ahile, Arma lui Longinus, pentru a distruge defectul psihologic pe care l-am înţeles cu adevărat.

„Bateţi şi vi se va deschide, cereţi şi vi se va da”.

Legenda secolelor povesteşte că Domnul Quetzalcoatl, în ajunul căderii sale, spunea: *„Trebuie să părăsesc Casele mele din pene preţioase, casele mele din melci. Şi plin de bucurie, trimise atunci după regină, preţioasa Estera*.

— Mergeţi şi aduceţi cu voi pe regina Quetzalpelatl (Eva mitologiei ebraice), deliciul vieţii mele, pentru ca împreună să bem, să bem până ne vom îmbăta.

Pajii s-au dus până la Palatul din Tlamachuayan şi de acolo au adus-o pe regină.

— Stăpână Regină, fiica mea, Regele Quetzalcoatl ne trimite să te ducem la el, doreşte să petreci cu el.

Ea le răspunse*: voi veni.*

Când Quetzalpelatl ajunse, se aşează alături de rege; îi dădură să bea de patru ori, şi a cincea oară bău în cinstea măreţiei sale.

Şi când se ameţi, magii începură să cânte şi însuşi regele Quetzalcoatl se ridică nesigur şi în zgomotul cântecelor îi spuse prinţesei:

— Soţie, să ne desfătăm bând din această licoare. (se referă la licoarea desfrâului)

Cum erau ameţiţi, nimic din ceea ce vorbeau nu avea sens. (desfrânatul nu mai dă curs raţiunii)

Şi regele nu mai ţinu penitenţă, nu mai merse la baia rituală şi nici nu se rugă în templu. În final, îi cuprinse somnul. Şi trezindu-se a doua zi, amândoi se întristară, li se strânse inima”.

(În mitologia ebraică se spune şi despre Adam şi Eva că după ce au mâncat din fructul interzis, s-au întristat şi li s-au deschis ochii şi au realizat că erau goi şi atunci au cules frunze de smochin şi au făcut din ele şorturi.)

„Atunci Quetzalcoatl spuse: „M-am îmbătat, am păcătuit. Nimeni nu va putea spăla pata pe care am aruncat-o pe mine. Atunci, împreună cu gărzile sale, începu să cânte un cântec. Mulţimea care aştepta afară, a fost făcută să aştepte şi mai mult.

Chinuit, plângând, plin de durere şi teamă văzând că faptele sale rele fuseseră deja aflate şi fără ca nimeni să îl consoleze, începu să plângă înaintea Dumnezeului său”. (aceasta este reproducere textuală din epica nahua şi ne invită la reflecţie)

Ce urmează apoi este uşor de ghicit dacă citim următoarele versete din Biblia ebraică:

„Şi Iehova îl scoase din Grădina Edenului pentru a lucra pământul din care fusese făcut. Îl izgoni, astfel, pe om, şi puse la răsăritul Grădinii Edenului heruvimi şi o spadă înflăcărată care se rotea în toate părţile, pentru a păzi drumul către Arborele Vieţii”. (Geneza 3, 23-24)

Fuga lui Quetzalcoatl, misterioasa sa ieşire din Thule paradisiacă, se dovedeşte neobişnuită, nemaiîntâlnită...

Se spune ca atunci a ars toate casele sale din aur şi din argint şi casele din scoici roşii, precum şi toate capodoperele artei toltece.

„Minunate opere de artă, obiecte preţioase şi frumoase, pe toate le-a îngropat, pe toate le-a ascuns acolo, în locuri secrete, în munţi sau în prăpăstii. Comori de o bogăţie fără seamăn pe care mai târziu a trebuit să meargă să le caute şi să le găsească. Bogăţie ezoterică ascunsă în adâncurile Pământului”.

Mistice paragrafe din Anahuac care înţelept traduse în termeni gnostici şi alchimici se dovedesc superlative.

Transformarea metalică a Aurului spiritual este urmarea sau consecinţa inevitabilă a oricărei căderi sexuale.

Când se face referire la minunatele Opere de Artă, la obiectele preţioase şi frumoase, este util să studiem printre rânduri marea Epistolă Universală a Sfântului Iacob, binecuvântatul Patron al Marii Opere. (Să se vadă Biblia ebraică) Enoch a descoperit nemuritoarea Comoară ascunsă în munţii Moria. Fiecare dintre noi trebuie să îşi caute Moştenirea pierdută.

Comoara niciodată nu se găseşte la suprafaţa Pământului, este necesar sa coborâm în Avern pentru a o găsi.

„Visita Interiora Terrae Rectificando Invenies Occultum Lapidem”. (Vizitează interiorul Pământului, deoarece, purificându-l, vei găsi piatra ascunsă.) Fără îndoială, Piatra Filosofală şi toate acele Pietre preţioase ale Ierusalimului ceresc, simbolizând virtuţi şi puteri cosmice transcendentale, constituie Comoara lui Quetzalcoatl, bogăţia noastră intimă particulară, pe care am lăsat-o ascunsă când am ieşit din Eden şi pe care trebuie să o căutăm în interiorul nostru, aici şi acum.

„Înaintea Arborelui Bătrâneţii, Domnul îşi zări chipul şi cu infinită durere

spuse: Ce bătrân sunt! Altă dată ajunse în alt loc şi se aşeză să se odihnească pe o piatră şi îşi sprijini mâinile pe ea. Privi spre Thule şi astfel, începu să plângă. Plângea în hohote, şiroaie duble de lacrimi alunecau pe granit. Era înconjurat de picături şi datorită lacrimilor sale roca s-a crăpat. Lacrimile suferinţei sale, căzând pe piatră, o perforau. Mâinile îi lăsară urme pe locul în care şi le sprijinise de piatră, ca şi cum piatra ar fi fost din noroi şi urmele mâinilor s-ar fi impregnat acolo. La fel, şezutul său, se imprimă adânc în piatra pe care era aşezat".

Încă se mai pot vedea urmele mâinilor sale în locul numit Temacpalco.

De fapt, stricto senso, în Rocă, în Piatră, în Sex, zace ascunsă Electricitatea sexuală transcendentă care poate să îl înrobească sau să îl elibereze pe om. Aceste rânduri definitorii ne invită la reflecţie... Fenomenul quetzalcoatlian se dovedeşte întotdeauna uimitor şi actual. Cu siguranţă, nu facem afirmaţii semantice, dorim doar să comentăm pe calea fenomenologică Mesajul quetzalcoatlian.

Se spune că Preafericitul, după ce a suferit mult, a ajuns într-un loc numit Puntea Pietrei.

„În acest loc există apă (ens seminis), apă care se agită învolburându-se, se revarsă şi se împrăştie".

Antropologii moderni au interpretat într-o manieră diferită şi eronată, nu cunosc nimic despre ezoterismul din Anahuac. Nu cunosc sensul religios al acestor cânturi.

Deşi aceasta poate părea total străin Gnosticismului, în fond nu este, şi trebuie să acordăm mare atenţie următoarelor:

„Preafericitul se întoarse pe drumul pe care odinioară îl abandonase".

Se spune că a smuls o piatră şi a făcut o punte, traversând astfel pe celălalt mal. Astfel, marele Avatar al aztecilor îşi continuă drumul şi ajunse la un loc ce se numea *„Apa Şerpilor"*.

Autorii arabi dau acestui loc numele de Holmat şi pe lângă asta ne învaţă că apele sale l-au făcut nemuritor pe profetul Ilie. Localizează faimosul izvor în Modhallan, termen a cărui rădăcină înseamnă *„mare obscură şi tenebroasă"*, indicând prin aceasta *„haosul metalic"*, sperma sacră sau materia primă a Marii Opere.

Această cunoaştere scapă analizei raţionaliste normale. Este vorba despre învăţături de tip suprarațional care pot fi înţelese, asimilate, numai cu ajutorul unui Guru (intern).

„Servus fugitivus" care ne lipseşte este o *„apă minerală şi metalică"*, solidă şi tăioasă, cu aspectul unei pietre ce poate fi uşor lichefiată.

Această apă coagulată sub formă de apă pietrificată este Alkaestul, Solventul universal, Apa şerpilor, Sufletul metalic al spermei sacre, Mercurul Filosofiei secrete, rezultat minunat al transmutării sexuale.

Înţelepţii întotdeauna s-au arătat foarte rezervaţi în legătură cu Mercurul filosofic, ale cărui faze succesive pot fi dirijate de către operatorul inteligent după placul său.

Dacă tehnica necesită un anumit timp şi presupune un oarecare efort, în schimb este de o extremă simplitate. Nu presupune nici un fel de îndemânare, nici abilitate profesională, ci numai cunoaşterea unui artificiu neobişnuit ce constituie acest „secretum secretorum" pe care noi, gnosticii, l-am divulgat deja în mod public: Conexiunea Lingam-Yoni (Falus-Uter) fără a vărsa niciodată în viaţă Cupa lui Hermes.

Karl Meagh afirmă: *„În momentul tensiunii musculare şi înainte de a avea loc inversiunea curenţilor, când apare senzaţia ejaculării iminente, fluidul seminal va fi reţinut, trăgând limba înapoi, cât mai mult posibil şi ţinându-ne respiraţia"*. *„Se recomandă, de asemenea, contracţia muşchilor anusului ca şi cum s-ar practica exerciţiul de concentrare asupra chakrei Muladhara"*.

„Sufletul metalic" al spermei este Hermes, Mercurul colorant care poartă în sine „aurul mistic", la fel cum Sfântul Cristobal îl poartă pe Iisus şi Mielul propria sa blană.

În acest fel, datorită Mercurului Filosofiei secrete, Binecuvântatul Domn Quetzalcoatl a regenerat aurul în suflet său, în spirit şi în corpurile existenţiale superioare ale Fiinţei.

Inutil au încercat tenebroşii să îl facă pe Binecuvântat să revină la păcatul său imoral.

„- Cu nici un chip nu mai pot acuma să mă întorc – răspunde Domnul, *trebuie să plec.*

— Unde mergi, Qurtzalcoatl?

— Merg, le spuse, *către Pământul roşu, merg să adun înţelepciune*. Ei îi spun:

— Şi acolo, ce vei face?

— Eu sunt chemat, Soarele mă cheamă.

— Foarte bine, lasă atunci lucrurile culturii toltece.

Şi Binecuvântatul aruncă în apă bunurile sale materiale, lucrurile iluzorii ale acestei lumi, colierele sale de pietre preţioase, care imediat se scufundară. De atunci, acel loc se numeşte „Apa pietrelor preţioase".

Înaintă un pic, ajunse în alt loc, care se numea „Locul în care dorm". (Orcul clasicilor, Limbul creştinilor, aici şi acum, somnul Conştiintei în această Vale de Lacrimi.) Aici îi iese în întâmpinare un adept al mâinii stângi şi îi spune:

— Încotro te îndrepţi?

Binecuvântatul răspunde:

— *Mă îndrept către Pământul roşu, merg să dobândesc Înţelepciune.*

— Foarte bine, bea din acest vin al uitării, eu am venit să ţi-l aduc.

— Nu, nu pot nici măcar un pic să gust.

— Va trebui să bei cu forţa. Nici eu nu te pot lăsa să treci, sau să îţi continui drumul fără să bei. Eu trebuie să te fac să bei şi chiar să te îmbăt. Aşa că bea!

Atunci Quetzalcoatl, cu un pahar înalt – întrucât era un bodhisattva căzut *– bău vinul.*

Şi odată ce bău, căzu învins de pe drum, începu să sforăie (timp de multe reîncarnări, trecând prin suferinţe de nedescris*) şi sforăitul său se auzea de foarte departe, când, în sfârşit* (îşi trezi din nou conştiinţa*) privi de-o parte şi de alta, se privi pe sine însuşi şi îşi netezi părul. Din această cauză acel loc se numeşte: „Locul în care dorm”*.

Din nou îşi începu călătoria şi ajunse la culmea care se găseşte între Muntele Umed, care simbolizează Lingamul, şi Femeia Albă, care simbolizează Yoniul – şi acolo, asupra lui şi asupra tovarăşilor pe care îi ducea cu el, bufonii săi, infirmii – agregatele psihice sau elementele inumane, căzu zăpadă şi cu toţii îngheţară şi muriră”.

„Carnea să abandoneze oasele!”, exclamau vechii alchimişti medievali în timpul coitului chimic.

Ezoterice chinuri ale Frăţiilor Sfântului Andrei de Cardo. Fără îndoială, Crucea în X este simbolul minunat al morţii tuturor acestor elemente inumane care în totalitatea lor alcătuiesc Egoul, Eul.

Alegoric supliciu al Sfântului Andrei, înfricoşătoare torturi în a Noua Sferă (regiunea sexului), remuşcări, anihilare buddhistă.

Crearea Aurului Spiritului, sau regenerarea sa, este posibilă numai eliminând toţi aceşti bufoni, infirmi, agregate psihologice care personifică defectele noastre.

Binecuvântatul acum cânta, acum plângea şi lucra cu infinită răbdare în Forja Ciclopilor (sexul).

„Plânse mult, din piept ieşindu-i adânci suspine. Îşi fixă privirea asupra Muntelui Matizada – Muntele Învierii *– şi porni pe drum. Pe unde mergea, făcea numai minuni, lăsând urme minunate ale trecerii sale prin acele locuri”*. (Cum va face altădată marele Kabir Iisus în Ţara Sfântă).

„Ajungând la mare, construi o plută din şerpi – întrucât obţinuse completa dezvoltare a celor şapte grade de putere ale focului – şi odată terminată – completă – se aşeză pe ea şi o folosi drept barcă”.

Aceasta ne aminteste de Gautama, Buddha, aşezat pe un Şarpe la picioarele arborelui Bodhi, extraordinarul Smochin, simbol magnific al potenţei sexuale.

Plouă şi apa formând băltoace, ameninţa să îl înece, însă Gautama aşezat deasupra cobrei, o folosea drept barcă.

Elementele comune pe care le putem extrage din diverse texte ne vorbesc despre şarpele ignic al puterilor noastre magice, aspectul feminin al lui Binah

ebraic, Soţia lui Shiva, al Treilea Logos, Duhul Sfânt, Mama noastră cosmică particulară, care, prin eliminarea elementelor inumane pe care le purtăm în interior, ne salvează din apele învolburate ale vieţii.

„Binecuvântatul Domn Quetzalcoatl se îndepărtă, dispăru în ape – spermatice, ale primei clipe *– şi nimeni nu ştie cum ajunse la locul de culoare roşie”*.

Fără îndoială, şi marele Kabir Iisus a ajuns la Pământul roşu atunci când a fost îmbrăcat cu mantia purpurie şi în plus i s-a aşezat pe cap o coroană împletită din spini.

Atunci îl salutau ironic spunându-i: *„Salve, Rege al iudeilor!”*

„Şi îl loveau peste cap cu o trestie, şi îl scuipau şi aşezaţi în genunchi, se plecau în faţa lui”.

În mod real, creuzetul sexual, erotic, este locul unde materia primă a Marii Opere suferă patimile sale, asemeni lui Hristos. Creuzetul celei de-a Noua Sfere este locul în care moare, pentru a renaşte apoi purificată, spiritualizată, transformată.

În Caldeea, Ziguratele, turnuri având de obicei trei etaje din categoria cărora a făcut parte şi faimosul Turn Babel, erau pictate cu trei culori: negru, alb şi roşu purpuriu.

Pentru a ne face o idee despre importanţa extraordinară pe care culorile Marii Opere o au în Filosofia ermetică, să observăm că întotdeauna Fecioara este reprezentată îmbrăcată în albastru (echivalentul negrului), Dumnezeu în alb şi Hristos-ul în roşu.

În Templele sacre din vechiul Egipt al faraonilor, când aspirantul era pe punctul de a trece prin probele Iniţierii, un Maestru se apropia de el şi îi şoptea în ureche această misterioasa frază: *„Aminteşte-ţi că Osiris este un Zeu negru!”*

În mod evident, aceasta este culoarea specifică a tenebrelor, a umbrelor cumeria, a Diavolului, căruia i se ofereau întotdeauna trandafiri negri şi, de asemenea, culoarea Haosului primitiv unde toate elementele se confundă şi se amestecă în totalitate. Simbolul elementului pământ, al nopţii şi al morţii radicale a tuturor acestor agregate psihologice care în totalitatea lor constituie eul însumi.

Fără îndoială, la fel ca în Geneza ebraică, unde ziua urmează nopţii, la fel şi lumina urmează întunericului.

Binecuvântaţi cei ce au fost regeneraţi şi spălaţi de Sângele Mielului (Focul sexual), ei vor îmbrăca mereu veşminte albe...

Pe pământul sacru al faraonilor, Ptah, Regeneratorul, folosea întotdeauna tunica de lână albă pentru a indica renaşterea celor puri, a celor care au murit în ei înşişi.

În aplicarea sistematică a punctului nostru de vedere relaţionat cu culorile

materiei prime a Marii Opere, este urgent şi de neamânat să amintim studenţilor noştri gnostici că înainte de a ajunge la Pământul roşu, Quetzalcoatl, Hristosul mexican, a putut folosi cu drepturi depline tunica galbenă.

Culoarea albă urmează celei negre, galbenul, albului şi purpura Regilor sacri ai Dinastiilor Solare, urmează întotdeauna după galben...

Când Binecuvântatul a ajuns la Pământul de culoare roşie, şi-a pus pe umeri mantia Regilor divini şi a înviat din morţi.

Se spune că atunci s-a văzut în ape ca într-o oglindă (oglinda Alchimiei). Chipul său era din nou frumos (se întorsese în Paradisul pierdut). Se împodobi cu cele mai frumoase veşminte şi aprinzând un rug, se aruncă în el (Focul sexual a mistuit în întregime Eul psihologic, din care nu a rămas nici măcar cenuşa).

Şi păsările cu penajul bogat (Păsările Duhului) veniră să vadă cum ardea: pasărea cânepar, pasărea de culoarea peruzelei, pasărea de floarea soarelui, pasărea roşie şi albastră, cea aurie şi mii de păsări şi mai frumoase.

„Când rugul încetă să mai ardă (odată consumată Marea Opera*) inima sa se înălţă şi ajunse până la ceruri. Acolo se transformă în stea, şi această stea este Luceafărul dimineţii şi al înserării. Înainte coborâse în regatul morţilor şi după ce a stat acolo şapte zile, s-a înălţat sub formă de stea”*.

Iniţiatorul ne arată întotdeauna cu o mână către oglinda Alchimiei, în timp ce cu cealaltă susţine cornul Amalteei. Alături de el zărim Arborele Vieţii, atât de studiat de către kabaliştii evrei. Oglinda simbolizează întotdeauna începutul Operei, Arborele Vieţii indică finalul său iar Cornul Abundenţei, rezultatul.

Quetzalcoatl a transformat Diavolul, piatra brută, materială şi grosieră, în Lucifer, Piatra unghiulară a Marii Opere, în Arhanghelul Luminii, Steaua dimineţii.

Diavolul, reflecţia Logosului nostru interior, a fost cea mai înaltă creatură înainte ca noi să cădem în generarea animală.

„Albeşte alama şi arde cărţile”, ne repetă toţi maeştri Artei ermetice.

Binecuvântatul, trecând prin torturile Membrilor Frăţiei Spinului, a albit Diavolul, l-a readus la starea sa strălucitoare şi primordială.

Cine moare în el însuşi, aici şi acum, îl eliberează pe Prometeu înlănţuit, şi acesta îl plăteşte din plin, întrucât este un Colos cu putere asupra cerurilor, pământului şi infernurilor.

Lucifer-Prometeu, integrat cu toate părţile Fiinţei noastre, ne transformă în ceva distinct, diferit, într-o creatură exotică, un Arhanghel, o Putere teribil de divină...

Nu este de prisos să amintim în acest Tratat faptul că, atunci când sfintele femei au intrat în mormântul Salvatorului lumii, în locul bărbatului pe care îl cunoscuseră, au văzut un înger acoperit cu un veşmânt alb, lung, şi s-au

speriat... Stă scris:

„Celui ce va ieşi biruitor şi îmi va fi fidel până la sfârşit, eu îi voi da putere asupra neamurilor”. „Şi le va conduce cu baston de fier şi vor fi arşi ca vasul unui olar; la fel cum eu am primit aceasta de la Tatăl meu”. „Şi îi voi dărui Steaua Dimineţii” (Venus-Lucifer).

Heinrich Khunrath, în opera sa „Amphiteatrum Sapientae Aetarnae” scrie: *„În final, când opera a trecut de la culoarea cenuşie la albul pur şi apoi la galben, vei vedea Piatra Filosofală* (citatul Arhanghel)*, Regele nostru – cel de-al Treilea Logos – înălţat deasupra asupritorilor, care iese din mormântul său din sticlă, se ridică din patul său şi soseşte la scenariul nostru lumesc cu corpul său glorificat, adică, regenerat şi mai mult ca perfect”*.

Pentru a clarifica, spunem ca termenul „Piatră Filosofală”, în limbajul sacru semnifică „Piatra care poartă semnul Soarelui”. Astfel, acest semn solar vine însoţit de culoarea roşie, ce poate varia în intensitate.

Un vechi alchimist afirma: *„Ceea ce noi filosofii urmărim cu toţii, nu este uniunea unui corp şi a un spirit metalic, ci condensarea, aglomerarea acestui spirit într-un înveliş închegat, rezistent şi strălucitor, capabil de a-l acoperi, de a impregna toate părţile sale şi de a-i asigura o protecţie eficace”. „Acest suflet, spirit sau foc reunit (amestecat cum se cuvine cu Venus-Lucifer), concentrat şi coagulat în cea mai pură, cea mai rezistentă şi cea mai perfectă dintre materiile terestre, este ceea ce numim piatra noastră”. „Şi putem da mărturie că orice acţiune care nu are drept ghid acest spirit, şi această materie drept bază, niciodată nu va atinge scopul propus”.*

▫ *CAPITOLUL X* ▫
ANTROPOLOGIE GNOSTICĂ ▫

Dat fiind progresul extraordinar al Studiilor gnostice din ultimul timp, nici o persoană cultă nu ar mai face greşeala simplistă de a plasa izvoarele curentului gnostic într-o zonă spirituală limitată, aşa cum se întâmpla odinioară.

Dacă este perfect adevărat că în orice sistem gnostic trebuie să ţinem cont de elementele sale elenistice orientale, incluzând Persia, Mesopotamia, Siria, India, Palestina, Egipt, etc., niciodată nu ar trebui să ignorăm principiile gnostice perceptibile în sublimele culte religioase nahua, toltece, aztece, zapotece, maya, chibcha, inca, quechua, etc., etc., din Indoamerica.

Vorbind foarte clar şi fără ocolişuri, afirmăm: Gnoza este un funcţionalism foarte natural al conştiinţei, o „Philosophia perennis et universalis”.

Fără îndoială, Gnoza este cunoaşterea iluminată a Misterelor divine, rezervată unei elite.

Cuvântul „Gnosticism”, cuprinde în structura sa gramaticală ideea de sisteme sau curente dedicate studiului Gnozei.

Acest Gnosticism implică o serie coerentă, clară, precisă, de elemente fundamentale, verificabile prin intermediul experienţei mistice directe; Blestemul, abordat dintr-un punct de vedere ştiinţific şi filosofic; Adam şi Eva din Geneza ebraică; Păcatul Originar şi ieşirea din Paradis; Misterul Luciferului Nahua; Moartea sinelui însuşi; Puterile creatoare; Esenţa Salvatorului Salvandus; Misterele sexuale; Hristos-ul intim; Şarpele de foc al puterilor noastre magice; Coborârea în Infernuri; Întoarcerea în Eden; Harul lui Mefistofel; Numai doctrinele Gnostice care implică fundamentele ontologice, teologice şi antropologice mai sus citate, fac parte din Gnosticismul autentic.

Pregnostic este cel care într-o formă concretă, clară şi specifică, prezintă caracteristici în oarecare măsură comune sistemelor gnostice, însă, integrate într-o concepţie generală străină Gnosticismului revoluţionar. Idei care, fără îndoială nu sunt, şi totuşi sunt gnostice.

Protognostic, este orice sistem gnostic aflat într-un stadiu incipient şi germinal, mişcări dirijate de o atitudine foarte asemănătoare celei care caracterizează curentele gnostice definite.

Adjectivul „gnostic” poate şi chiar trebuie să fie inteligent aplicat conceptelor care într-o formă sau alta se relaţionează atât cu Gnoza, cât şi cu Gnosticismul.

Prin semnificaţia sa, termenul „gnosticizant”, este cu siguranţă foarte apropiat celui „pregnostic”, întrucât în realitate, „stricto sensu”, termenul se află în relaţie cu aspecte intrinseci care posedă o oarecare asemănare cu Gnosticismul Universal, însă fac parte dintr-un curent definit ca ne-gnostic.

Odată stabilite aceste clarificări semantice, să trecem acum să definim cu deplină claritate Gnosticismul.

Se cuvine să clarificăm în acest tratat faptul ca Gnosticismul este un proces religios foarte intim, natural şi profund; ezoterism autentic profund, dezvoltându-se clipă de clipă, cu trăiri mistice foarte particulare, cu Doctrină şi ritualuri proprii.

O doctrină extraordinară care adoptă fundamental forma mitică şi uneori, mitologică; Liturghie magică inefabilă, cu vie ilustrare pentru Conştiinţa Superlativă a Fiinţei.

Fără îndoială, Cunoaşterea gnostică scapă întotdeauna analizelor obişnuite ale raţionalismului subiectiv.

Scopul acestei Cunoaşteri este intimitatea infinită a persoanei, Fiinţa.

Raţiunea de a fi a Fiinţei este Însăşi Fiinţa. Numai Fiinţa se poate cunoaşte pe Sine. Astfel, Fiinţa se autocunoaşte prin Gnoză.

Fiinţa, reevaluându-se şi cunoscându-se pe sine, reprezintă Autognoza. Fără îndoială, aceasta din urmă, în ea însăşi, este Gnoza.

Autocunoaşterea Fiinţei este un proces supra-raţional care depinde de El, care nu are nimic de-a face cu intelectualismul.

Prăpastia care există între Fiinţă şi Eu este de netrecut şi de aceea Pneuma, Spiritul, se recunoaşte, şi această recunoaştere este un act autonom, motiv pentru care raţiunea subiectivă a mamiferului intelectual se dovedeşte ineficace, insuficientă, teribil de săracă.

Autocunoaşterea, autognoza, implică anihilarea Eului, ca muncă prealabilă, urgentă, de neamânat.

Eul, Egoul, se compune din sume şi resturi de elemente subiective, inumane, bestiale, care, fără îndoială, au un început şi un sfârşit.

Esenţa, Conştiinţa, prizonieră, îmbuteliată, captivă între diversele elemente care constituie sinele însuşi, Egoul, din nefericire se manifestă în virtutea propriei sale condiţionări.

Dizolvând Eul, Esenţa, Conştiinţa se trezeşte, se iluminează, se eliberează şi atunci obţinem ca şi consecinţă sau corolar, autocunoaşterea, Autognoza.

Fără îndoială, revelaţia legitimă îşi are bazele incontestabile, de netăgăduit, în Autognoză.

Revelaţia gnostică este întotdeauna imediată, directă, intuitivă; exclude radical operaţiunile intelectuale de tip subiectiv şi nu are nimic de a face cu experienţa şi ansamblul de date de tip senzorial.

Inteligenţa sau Nous, în sensul său gnoseologic, pe cât este de adevărat că poate servi drept fundament Intelectului iluminat, pe atât de mult se fereşte să cadă în vanul intelectualism.

Se dovedesc clare şi evidente, caracteristicile ontologice, pneumatice şi spirituale ale lui Nous (Inteligenţa).

În numele adevărului, declar în mod solemn că Fiinţa este singura existenţă reală; înaintea transparenţei sale inefabile şi teribil de divine, ceea ce numim Eu, Ego, eu însumi, sine însuşi, nu reprezintă decât tenebre exterioare, plânset şi scrâşnet de dinţi.

Autognoza sau redescoperirea autognostică a Fiinţei, se dovedeşte un ajutor decisiv, având în vedere caracteristicile antropologice ale Pneumei sau Spiritului.

Cunoaşterea de sine înseamnă identificarea cu propria Fiinţă divină.

A ne şti una cu propria Pneuma sau Spirit, a experimenta în mod direct identificarea între cunoscut şi cunoscător, este ceea ce putem şi trebuie să definim ca Autognoză.

Cu siguranţă, această revelaţie extraordinară, ne invită să murim în noi înşine cu scopul ca Fiinţa să se manifeste în noi.

Din contră, a ne îndepărta de Fiinţă, a continua ca şi Ego în erezia separării, înseamnă a ne condamna la involuţia scufundată în Lumile Infernale.

Această reflecţie evidentă ne conduce la tema „liberului arbitru” gnostic. În mod evident, un gnostic serios este un ales „a posteriori”.

Experienţa gnostică permite devotului sincer să se cunoască pe sine şi să se

auto-realizeze în mod integral.

Să se înţeleagă prin Auto-Realizare, dezvoltarea armonioasă a tuturor posibilităţilor infinite ale omului.

Nu este vorba despre date intelectuale, capricios distribuite, nici de pură vorbărie lipsită de substanţă şi bârfă ambiguă.

Tot ceea ce afirmăm în aceste paragrafe trebuie să se înţeleagă ca experienţă autentică, trăită, reală.

În cadrul curentelor gnostice nu există dogma predeterminării ortodoxe, care ne-ar îmbutelia în mod lamentabil în concepţia restrânsă a Divinităţii antropomorfice.

În greceşte, Dumnezeu este Theos, în latină, Deus, în sanscrită Div sau Deva, termen care se traduce ca Înger sau Îngeri.

Chiar şi la cele mai conservatoare popoare semitice, cel mai vechi Dumnezeu al Luminii, El sau Ilu, apare în primele capitole din Geneză în forma plural, sintetica „Elohim”.

Dumnezeu nu este vreun individ uman sau divin în particular, Divinitatea înseamnă Zei [Unitatea Multiplă Perfectă]. El este Armata Vocii, Marele Cuvânt, Verbul din Evanghelia Sfântului Ioan, Logosul Creator, Unitate multiplă perfectă. Şi totuşi, Dumnezeu este UNUL.

Autocunoaşterea şi desăvârşirea în orizontul infinitelor posibilităţi, presupune întoarcerea sau reîntoarcerea la Oastea creatoare a Elohimilor.

Şi aceasta este certitudinea gnosticului, Fiinţa i s-a dezvăluit în întregime şi minunatele sale splendori distrug radical orice iluzie.

Deschiderea „Pneumei” sau Duhului divin din om, cuprinde în ea întregul conţinut Soteriologic.

Dacă se cunoaşte Gnoza marilor Mistere arhaice, aceasta este pentru că anumiţi oameni foarte sfinţi au reuşit să se apropie de dinamismului revelator al Fiinţei, graţie loialităţii lor doctrinare. Studiul riguros al diverselor piese antropologice ale culturilor aztecă, toltecă, maya, egipteană, etc., ar fi mai mult decât imposibilă în lipsa unei informaţii prealabile asupra Antropologiei Gnostice.

Codicele mexicane, Papirusurile egiptene, Tablele asiriene, Manuscrisele de la Marea Moartă, Pergamente stranii, precum şi anumite Temple foarte vechi, monoliţi sacri, vechi hieroglife, piramide, morminte milenare, etc., oferă în profunzimea lor simbolică un sens gnostic care în mod hotărât scapă interpretării literale şi care niciodată nu a putut fi explicat pe cale pur intelectuală.

Raţionalismul speculativ, în loc să îmbogăţească limbajul gnostic, îl sărăceşte în mod lamentabil, în timp ce povestirile gnostice, scrise sau alegorizate sub orice formă artistică, se orientează întotdeauna către Fiinţă.

Şi tocmai în acest limbaj foarte interesant al Gnozei, semifilozofic şi

semimitologic, se întâlnesc un număr de constante extraordinare, simboluri cu fond ezoteric transcendental, care în tăcerea lor vorbesc despre multe.

Bine ştiu, atât Oamenii cât şi Zeii, că tăcerea este dovada Înţelepciunii.

Caracteristicile specifice Mitului gnostic şi care se completează reciproc, sunt următoarele:

— Divinitatea Supremă;

— Emanaţia şi căderea pleromatică;

— Demiurgul Arhitect;

— Pneuma în Lume;

— Dualism;

— Salvator;

— Întoarcere.

Divinitatea gnostică supremă se caracterizează ca Agnostos Theos, Spaţiul Abstract Absolut (AIN). Dumnezeul ignorat sau necunoscut. Unica Realitate din care emană Elohimii în aurora oricărei Creaţii universale.

Să ne amintim că Paranishpanna, este Sumumul Bunătăţii, Absolutul, şi astfel, este însăşi Paranirvana (AIN Soph).

Mai târziu, tot ceea ce există în acest Univers, va ajunge să aibă o existenţă reală în Paranishpanna.

Fără îndoială, facultăţile cognitive ale omului, niciodată nu vor putea trece dincolo de Imperiul Cosmic al Logosului Bărbat-Femeie, al Demiurgului Creator, Armata Vocii (Verbul).

Jah-Hovah, Tatăl-Mama secret al fiecăruia dintre noi, este adevăratul Jehovah.

Litera ebraică Jod, reprezintă membrul viril (Principiul Masculin). Eve, Heve, Eva, la fel cu Hebe, Zeiţa greacă a tinereţii şi Logodnica din Olimp a lui Heracles, este Yoni-ul, Cupa divină, Eternul Feminin.

Divinul Rabbi din Galileea, în loc să ridice cult antropomorficului Jehova al iudeilor, a adorat pe Divinul său Tată-Mamă (Jah-Hovah), Tatăl-Mama interior.

Binecuvântatul, crucificat pe Muntele Calvarului, a strigat cu voce tare: *„Tatăl meu, în mâinile tale îmi încredinţez duhul”*. Ram-Io, Isis, Divina sa Mamă Kundalini, l-a însoţit în Via Crucis.

Toate naţiunile au ca Zeu sau Zei primordiali o fiinţă androgină. Nu putea fi în alt mod, întrucât ei îi considerau pe strămoşii lor îndepărtaţi, pe antecesorii lor cu dublu sex, ca şi Fiinţe divine şi Zei sfinţi, la fel cum fac astăzi chinezii.

În consecinţă, concepţia artificială asupra unui Jehova antropomorf, exclusivist, independent de propria sa operă, aşezat acolo sus pe tronul său de tiranie şi despotism, aruncând cu tunete şi fulgere asupra acestui biet

furnicar uman, este rezultatul ignoranţei, pură idolatrie intelectuală.

Din nefericire, această concepţie greşită asupra Adevărului, a pus stăpânire atât pe filosoful occidental, cât şi pe afiliaţii religioşi ai oricăreia dintre sectele complet golite de elementele gnostice.

Ceea ce au respins gnosticii din toate timpurile, nu este Dumnezeul necunoscut, Unic şi mereu prezent în Natură, sau în natura „in abscondito", ci pe Dumnezeul dogmei ortodoxe, înspăimântătoarea zeitate răzbunătoare a legii talionului (ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte).

Spaţiul Abstract Absolut, Dumnezeul necunoscut, nu este nici un vid fără limite, nici o plenitudine condiţionată, ci ambele lucruri în acelaşi timp.

Gnosticul ezoterist acceptă revelaţia ca provenind de la Fiinţele Divine, Vieţile în manifestare, însă niciodată Viaţa Unică nemanifestabilă.

Divinitatea incognoscibilă este Spaţiul Abstract Absolut, sursa primară a tot ceea ce a fost, este sau va fi.

Această Cauză infinită şi eternă, se găseşte astfel, golită de orice fel de atribute. Este lumina negativă, existenţa negativă, se găseşte dincolo de orice gând sau speculaţie.

Mitul gnostic al lui Valentin, care, într-o manieră specială ni-i arată pe cei treizeci de Aeoni pleromatici, ivindu-se misterios din Spaţiul abstract absolut, prin emanaţii succesive şi ordonate de perechi perfecte, poate şi trebuie să servească drept arhetip, model al unui Mit monist, care, într-o formă mai mult sau mai puţin evidentă, este prezent în orice sistem gnostic definit.

Acest punct transcendental al parabolei, în mod clasic se orientează către diviziunea ternară a Divinităţii: Agnostos Theos (Absolutul), Demiurgul, Pro-Tatăl, etc.

Lumea divină, lăcaşul glorios al Pleromei, a apărut direct din Lumina negativă, din Existenţa negativă.

În final, Nous, Spiritul sau Pneuma, conţine în el însuşi infinite posibilităţi susceptibile să se dezvolte pe durata manifestării.

Între extremele extraordinare ale Fiinţei şi Ne-Fiinţei Filosofiei, a avut loc divizarea sau căderea.

Mitul gnostic al căderii Sophiei (divina Înţelepciune) se referă în mod solemn la această teribilă transformare din sânul Pleromei.

Dorinţa, fornicaţia, dorinţa de a renaşte ca şi Ego, dă origine catastrofei şi dezordinii, creează o operă denaturată care, fără îndoială, rămâne în afara ambientului divin, deşi în ea se găseşte prizonieră Esenţa, Budhatta, materialul psihic al creaturii umane.

Impulsul spre unitatea vieţii libere în mişcarea ei, se poate devia înspre Ego, şi prin separare, poate ţese o lume plină de amărăciune.

Căderea omului degenerat este fundamentul Teologiei tuturor popoarelor antice.

Conform lui Filolaos, pitagoreicul, (secolul V Î. Hr.), filosofii antici afirmau că materialul psihic, Esenţa, se găsea închisă în Ego ca într-un mormânt, ca pedeapsă pentru a fi păcătuit.

Platon dă de asemenea mărturie în acest sens, despre faptul că aceea era doctrina orficilor şi că el însuşi o aplica.

Dorinţa fără margini, încălcarea regulilor creaţiei, conduce la eşec.

Cel ce vrea să se distingă ca şi Ego, întotdeauna dă naştere dezordinii şi căderii, rebeliunii angelice.

Astfel, autorul lumii formelor, este un grup mistic de creatori Bărbaţi-Femei sau Zei dubli, precum Tlaloc, Zeul ploilor şi al fulgerelor, şi soţia sa Chalchiuitlicue, cea cu fustă din jad, din panteoanele maya, aztec, olmec, zapotec, etc., etc., etc...

În cuvântul Elojim ***(Elohim)***[1] întâlnim o cheie transcendentală care ne invită la reflecţie.

Cu siguranţă, Elojim, cu J, în diversele versiuni autorizate şi revizuite ale Bibliei, se traduce ca şi Dumnezeu.

Este de netăgăduit, nu doar din punct de vedere ezoteric, ci şi lingvistic, faptul că termenul Elojim este un nume feminin cu o terminaţie masculină la plural.

Traducerea corectă, „stricto sensu", a numelui Elohim, sau, mai bine zis, Elojim, întrucât în limba ebraică H se pronunţă J, este Zeiţe şi Zei.

„Şi Duhul principiilor masculin şi feminin plutea deasupra lumii fără formă şi se înfăptui creaţia".

Fără îndoială, o Religie fără Zeiţe este pe jumătate atee.

Dacă aspirăm cu adevărat la echilibrul perfect al vieţii animice, trebuie să ridicăm cult lui Elohim (Zeii şi zeiţele din vechile timpuri) şi nu antropomorficului Jehovah, respins de către marele Kabir Iisus.

Cultul idolatric al antropomorficului Jehovah, în locul lui Elohim, cu siguranţă este un puternic impediment în obţinerea stărilor de conştiinţă supranormale.

Antropologii gnostici, în loc să râdem sceptici – cum fac cei profani – în faţa reprezentărilor Zeilor şi Zeiţelor din diferitele panteonuri aztec, maya, olmec, toltec, chibcha, druid, egiptean, hindus, caldeean, fenician, mesopotamian, persan, roman, tibetan, dac, etc., etc., rămânem prosternaţi înaintea acestor Divinităţi, întrucât recunoaştem în ele pe Elohimul creator al universului.
„Cine râde de ceea ce nu cunoaşte, riscă să devină idiot".

Îndepărtarea de Demiurgul Creator, antiteza, fatalul, este înclinaţia spre egoism, adevărata origine al atâtor amărăciuni.

Fără îndoială, conştiinţa egoică se identifică cu Jahve, cel care, conform lui Saturninus din Antiohia, este un înger căzut, un geniu al răului.

---

[1] Notă: În limba spaniolă, J se pronunţă H.

Esenţa, Conştiinţa îmbuteliată în Ego, suferă de-a lungul timpului, în virtutea propriei sale condiţionări.

Situaţia, cu siguranţă nu foarte plăcută, repetată neîncetat în povestirile gnostice ale Pneumei, supusă cu cruzime puterilor legii, ale lumii şi ale abisului, se dovedeşte destul de clară, pentru a mai insista aici asupra ei.

Este evidentă slăbiciunea şi neputinţa dezarmantă a bietului animal intelectual, în mod greşit numit om, atunci când vrea să se ridice din noroiul pământului fără ajutorul divinităţii.

Există pe aici un proverb popular care spune: *„Dumnezeu îţi dă, dar nu îţi bagă în traistă”*.

Numai Fulgerul ignic, nepieritor, închis în substanţa obscură, fără formă şi rece, poate să reducă la praf cosmic Eul psihologic, pentru a elibera Esenţa, Conştiinţa.

Cu cuvinte de foc afirmăm: Numai Suflul Divin ne poate întoarce la Adevăr. Însă, aceasta este posibil numai prin munci conştiente şi suferinţe voluntare.

Posesiunea Gnozei este întotdeauna însoţită de o anumită atitudine de îndepărtare sau înstrăinare în faţa acestei lumi iluzorii, maya.

Gnosticul autentic aspiră la o schimbare definitivă, simte în mod intim impulsurile secrete ale Fiinţei, şi de aici izvorăşte neliniştea sa, respingerea şi ruşinea în faţa diverselor elemente inumane care constituie Eul.

Cine năzuieşte să se piardă în Fiinţă, poartă cu sine remuşcarea şi oroarea în faţa îngrozitoarelor manifestări ale sinelui însuşi.

A ne contempla în întregime pentru un moment, înseamnă să ne simţim fără limite şi să respingem cu toate puterile Fiinţei, scârbosul egoism al separatismului.

Înaintea gnosticului se deschid două căi:

A. Cea a Fiinţei, transparentă, cristalină, impersonală, reală şi adevărată.

B. Cea a Eului, ansamblu de agregate psihologice personificând defecte, a căror unică origine este ignoranţa. Eu superior şi eu inferior sunt doar secţiunile aceluiaşi lucru, aspecte diferite ale lui eu însumi, faţete variate ale infernalului.

Este sinistrul şi tenebrosul Eu superior, mijlociu sau inferior, suma, rest sau multiplu continuu de agregate psihice inumane.

Numitul Eu superior, nu este decât o mică parte din eu însumi, un şiretlic intelectual al Egoului, care caută scăpări pentru a continua să existe, o formă foarte subtilă de autoînşelare.

Eul este o operă oribilă cu multe volume, rezultatul a nenumărate zile de ieri, un nod fatal pe care trebuie să îl dezlegăm.

Lauda de sine egoică, cultul Eului, supraestimarea de sine, este paranoia, idolatrie de cea mai joasă speţă.

Gnoza este Revelaţie sau Dezvăluire, aspiraţie rafinată, sintetism conceptual,

reuşite maxime.

În mod evident, atât în esenţă cât şi în fapt, Gnoza şi Harul sunt asemănătoare din punct de vedere fenomenologic.

Fără Graţia Divină, fără ajutorul extraordinar al Suflului sacru, Autognoza, auto-realizarea intimă a Fiinţei, ar fi mai mult decât imposibilă.

A ne salva este cel mai indicat şi aceasta presupune o deplină identificare a salvatorului cu cel salvat. Divinul, cel care sălăşluieşte în adâncul Sufletului, autentica şi legitima facultate de cunoaştere, anihilează Egoul şi absoarbe în paropsia sa Esenţa şi în iluminarea totală, o salvează. Aceasta este tema Salvatorului Salvandus.

Gnosticul care a fost salvat din ape, a închis cercul nenumăratelor amărăciuni, a trecut linia care desparte sfera inefabilă a Pleromei de regiunile inefabile ale Universului, a evadat cu curaj din Imperiul Demiurgului, pentru că a redus Egoul la praf cosmic.

Trecerea prin diferitele lumi, anihilarea succesivă a elementelor inumane, face posibilă reîntoarcerea la sacrul Soare Absolut (AIN) şi atunci, transformaţi în creaturi teribil de divine, trecem dincolo de bine şi de rău.

▫ *CAPITOLUL XI* ▫
MEXIC – TENOCHTITLAN ▫

Cu siguranţă, termenul Tenochtitlan are o explicaţie foarte clară şi simplă, lipsită de artificii inutile: „Locul lui Tenochtli, cactus cu spinii tari”.

Cactusul tradiţional, născut din piatra dură, este o pictogramă foarte veche a misterelor arhaice, semnul magic şi mistic al oraşului.

Din punct de vedere etimologic, cuvântul „Mexic”, provine din rădăcina „metzli” (luna) şi „xictli” (ombilic sau centru).

Mexic, termen clasic precolumbian, poate şi chiar trebuie să se traducă astfel: *„Oraşul care se află în mijlocul lacului lunii”*.

Nu este de prisos să amintim în acest tratat, faptul că poporul vecin al otomilor, întotdeauna a desemnat acest oraş seniorial cu numele de „Anbondo amadetzana”.

Termenul „bondo”, în limbajul riguros otomi, înseamnă „nopal”; „amadetzana” înseamnă „în mijlocul Lunii”.

Acvila triumfătoare aşezată deasupra cactusului nopal, devorând un şarpe, blazonul Statelor Unite Mexicane, nu este altceva decât traducerea fidelă a pictogramei arhaice, care îl desemna odinioară pe marele Tenochtitlan.

Nici chiar în culmea gloriei, vechii mexicani nu au uitat că oraşul lor, minunat şi impunător, a fost ridicat în mlaştini, de către un trib umil şi subestimat. O anumită legendă foarte veche, care se pierde în noaptea secolelor, povesteşte cum bătrânii au descoperit cu mare uimire, „intollhtic inacaihti” „în interiorul spaţiului ocrotit, în stufăriş”, anumite plante şi creaturi animale

despre care Zeul Huitzilopochtli le vorbise: salcia albă, broasca de culoarea smaraldului şi peştele alb, etc...

„Văzând toate acestea, bătrânii aproape că au izbucnit în plâns spunând:

— Astfel, aici va fi oraşul nostru, întrucât am văzut ceea ce ne-a spus şi ne-a ordonat Huitzilopochtli.

Însă în noaptea următoare, Zeul îl chemă pe Sacerdotul Cuauhcoatl (Şarpele-Acvilă) şi îi spuse:

— O, Cuauhcoatl! Aţi văzut deja şi v-aţi minunat de tot ceea ce aţi găsit în stufăriş! Însă ascultaţi! Există ceva ce încă nu aţi văzut. Mergeţi să vedeţi cactusul pe care se odihneşte bucuroasă acvila...

Acolo ne vom aşeza, vom stăpâni acele locuri, vom aştepta, ne vom întâlni cu diferiţi oameni, conducătorii şi luptătorii noştri. Cu săgeţile şi cu scutul nostru vom decide cu cine ne învecinăm, pe cine cucerim...

Întrucât acolo va fi ţinutul nostru, Mexic – Tenochtitlan, locul unde ţipă acvila, locul unde îşi întinde aripile şi mănâncă, locul unde înoată peştii, locul unde se ascunde şarpele, şi acolo se vor petrece multe lucruri”.

Cuauhcoatl, ministrul Preaînaltului, îmbătat de extaz, imediat a adunat toţi mexicanii în piaţă pentru a le comunica Cuvintele Domnului.

Şi cu toţii, tinerii şi femeile, bătrânii şi copiii, plini de bucurie, îl urmară în mlaştini, printre plantele de apaşi sălcii şi deodată, ceva neobişnuit se întâmplă; în uimirea generală descoperiră semnul promis: acvila sălbatică aşezată deasupra nopalului, în plin festin macabru, devorând un şarpe. În acele momente de admiraţie şi fericire, Luciferul nahua strigă cu voce tare:

„- O, mexicanilor, aici ne vom aşeza!

Imediat, mexicanii au început să plângă spunând:

— *Meritǎm să ni se îndeplinească dorinţa. Am văzut şi ne-am minunat de locul în care se va ridica poporul nostru. Să mergem să ne odihnim”*.

Odată studiate toate aceste paragrafe bogate în idei, să trecem imediat la o analiză de fond.

Fără îndoială, Şarpele este simbolul ezoteric al înţelepciunii şi al cunoaşterii oculte. Din cele mai vechi timpuri, Şarpele a fost relaţionat cu Zeul Înţelepciunii.

Şarpele este simbolul sacru al lui Thoth sau Taut... şi al tuturor zeilor sfinţi precum Hermes, Serapis, Iisus, Quetzalcoatl, Buddha, Tlaloc, Dante, Zoroastru, Bochica, etc...

Orice Adept al Fraternităţii Universale Albe, poate fi simbolizat pe bună dreptate prin marele „Şarpe”, care, pe pietrele negre de ofrandă ale babilonienilor, ocupă un loc atât de cunoscut între simbolurile Zeilor.

Conform lui Dupuis, Esculap, Pluton, Esmun şi Kneep, sunt cu toţii zeităţi ce posedă atributele Şarpelui. Cu toţii sunt vindecători, dătători de sănătate spirituală, fizică, şi de iluminare.

Brahmanii au avut propria lor cosmogonie, ştiinţă şi artă culturală, prin faimoşii „naga maya”, numiţi mai târziu „Danavas”.

Nagas şi brahmanii au folosit simbolul sacru al Şarpelui cu pene, fără îndoială, emblema mexicană şi maya.

Upanişhadele conţin un Tratat asupra Ştiinţei Şerpilor, sau, ceea ce este acelaşi lucru, Ştiinţa Cunoaşterii Oculte.

Nagas (şerpii) Budismului ezoteric, sunt oameni autentici, perfecţi, autorealizaţi, în virtutea cunoaşterii lor oculte şi apărători ai Legii lui Buddha, atâta timp cât interpretează corect doctrinele sale metafizice.

Coroana formată dintr-o viperă, „thermutis”, îi aparţine lui Ixis, Mama noastră Divină Kundalini particulară, individuală, întrucât fiecare dintre noi o are pe a sa proprie.

Kundalini, Şarpele de foc al puterilor noastre magice, încolăcită în centrul magnetic din coccis (la baza coloanei vertebrale), este luminoasă precum fulgerul.

Marele Kabir Iisus din Nazareth niciodată nu şi-ar fi sfătuit discipolii să fie la fel de isteţi precum şarpele, dacă acesta din urmă ar fi fost un simbol al răului...

Nu este de prisos să amintim că ofiţii, înţelepţii gnostici egipteni din „Frăţia Şarpelui” niciodată nu ar fi adorat în Liturghia lor o viperă vie, ca simbol al Sophiei (Înţelepciunea), dacă această reptilă ar fi fost relaţionată cu puterile răului.

Şarpele, ca divinitate feminină în interiorul nostru, este Soţia Duhului Sfânt, Fecioara mamă a noastră, plângând la picioarele Crucii sexuale, cu inima străpunsă de cele şapte pumnale, Stella Maris, Steaua Mării, Marah, Maria, sau, mai bine zis, Ram-Io, Şarpele de foc ce se înalţă victorios de-a lungul coloanei vertebrale a adeptului, este propria noastră Fiinţă, însă derivată, pe care acvila, cel de-al Treilea Logos, trebuie sa o devoreze.

Bătrânii înţelepţi de pe pământul sacru al lui Mayab, încă din noaptea profundă a secolelor, au subliniat întotdeauna ideea transcendentală a banchetelor viperei; trebuie să fim devoraţi de către Şarpe.

Se dovedeşte util să o amintim aici pe Tonantzin, Mama noastră Divină Kundalini particulară, individuală, „Femeia-Şarpe”, „Dumnezeu-Femeie”.

Clasica Medeea din Anahuac, reversul medaliei, este Coatlicue, Şarpele care distruge Egoul înaintea ospăţului.

Şarpele saturnian nu mănâncă gunoaie; ea, divina Soţie a lui Cronos, devorează numai principii animice şi spirituale, corpuri glorioase, forţe, facultăţi, etc...

În numele adevărului, trebuie să formulăm următorul enunţ:

„Fără nici o excepţie, nici un iniţiat, nici măcar aceia care, conform tradiţiei ezoterice occidentale, au atins gradul de „adeptus exemptus”, nu s-ar putea

bucura de puterile Şarpelui, fără să fi fost în prealabil devoraţi de către acesta”.

Nu este de ajuns să ridicăm Şarpele de Foc al puterilor noastre magice de-a lungul coloanei vertebrale, din chackră în chackră; se dovedeşte urgent, imediat, de neamânat, să fim devoraţi de către viperă... Numai aşa ne putem transforma în ceva distinct, diferit. În magistrala carte a lui De Bourbourg, Votan, semizeul mexican, povestind expediţia sa, descrie un pasaj subteran care îşi urma cursul pe sub pământ şi se termina la baza cerului, subliniind că acest pasaj era gura unui şarpe, a unei vipere, şi că el fusese admis acolo întrucât el însuşi era un „Fiu al Şarpelui”, adică, un Şarpe (cineva care a fost devorat de Şarpe).

„Sacerdoţii asirieni purtau întotdeauna numele Dumnezeului lor. De asemenea, druizii din regiunile celto-britanice îşi spuneau şerpi. 'Sunt un şarpe, sunt un druid!', exclamau”.

„Karnak egiptean este fratele lui Carnac britanic, acesta din urmă semnificând Muntele Şarpelui”

În opinia lui Bourbourg, căpeteniile cu numele de Wotan, Quetzalcoatl sau Zeitatea Şarpe a mexicanilor, sunt descendenţii lui Cam şi Canaan. „Eu sunt Hivim”, afirmă ei.

„Fiind un Hivim, aparţin marii Rase a Dragonului (Şarpelui). Eu însumi sunt un Şarpe, întrucât sunt un Hivim”.

Pe candidatul care aspiră să devină adept, îl aşteaptă întotdeauna lupte înfricoşătoare, bătălii teribile contra propriilor sale pasiuni animalice personificate în multiplele agregate psihice, sau elemente inumane, pe care trebuie să le reducă la praf cosmic cu ajutorul special al Femeii-Şarpe.

Peşterile Rhishis-ilor, casele Teiresias-ilor şi ale clarvăzătorilor greci, au fost construite după cele ale civilizaţiei naga, Şerpi Retes care îşi aveau lăcaşul în peşterile de sub pământ. Adeptul victorios se transformă într-un Fiu al Şarpelui şi într-un Şarpe care trebuie să fie devorat de către Acvila Duhului (al Treilea Logos).

Cronos-Saturn este Shiva, Primul Creat, Fiinţa Fiinţei noastre, Arhierofantul şi Arhimagul, Acvila din Anahuac.

În mitologia greacă, Cronos era considerat unul dintre cei mai bătrâni Zei; un adevărat creator al Zeilor.

Saturn-Cronos, Acvila rebelă, devorează Cobra pentru a ne transforma în Zei.

În acest mit întâlnim din nou ideea conform căreia cel care dă Viaţă, este acelaşi cu cel care aduce Moartea.

Fără îndoială, Saturn, cu secera sa, se transformă uşor în Moartea, cu coasa sa. Dacă sămânţa nu moare, planta nu se naşte; dacă Şarpele nu ar fi devorat de către Acvilă saturniană, niciodată nu am deveni Zei.

Ovidiu afirma despre Saturn: *„Cronos a fost un bătrân Rege Divin din Lacio, care a cucerit pe câmpul din Roma, muntele pe care l-a numit Janiculo”*. Alţii ne asigură că a domnit în Etruria, alţii în Umbria. Primul Templu care s-a ridicat în Italia i-a fost consacrat.

Macrobiu spune despre el că ar fi fost însuşi Zeul Saturn, care, izgonit din ceruri de către fiul său, Jupiter, a coborât să trăiască printre oameni şi expulzat din Creta, a fost găzduit în Italia, unde i-a învăţat pe locuitori agricultura, arta şi ştiinţele. Se mai spune despre Cronos-Saturn că a fondat Oraşul Saturnian pe muntele Tarpeyo, adică, pe Capitoliu.

Mulţi îl consideră drept „Chaos Theos”, (Ciceron 2, De Natura Deorum), Sânul de unde izvorăsc toate lucrurile şi unde trebuie să se întoarcă, întrucât aceasta este semnificaţia numelui său, ca Zeu al Timpului şi al Anului, motiv pentru care i-a fost dat numele de EO (IO).

Jnana, Yana, Gnana sau Gnoza, este ştiinţa lui Saturn, adică, ştiinţa cunoaşterii iniţiatice, ştiinţa Enoichion sau al Clarvederii.

Însă, este necesar să clarificăm că în nici unul dintre aceste paragrafe anterioare nu ne-am referit la vreun regent planetar, nazarinean sau kabir în particular. Am vrut doar să ne referim în mod specific la Saturnul Intim, divinul Augoides, Logosul individual, Acvila fiecăruia dintre noi.

Fără îndoială, cobra devorată de acvilă se transformă, în fapt şi în drept, în Şarpele cu pene.

Iisus, marele Kabir, a fost un Şarpe cu pene, la fel ca şi Moise, Dante, Sfântul Lama, Buddha, Quetzalcoatl şi mulţi alţi Hierofanţi.

Yoghinii hinduşi vorbesc cu infinit respect despre perechea divină Shiva-Shakti, dublul principiu creator, „masculin-feminin”.

Ometecutli, Domnul (Acvila) şi Omeciuatl, Doamna (Şarpele), se găsesc în deplină manifestare în cadrul Şarpelui cu pene. Cuauhcoatl (Şarpele-Acvilă), înalt Sacerdot al binecuvântatului nostru Zeu Huitzilopochtli, cu siguranţă, era un iluminat.

Nu este de prisos să amintim că Şarpele cu pene este rezultatul muncilor conştiente şi suferinţelor voluntare, pe deplin simbolizate de spinii cactusului.

Şarpe, Acvilă, cactus, piatra filosofală, apa marelui lac, extraordinare fundamente ezoterice ale marelui Tenochtitlan.

Codicele Azcatitlan prezintă în mod inteligent principiile vieţii mexicane din Tenochtitlan, într-un cadru în care apar nişte pescari în bărci, preocupaţi de lupta dură, încercând să pescuiască între stufăriş şi păsările de apă.

Bine ştiu Zeii din Anahuac că originea marelui Tenochtitlan se pierde în noaptea profundă a nenumăratelor secole care ne-au precedat în cursul Istoriei.

Umilii fondatori ai puternicei civilizaţii solare, Mexic-Tenochtitlan, dedicau cea mai mare parte din timpul lor preţios, pescuitului şi vânătorii de păsări

acvatice.

Este evident că în ochii semeţi a locuitorilor vecini din Colhuacan, Azcaputzalco şi Tetzcoco, acei oameni simplii nu păreau mai buni decât ceilalţi „sălbatici lacuştri”.

Armele lor erau undiţa clasică dintotdeauna, atât de necesară la pescuit şi faimoasa lance-harpon, indispensabilă pentru vânătoarea păsărilor pe lac.

Poporul mexican venera şi onora Zeii Sfinţi: îngeri, arhangheli, principate, puteri, virtuţi, dominaţii, tronuri, heruvimi şi serafimi ai creştinismului.

Se dovedeşte foarte potrivit să citǎm aici câteva Zeităţi:

Atlaua, *„cel ce duce atlatl”*.

Amimitl, provine etimilogic din *„mitl”*, săgeată şi *„atl”*, apă.

Opochtli, *„zurdo”*. Să se traducă astfel: *„Cel care lansează săgeţile cu mâna stângă”*.

Devaşii hinduşi, malachimii ebraici, Zeii din Anahuac, Îngerii creştinismului, sunt principiile spirituale ale forţelor minunate ale naturii.

Nimeni nu poate controla în mod absolut aceste forţe naturale, dacă nu posedă a Cincea Iniţiere calificată, a lumii cauzale, cea care aparţine adepţilor.

Este indispensabil să fim acceptaţi de principiile focului, aerului, apei şi pământului. Este urgent să obţinem dominarea spirituală a Forţelor naturii, înainte de a ne transforma în Regi autentici ai elementelor universale. A implora este diferit. Scrierile Sfinte spun: *„Cereţi şi vi se va da, bateţi şi vi se va deschide”*.

Atlaca chichimeca se prosternau înaintea Zeilor Sfinţi (îngerii creştinismului) şi răspunsul niciodată nu se lăsa aşteptat.

Fericiţi au fost mexicanii când au putut cumpăra de la vecinii lor de pe pământ solid lemne, tablă şi pietre pentru a-şi ridica oraşul.

Aceasta s-a realizat prin intermediul trocului, dând peşte în schimbul materialelor utile, mormoloci, broaşte, crevete, cobre de apă, muşte de apă, viermi, raţe, păsări de apă, etc., etc., etc...

Cu infinită umilinţă, simplitate şi sărăcie, au edificat un templu în cinstea arhanghelului Huitzilopochtli, adevăratul fondator al Mexicului-Tenochtitlan.

Cu siguranţă acel tabernacul era foarte mic, în acord cu posibilităţile lor economice. Stabiliţi pe meleaguri străine, între trestii şi sălcii, este clar că aceşti oameni nu dispuneau de piatră şi lemn suficient.

Legenda secolelor povesteşte că amintirea acelor vremuri, umile şi grandioase totodată, se sărbătorea o dată pe an, în timpul festivităţilor lunii etzalqualitzi.

Ayauhcalli sau prima capelă dedicată Domnului nostru Huitzilopochtli, a fost ridicată un pic spre partea de nord-est a actualei catedrale metropolitane, şi la o distanţă egală de aproximativ trei sute de metri depărtare faţă de piaţa

constituţiei, care astăzi poartă numele de zocalo.

Următorii suverani mexicani, cu siguranţă nu au precupeţit nici un efort pentru a ridica pentru binecuvântatul arhanghel Huitzilopochtli, o casă de rugăciune demnă de el, însă întotdeauna pe acelaşi teren sau loc sacru ales de către acesta.

Fără îndoială, în jurul acestui centru magnetic unic, au apărut, domnie după domnie, palate, sanctuare, piramide, etc., etc., etc...

Nu este de prisos să subliniem faptul că apariţia acvilei şi a şarpelui înaintea lui Cuauhcoatl şi a oamenilor săi, a avut loc în acelaşi loc în care mai târziu a fost construit templul sfântului Zeu Huitzilopochtli.

Vorbind foarte sincer şi fără ocolişuri, afirmăm că marele Tenochtitlan, este, înainte de toate, Templul.

În teocalli (casa lui Dumnezeu) este sintetizat şi concentrat în întregime scopul fundamental al oraşului, al poporului şi al statului.

Un centru magnetic minunat, ce se odihneşte sublim pe pământul puternic, pietros.

Frumoasa insulă în mijlocul apelor cristaline ale mlaştinilor; loc exotic în marele golf al legendarei lagune.

Multe oraşe şi sate străluceau în lumina soarelui pe acele coaste: Azcaputzalco şi Tlacopan la vest, Coyuhacan la sud, Tepezacac la nord, etc...

Mexicanii au fost nevoiţi să ajusteze pentru folosul lor numeroase insuliţe, bancuri de pământ şi noroi, etc...

Cu multă hărnicie şi infinită răbdare, acel popor amfibiu a trebuit să înceapă prin a clădi solul, astupând cu noroi bălţile din stufăriş, săpând multe canale, consolidând foarte bine malurile şi construind pe ici colo drumuri şi punţi.

Astfel a apărut marele Tenochtitlan, centrul minunat al unei puternice civilizaţii serpentine.

▫ *CAPITOLUL XII* ▫
CATACLISMUL FINAL ▫

Cu siguranţă, Piatra Soarelui, faimosul calendar aztec, este o sinteză perfectă de ştiinţă, filosofie, artă şi religie.

Tonatiuth, Verbul Sfântului Ioan, Logosul sau Demiurgul creator al universului, cu limba sa de foc în formă de triunghi, este Copilul de Aur al Alchimiei sexuale, este Soarele spiritual de la Miezul Nopţii, Acvila care se înalţă, strălucitorul Dragon de Înţelepciune şi este reprezentat prin strălucitorul astru care ne dă viaţă, lumină şi căldură. De aceea el apare glorios în maniera nahuatl în centrul marii Pietre Solare.

De o parte şi de alta a „marelui chip”, apar mâinile sale cu gheare de acvilă, sfârtecând inimi omeneşti.

În chestiunile de ezoterism transcendental, „M” cunosc foarte bine profunda semnificaţie a salutului cu gheara.

Alături de chipul Verbului mexican, se poate vedea sculptată în dimensiuni mari, data *„4 temblor”*, zi în care actualul nostru al cincilea soare, va lua sfârşit prin focul vulcanilor.

În dreptunghiurile minunate ale semnului „temblor” sunt sculptate datele la care au pierit sorii anteriori.

„Fiii primului soare” (androginii divini ai primei rase), care odinioară trăiau fericiţi pe Insula de Cristal, au pierit devoraţi de tigri. (Amintiţi-vă ceea ce am spus în acest Tratat despre respectiva felină).

„Fiii celui de-al doilea soare” (cea de-a doua rasă de pe Pământul lui Apollo), hiperboreenii, au fost spulberaţi de puternice uragane.

„Fiii celui de-al treilea soare” (hermafroditii lemuri), mulţimile celei de-a treia rase care trăiau înainte pe continentul lemurian situat în oceanul Pacific, au pierit prin ploi de foc şi puternice cutremure de pământ.

„Fiii celui de-al patrulea soare”, a patra rasă, (atlanţii), al căror pământ era situat în oceanul Atlantic, au fost înghiţiţi de ape.

Cei ce au studiat în profunzime predicile profetice ale marelui Kabir Iisus şi ce-a de-a doua epistolă a lui Petru către romani, cu siguranţă, vor trebui să se încline cu respect înaintea tonului sever al Pietrei Solare.

Michel de Nostradamus, extraordinar clarvăzător, ilustru astrolog, care a trăit între anii 1503 şi 1566 în Franţa, afirmă:

„În anul 1999, în luna a şaptea, va apărea pe cer un mare Rege al terorii”. (să se vadă primele două versuri din Centuria 10-72).

Teribila perturbare în orbită şi mişcarea planetei Terra, explicată de către clarvăzătorul Nostradamus, se va datora apropierii unui alt astru (simbolic) care timp de 7 zile va apărea ca un alt soare. Apocalipsa Sfântului Ioan vorbeşte despre respectivul astru, botezându-l cu numele de Pelin (amărăciune).

Planeta gigantică la care ne referim poartă numele de Herculobus (sau Nabiru din mitologia asiro-babiloneană). Mulţi o numesc „planeta rece”, alţii „planeta roşie”; fără îndoială, este cu mult mai mare decât Jupiter, giganticul colos al sistemului nostru solar. Acesta este cataclismul nostru interior ce se va întâmpla în fiecare dintre noi la momentul potrivit.

„După o eclipsă de soare – spune Nostradamus – *va urma cea mai obscură şi tenebroasă vară care a existat vreodată de la crearea lumii şi până la patimile şi moartea lui Iisus Hristos, şi de atunci până în acea zi şi aceasta va fi în luna octombrie, când se va produce un cutremur atât de mare, încât se va crede că Pământul a ieşit de pe orbita şi s-a scufundat în tenebrele eterne”*.

Iisus, marele Kabir a spus:

„Şi imediat după cutremurul din acele zile, soarele se va întuneca, luna nu-şi va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer şi puterile cerurilor vor fi clătinate”.

„Atunci va apărea pe cer semnul Fiului Omului; şi atunci toate popoarele de pe Pământ vor jeli şi îl vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii din cer, cu putere şi slavă”.

„Şi va trimite pe îngerii săi cu trâmbiţa răsunătoare şi îi vor aduna pe cei aleşi, din cele patru vânturi, dintr-o parte a cerului, până la cealaltă”.

„De la smochin luaţi aminte: când îi frăgezeşte şi înfrunzeşte mlădiţa, ştiţi că vara este aproape”.

„La fel şi voi, când veţi vedea toate aceste lucruri, să ştiţi că Fiul Omului este aproape, este la poartă”.

„De aceea vă spun, că nu va trece acest neam până să se petreacă toate acestea”.

„Cerul şi pământul vor pieri, însă cuvintele Mele nu”.

„Dar ziua şi ceasul, nimeni nu le cunoaşte, nici chiar îngerii din ceruri, ci numai Tatăl meu”.

„Însă venirea Fiului Omului va fi ca în zilele lui Noe”.

„Întrucât la fel şi în zilele dinaintea potopului, mâncau şi beau, se căsătoreau, până în ziua în care Noe a intrat în arcă”.

„Şi nu au înţeles până ce nu a venit potopul şi i-a luat pe toţi, la fel va fi şi venirea Fiului Omului”.

„Şi atunci, din doi bărbaţi care se vor afla pe câmp, unul va fi luat şi celălalt va fi lăsat”.

„Din două femei care vor măcina la moară, una va fi luată şi cealaltă va fi lăsată”.

„Vegheaţi, dar, pentru că nu ştiţi ceasul la care va veni Domnul vostru...”

„Însă ascultaţi aceasta, că dacă ar şti stăpânul casei la ce ceas din noapte va veni hoţul, ar veghea şi n-ar lăsa să-i spargă casa”.

„Astfel, şi voi să fiţi pregătiţi; pentru că Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă aşteptaţi”.

„Care este, deci, robul credincios şi înţelept pe care Domnul l-a lăsat stăpân în casa sa pentru a-i da hrană la timpul hotărât?”

„Binecuvântat acel rob, pe care Domnul, atunci când va veni, îl va găsi făcând aşa”.

„În adevăr vă spun că îl va pune stăpân peste toate averile sale”.

„Însă dacă acel rob rău va spune în inima sa: Stăpânul meu întârzie să vină; şi va începe să bată celelalte slugi şi chiar să mănânce şi să bea cu beţivii, Stăpânul acelui rob va veni în ziua în care nu se va aştepta, şi la ceasul pe care nu îl ştie, şi îl va pedepsi dur şi îl va pune alături de cei ipocriţi; acolo va

fi plânsetul şi scrâşnetul dinţilor”.

Isaia XIII, 7-13 spune:

„Cerurile se vor zgudui; şi Pământul se va mişca din temelii de furia Domnului oştirilor în ziua iuţimii mâniei lui. Pentru că stelele din cer şi luceferii nu vor mai da lumina lor”.

Isaia XXIV, 19-21: *„Pământul se va mişca ca un om beat; va fi sfărâmat; va cădea şi nu se va mai ridica niciodată”*.

Sfântul Pavel, Ep.2, 11, 3-4: *„Înainte de a doua venire a lui Iisus va veni apostazia, omul de păcat, fiul de pierzanie, care se va ridica peste tot ce se numeşte Dumnezeu sau este vrednic de închinare; se va aşeza asemeni lui Dumnezeu, în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu”*.

Sfântul Petru, Ep.2, III, 4-10: *„Ziua Domnului va veni ca un hoţ în noapte; când cerurile vor pieri cu vuiet mare, elementele, arzând, se vor desface, iar Pământul şi lucrurile de pe el se vor mistui”*.

Ioan, III, 15-16: *„Soarele şi luna se vor ascunde şi stelele îşi vor pierde strălucirea lor; şi cerurile şi pământul se vor cutremura”*.

Sfântul Ioan, Apocalipsa, VI, 12-17: *„Şi fu un mare cutremur de pământ; şi soarele se întunecă şi luna se înroşi ca sângele; şi stelele din ceruri căzură pe Pământ, asemeni smochinelor verzi ce cad scuturate de un vânt puternic; şi cerul se strânse, morţii şi insulele se mişcară din locul lor; şi regii de pe Pământ şi cei bogaţi, se ascunseră în peşterile stâncilor şi munţilor zicând: „Cădeţi asupra noastră şi ascundeţi-ne de mânia Mielului; pentru ca a sosit ziua cea mare a mâniei sale”*.

Sfântul Ioan, Apocalipsa, XX, 12-13: *„Şi am văzut pe morţi, pe cei mari şi pe cei mici stând înaintea lui Dumnezeu; şi cărţile au fost deschise; şi o altă carte a fost deschisă, care este cartea vieţii; şi morţii au fost judecaţi pentru lucrurile care erau scrise în cărţi, după faptele lor; şi marea a dat morţii care se găseau în ea; şi moartea şi infernul au dat morţii care erau în ele; şi au fost judecaţi după faptele lor”*.

Sfântul Ioan, Apocalipsa, XXI, 1-5: *„Şi am văzut un cer nou şi un pământ nou; căci cerul cel dintâi şi pământul cel dintâi au dispărut, şi marea nu mai exista. Şi cel care era aşezat pe tron a spus: Iată, eu reînnoiesc toate lucrurile”*.

Stă scris în Apocalipsă că la finalul acestei lumi va apărea anticristul (ştiinţa materialistă, ataşamentele, aspectele senzoriale şi dorinţele nestăvilite). Bestia, Marea Prostituată, întreaga Umanitate al cărei număr fatal este 666 şi Diavolul care îi păcăleşte (intelectualismul ateist), falsul profet care face minuni şi miracole înşelătoare, toate au fost înghiţite în lacul de foc şi sulf din măruntaiele pământului.

Cartea Carţilor, Chilam Balam, bijuteria sacră a poporului maya, spune textual următoarele:

„13 Ahau Katun este al treisprezecelea despre care se povesteşte: Cabal

Ixbach, oraşul Chachalaca, Kinchil Coba, Chachalaca a Feţei Solare, este locul unde se află cel de-al treisprezecelea Katun".

„Se va înnegri buchetul stăpânilor Pământului prin justiţia universală a Domnului Dumnezeului nostru".

„Soarele se va învârti, se va întoarce faţa lunii; sângele va curge pe pietre şi pe arbori; cerurile şi pământul vor arde din cauza cuvântului Dumnezeului Tată, al Dumnezeului Fiu şi al Dumnezeului Duh Sfânt. Sfânta Justiţie, Sfânta Judecată a Domnului Dumnezeului, nostru".

„Forţa Cerului şi a Pământului va dispărea atunci când marile oraşe şi popoarele oculte vor deveni creştine, marele oraş numit Maax, Mono şi, de asemenea, toate micile popoare în toată extinderea întinsei ţări Maya Cusamil Mayapan, Golondrina-maya, a căror locuinţă este Estandarte-Venado"

„Va fi timpul în care se vor ridica oamenii acelor zile (homosexualii şi lesbienele) în apogeul lascivităţii; fii ai ruinei şi ai perversităţii, culme a pieirii şi ruşinii noastre".

„Copiii noştri vor fi sortiţi Florii de Mai şi nu va mai exista bine pentru noi".

„Va fi începutul morţii pentru sângele rău, odată cu ivirea Lunii şi Luna plină va găsi numai sânge. De asemenea, aştrii buni vor depune bunătatea lor asupra celor vii şi asupra celor morţi".

Melchisedek, Geniul Pământului, Regele Lumii, a făcut în Tibet următoarea profeţie:

„Oamenii (sau mai bine zis mamiferele raţionale*), vor uita din ce în ce mai mult de sufletele lor pentru a se ocupa numai de corpurile lor. Cea mai mare corupţie va domni peste Pământ".*

„Oamenii se vor asemăna bestiilor feroce, bând sângele fraţilor lor".

„Semiluna se va stinge, adepţii săi căzând în război etern. Asupra lor vor cădea cele mai mari nemulţumiri şi vor sfârşi luptându-se între ei".

„Coroanele regilor, mari şi mici, vor cădea: Unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte, opt, va izbucni un război teribil între toate popoarele".

„Oceanele vor vui..., pământul şi fundul mărilor se vor acoperi de oase..., vor dispărea regate, vor muri popoare întregi..., foamea, boală, crime neprevăzute în legi, nevăzute şi neînchipuite încă de către oameni".

„Vor veni atunci duşmanii lui Dumnezeu şi ai Duhului Divin, cei care sălăşluiesc chiar în oameni. Cei ce vor ridica mâna asupra altora, vor pieri, de asemenea".

„Cei uitaţi, cei persecutaţi, se vor ridica apoi şi vor atrage atenţia întregii lumi".

„Va veni o ceaţă deasă, furtuni oribile. Munţi, până atunci lipsiţi de vegetaţie, se vor acoperi de flori".

„Întregul Pământ se va cutremura... Milioane de oameni vor schimba

lanţurile sclaviei şi ale umilinţelor cu foametea, ciuma şi moartea".

„Drumurile se vor umple de oameni rătăcind fără nici un scop".

„Cele mai mari şi cele mai frumoase oraşe vor dispărea în foc... Unu, doi, trei... Din zece mii de oameni, va supravieţui unul, şi acela va rămâne gol, dezbrăcat de toată cunoaşterea, fără forţă pentru a-şi construi casa sau a căuta alimente. Şi aceşti oameni supravieţuitori vor urla ca lupii feroce, vor devora cadavre, şi muşcând din propria carne, îl vor sfida pe Dumnezeu, chemându-l la luptă".

„Întregul Pământ se va transforma în deşert şi însuşi Dumnezeu va fugi de acolo... Asupra Pământului se va aşterne noaptea şi moartea".

„Atunci eu voi trimite un popor necunoscut până atunci (cei ce aplică cei 3 Factori ai Revoluţiei Conştiinţei*), care, cu mâini puternice, va smulge buruienele de pe câmp şi din viciu şi îi vor conduce pe puţinii care vor rămâne fideli spiritului omului, în lupta împotriva răului".*

„Vor da naştere unei noi vieţi, pe Pământul purificat prin moartea naţiunilor".

Această profeţie este acceptată de către gnostici, care o interpretează ca final al Epocii Negre sau Kaliyugai; după aceasta, spun ei, va apărea o nouă civilizaţie şi o nouă Cultură.

Sfânta Odelia, acea prinţesă germană, născută în anul 660, care a profetizat cu exactitate Germania lui Hitler şi al Doilea Război Mondial, a menţionat pentru finalul Kali-yugai *„monştri ciudaţi ivindu-se din mare şi răspândind teroare"*.

„Se vor vedea miracole la orient: un mare nor negru va răspândi dezolarea".

Maica Shipson, faimoasa clarvăzătoare din secolul XV, născută în Anglia, a profetizat în epoca sa lucruri care cu siguranţă au produs uimire. Să vedem unele din predicţiile ei:

Automobile şi căi ferate: *„Care fără cai vor alerga şi accidente vor umple lumea de durere"*.

Radiotelegrafia: *„Gândurile vor face înconjurul lumii cât ai clipi din ochi"*.

Submarine: *„Oamenii se vor mişca sub ape, vor călători, vor dormi şi vor conversa"*.

Avioane: *„Vom vedea oamenii în aer, în alb, negru şi verde"*.

Marea Catastrofă Mondială: *„Lumea se va sfârşi în anul 1999"*. (la nivel alegoric)

Marele Kabir Iisus a spus: *„Însă ziua şi ceasul, nimeni nu le cunoaşte, nici chiar îngerii care sunt în ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl"*.

„Vegheaţi, deci, pentru că nu ştiţi când va veni Stăpânul Casei (nici ziua, nici anul), fie la amurg, fie la miezul nopţii, fie la cântecul cocoşului, fie dimineaţa".

„Pentru că atunci când va veni pe neaşteptate, să nu vă găsească dormind". (adică, cu conştiinţa adormită).

„Şi ceea ce vă spun vouă, spun tuturor: Vegheaţi”. (treziţi-vă conştiinţa)

Timpurile sfârşitului au venit şi marele incendiu universal este aproape...

Este util să citǎm câteva versete extraordinare din Coran:

„Între semnele care vor preceda sosirea clipei de pe urmă, va fi aceea că Luna se va rupe în două. Însă, în ciuda ei, incredulii nu îşi vor crede ochilor”. (Este evident că în nici un caz nu este vorba despre o divizare geologică a satelitului nostru vecin. Această profeţie a lui Mahomed trebuie interpretată în sens politic şi militar. Să se observe mişcările islamului începând cu anul 1980; numai aşa vom putea înţelege ce li se va întâmpla adepţilor Semilunii).

„Când va suna trompeta pentru prima oară, când pământul şi munţii vor fi ridicaţi în aer şi nimiciţi dintr-o singură lovitură, când cerul se va zdrobi şi va cădea bucăţi, acea zi va fi ziua inevitabilă”.

„Ce şoc va fi în ziua Judecăţii Finale! Cei ce au fapte care să cântărească în balanţă, vor avea o viaţă plăcută. Cei ce sunt uşuratici, vor avea drept lăcaş, groapa de foc”. (Lumile infernale)

„Când pământul va tresări din cauza acestui cutremur care îl aşteaptă... Când va fi dat afară, morţii care se odihnesc în măruntaiele sale..., atunci omul se va pregăti pentru a fi judecat”.

„Soarele va fi sfâşiat, stelele vor cădea, munţii vor fi puşi în mişcare şi vor termina prăbuşindu-se peste pământ. Cerul se va rupe în mii de bucăţi şi mările şi râurile îşi vor amesteca apele. Mormintele se vor deschide şi morţii vor învia. Cei care au făcut bine, vor avea parte de fericire fără margini; dar cei răi, vor fi pedepsiţi de asemenea fără măsură”. (Să se vadă Coranul)

În lumea cauzală eu am contemplat cu mare uimire mistică Marea Catastrofă care se apropie, şi cum aceasta este regiunea muzicii inefabile, viziunea a fost însoţită de sunetul muzicii.

În străfundurile profunde ale cerului lui Venus (Cauzal) răsună o minunată simfonie tragică.

Acea partitură uimea, în general, prin grandoarea şi majestatea sa, prin inspiraţia şi frumuseţea construcţiei, prin puritatea liniilor sale şi prin coloritul şi nuanţele savantei şi artisticei sale ilustrări, dulce şi severă, grandioasă şi terifiantă, dramatică şi lugubră totodată...

Bucăţile muzicale fragmentare (laitmotive) care s-au auzit în lumea cauzală, în diversele ocazii profetice, sunt de o mare putere expresivă şi sunt în strânsă legătură cu marele eveniment şi cu faptele istorice care, inevitabil îl vor preceda în timp...

Există, în partitura acestei mari Opere Cosmice, fragmente simfonice relaţionate cu cel de-al Treilea Război Mondial; sunete minunate şi funeste, evenimente oribile, bombe atomice, înspăimântătoare radioactivitate pe întregul Pământ, foamete, distrugerea totală a marilor metropole, boli necunoscute, revoluţii de sânge şi alcool, dictaturi insuportabile, ateism,

materialism, cruzime fără limite, câmpuri de concentrare, uri de moarte, înmulţirea frontierelor, persecuţii religioase, martiri mistici, bolşevici execrabili, anarhism abominabil, intelectualism golit de orice spiritualitate, pierderea completă a ruşinii organice, droguri, alcool, prostituţia totală a femeii, exploatări infame, noi sisteme de tortură, etc...

Amestecate cu o artă nemaivăzută, se auzeau teme înfiorătoare, relaţionate cu distrugerea puternicelor metropole ale lumii: Paris, Roma, Londra, New York, Moscova, etc., etc...

Nostradamus, în faimoasa scrisoare către Henric al II-lea spune: *„Când soarele va rămâne complet eclipsat, va apărea pe cerul nostru un nou şi imens corp ceresc, care va putea fi văzut în plină zi, însă astrologii* (referindu-se la faimoşii astronomi din ziua de azi şi din viitor), *vor interpreta efectele acestui corp în alt mod* (foarte la modă). *Din cauza acestei proaste interpretări, nimeni nu va avea provizii pentru perioadele de penurie”*. (aluzie la Marea Catastrofă) Nostradamus, medic, astrolog şi clarvăzător iluminat, include în predicţiile sale această chestiune a revoluţiei axelor Pământului, însă nu indică o dată exactă, precisă, când aceasta va avea loc.

Ioan, evanghelistul, spune: *„Când păsările de oţel vor depune ouăle de foc; când oamenii vor stăpâni aerul şi vor străbate fundurile marilor; când morţii vor învia; când focul va coborî din ceruri şi oamenii de pe câmpuri nu vor putea ajunge în oraşe şi cei din oraşe nu vor putea fugi pe câmpuri; când aparate ciudate vor putea fi văzute pe cer şi lucruri extravagante se vor vedea de pe Pământ...”*

„Când creaturile, tineri şi bătrâni, vor avea viziuni, premoniţii şi vor face profeţii; când oamenii se vor separa în numele lui Hristos, când foamea, setea, mizeria, durerea şi cimitirele vor înlocui populaţia oraşelor...”

„Când fraţii de sânge se vor omorî între ei şi creaturile vor adora bestia..., atunci, timpurile au sosit”.

Apostolul Sfântul Pavel, în Epistola sa către Tesaloniceni, IV, 20-21, avertizează: *„Nu subestimaţi profeţiile, examinaţi totul, reţineţi ceea ce este bun”*.

Istoria ciclică a umanităţii se deschide cu capitolul VI din Geneza, cu relatarea Potopului universal (scufundarea continentului atlant) şi se încheie cu capitolul XX din Apocalipsa, în flăcările arzătoare ale Judecăţii finale.

Moise, salvat din apele învolburate ale vieţii, a fost primul care a scris; Sfântul Ioan, extraordinară figură a exaltării solare, închide Cartea Sacră cu peceţile de foc şi sulf...

Pornind de aici şi în ciuda aparenţei universalităţi şi a terifiantei şi prelungitei acţiuni a elementelor dezlănţuite, suntem convinşi că marele cataclism care se apropie nu va acţiona în mod egal în toate părţile, nici pe toate continentele şi mările. Anumite pământuri privilegiate vor adăposti bărbaţii, femeile şi copiii ce lucrează cu ei înşişi.

Acolo, pentru un timp, acele suflete selectate, vor fi martori ai înspăimântătoarei dureri provocate de foc şi de apă.

Dublul Curcubeu va vesti începutul unei noi ere de aur după Marea Catastrofă.

Virgiliu, marele poet din Mantua, maestrul lui Dante, florentinul, a spus*: „A sosit epoca de aur şi un nou neam conduce”*.

Cu toate acestea, şi în ciuda faptului că încă nu cunoaştem data exactă a puternicei catastrofe care se apropie, întrucât numai Tatăl cunoaşte ziua şi ceasul, ştim din experienţă directă că *„timpurile sfârşitului deja au sosit şi noi le trăim...”*

Intenţia noastră nu este de a combate aici pe adepţii acelei date, dorim doar să spunem că în Biblie, deşi cuprinde dezvăluirea întregii istorii a omenirii, cu mult mai îndepărtate, chiar propriile anale ale popoarelor, niciodată nu s-a spus că în anul 1999 va pieri Rasa Aria (umanitatea actuală).

Cu toate acestea, în nici un caz erudiţii nu pot ignora că în Biblie se găseşte istoria „in extenso” a drumului pe care îl face fiecare mare generaţie ciclică.

Umanitatea este acum pe deplin matură pentru pedeapsa supremă; sfârşitul acestei umanităţi ruşinoase se apropie...

Analiza kabalistică demonstrează că în numerele doi (2), cinci (5), zero (0), zero (0), se găseşte secretul Marii Catastrofe. Cine are cunoaşterea, să înţeleagă, întrucât aici se află înţelepciune.

Din nefericire, oamenii niciodată nu ştiu să pătrundă adânca semnificaţie a anumitor sume kabalistice; este lamentabil că interpretează totul literal.

Este necesar să aşteptăm cu sânge rece ora supremă, de pedeapsă pentru mulţi şi de martiriu pentru unii.

„Şi înainte de toate, trebuie să ştiţi – spune Petru *– cum, în zilele de pe urmă, cei care trăiesc după lăcomia lor vor veni cu zeflemeaua lor batjocoritoare şi vor spune: Unde este promisiunea venirii Sale? Căci de când părinţii au murit, totul continuă la fel, de la începutul creaţiei”*.

„Dar va veni ziua Domnului – ziua pe care numai Tatăl o ştie – *ca şi un hoţ şi în această zi cerurile se vor sfărâma cu zgomot, şi elementele, încinse, se vor dizolva, şi Pământul însuşi cu tot ce există pe el”*.

▫ *CAPITOLUL XII* ▫
PARADISURI ŞI INFERNURI ▫

„O, binecuvântate Mixcoatl, pe bună dreptate meriţi să fii slăvit în cânturi, faima ta să dăinuie în lume şi cei ce dansează, în cântece să te poarte pe buze, în jurul mahalalelor şi tamburinelor din Uexotzinco, pentru ca să te bucuri şi să apari înaintea prietenilor tăi, nobili şi generoşi şi a rudelor tale!”

„O, glorios flăcău, demn de toată slava, tu care ai oferit inima ta soarelui, curată ca un şirag de safire, din nou vei înmuguri, din nou vei înflori în lume,

te vei întoarce la dansuri, şi între tobele şi tamburinele din Uexotzinco, vei apărea în faţa nobililor şi curajoşilor bărbaţi şi toţi prietenii tăi te vor vedea”. (Sahagun, 11,140)

„Toţi cei care mureau în război sau pe altarul sacrificiului, intrau în casa soarelui. Cu toţii mergeau pe o imensă câmpie. Când soarele este gata să apară, când este timpul să răsară, atunci ei încep să scoată strigăte de luptă, să sune din clopoţeii de la glezne şi să-şi lovească scuturile”.

„Dacă scutul lor este găurit de două sau trei săgeţi, atunci prin acele găuri pot să privească soarele, însă cei al căror scut nu are nici o fisură, nu pot zări soarele”.

„Toţi cei care au murit între agave şi cactuşi, între spini şi salcâmi, şi cei care au oferit sacrificii Zeilor, pot să contemple soarele, pot să ajungă la el”.

„După ce au trecut patru ani, se transformă în frumoase păsări: colibri, păsări muscă, păsări cu negru în jurul ochilor sau în fluturi albi, strălucitori, în fluturi cu aripi fine; în fluturi mari şi coloraţi, ca vasele de băut; şi zboară acolo, în locul lor de odihnă, coboară pe pământ, numai pe florile roşii ca sângele: eritrina, paisentia, carolinea, caliandra”. (Epica nahua)

„Bătrânii spun că soarele îi cheamă la el, să trăiască cu el, acolo, în ceruri, să îi aducă bucurie, să îi cânte şi să îi producă plăcere”.

„Aceştia se bucura de o plăcere fără limite, trăiesc într-un continuu deliciu, gustă şi beau din sucul aromat al tuturor florilor savuroase şi parfumate, niciodată nu simt tristeţe sau durere, nici neplăcere, pentru că trăiesc în casa soarelui, acolo unde există delicii din plin”.

„Şi cei care mor în luptă în acest mod, sunt foarte slăviţi pe pământ, şi acest fel de moarte este dorită de mulţi”.

„Mulţi îi invidiază pe cei care mor astfel şi de aceea toţi aspiră la această moarte, întrucât aceştia sunt foarte slăviţi”. (Sahagun, 11, 140) Enigmatice poeme solare... adevăruri transcendentale.

Mult s-a vorbit despre Makara, „cel acoperit cu solzi”, faimosul Dragon zburător din Medea.

În Muzeul Britanic încă se mai poate vedea un exemplar din acel Dragon, cu solzi.

Marele Dragon respectă şi venerează numai Şerpii de Înţelepciune. Este lamentabil că cei ce studiază cultura asiriană, în realitate nu cunosc care era statutul Dragonului în Caldeea antică.

În realitate, minunatul semn al Dragonului are şapte semnificaţii ezoterice.

Nu este de prisos să subliniem faptul că cel mai înalt grad este identic cu cel *„Născut prin el însuşi”*, Logosul, Aja hindus.

În sensul său diabolic reprezintă Diavolul, acea creatură care înainte se numea Lucifer, Cel care dă Lumina, Luceafărul dimineţii, „alama” vechilor alchimişti medievali.

Între gnosticii creştini numiţi Naaseni sau adoratori ai Şarpelui, Dragonul era Fiul Omului. Cele şapte stele ale sale strălucesc glorios la dreapta lui Alfa şi Omega din Apocalipsa Sfântului Ioan.

Este lamentabil că Prometeu-Lucifer din vechile timpuri s-a transformat în Diavolul lui Milton...

Satana va deveni din nou Titanul liber de odinioară, atunci când vom fi eliminat din natura noastră intimă orice element animal.

Avem nevoie cu maximă urgenţă, de neamânat, să albim Diavolul, şi aceasta este posibil numai luptând împotriva noastră înşine, dizolvând tot acest ansamblu de agregate psihice care constituie Eul, eu însumi, sinele însuşi.

Numai murind în noi înşine, putem albi alama şi putem contempla Soarele de la Miezul Nopţii, Tatăl.

Cei ce mor în lupta cu ei înşişi, cei ce obţin anihilarea lui eu însumi, strălucesc minunat în spaţiul infinit, pătrund în diferitele departamente ale Regatului (intră în Casa Soarelui).

Alegoria războiului din ceruri îşi are originea în templele de iniţieri şi în criptele arhaice.

Se luptă Mihail contra Dragonului Roşu şi Sfântul Gheorghe contra Dragonului Negru; se înfruntă mereu în luptă Apollo şi Piton, Krishna şi Kalya, Osiris şi Tiphon, Bel şi Dragonul, etc., etc., etc...

Dragonul este întotdeauna reflexia propriului nostru Dumnezeu Intim, umbra Divinului Logos, care, din adâncul Arcei Ştiinţei, în postură mistică, aşteaptă clipa în care va fi realizat.

A lupta împotriva Dragonului înseamnă a învinge tentaţiile şi a elimina toate şi pe fiecare dintre elementele inumane pe care le purtăm în interior: mânie, lăcomie, desfrâu, invidie, orgoliu, lene, gurmandism, etc., etc., etc...

Cine moare pe Altarul Sacrificiului, adică, al „sacrului-oficiu”, în a Nouă Sferă, merge la Casa Soarelui, se uneşte cu Dumnezeul său.

Pe pământul sacru al Vedelor, Arjuna tremură şi se clatină în plin câmp de bătălie, înţelegând că trebuie să-şi omoare proprii părinţi (multiplele sale egouri sau defectele psihologice ale armatei inamice). Pentru mexicanii autentici, ceea ce hotărăşte locul unde se va duce Sufletul după moarte, este însăşi felul de a fi al acestuia şi tipul de munci pe defunctul care le-a înfăptuit în timpul vieţii.

Chiar şi luptători inamici care au murit în bătălia dură sau care, luaţi prizonieri, au fost sacrificaţi pe techatl, piatra sacrificiilor, intră în sublimul Regat al luminii de aur (Paradisul Solar). Aceştia au un Zeu special, vreau să mă refer la Teoyaomicqui, *„Zeul duşmanilor morţi”*.

Aspectul ezoteric al acestei teme din religia populară este transcendental. A înţelege aceasta este de neamânat. *„Creştinii ar trebui să venereze de asemenea sfinţii altor credinţe, religii şi popoare”*.

Femeile care mor în timpul naşterii, şi care locuiesc fericite în paradisul de la occident, în mod înţelept numit *„cincalli”*, *„casa porumbului”*, sunt, de asemenea, foarte venerate.

Fără îndoială, înainte de a se transforma în zeiţe, aceste femei se bucură de extraordinare puteri magice, după cum afirmă Religia din Anahuac.

Despre femeia care a murit în timpul naşterii se spune că a învins duşmanul. Tinerii războinici râvnesc la braţul său drept şi încearcă să pună stăpânire pe el, pentru că acesta i-ar face invincibili în luptă, motiv pentru care acele cadavre erau întotdeauna bine păzite de către oameni din clan înarmaţi din cap până în picioare, cu scopul de a evita mutilarea.

Se dovedeşte interesant faptul că acele femei, înainte de a se transforma în zeiţe, coboară pe pământ transformate în fantome terifiante de rău augur, purtând pe cap un craniu şi cu mâinile şi picioarele terminate cu gheare, după cum povestesc misterele din Anahuac.

Stări post-mortem extraordinare ale acelor nobile femei care mor în timpul naşterii.

În timpul acelei stări de leşin care durează trei zile, despre care se vorbeşte în Bardo Thodol, şi care întotdeauna apare după moartea corpului fizic, defunctele îşi retrăiesc existenţa care tocmai a luat sfârşit şi atunci seamănă cu nişte fantome suferinde, cu o înfăţişare oribilă.

Însă, odată terminate experienţele retrospective ale existenţei finalizate, în absenţa Eului, „esenţa” se înalţă din sferă în sferă, până se scufundă în fericirea solară.

Mult mai târziu în timp, odată consumată dharma, aceste suflete vor trebui să se întoarcă, inevitabil, la o noua matrice.

Înţelepţii sacerdoţi din Anahuac întotdeauna au accentuat faptul că *„cihuateotl”*, sau *„femeile zeiţe”*, moarte în timpul naşterii, trăiesc în paradisul occidental numit *„cincalli”*, *„casa porumbului”*.

Din germen, din sământă, ia naştere viaţa, iar ele şi-au dat chiar viaţa pentru noua creatură.

Mama Natură întotdeauna ştie să plătească în cel mai bun mod sacrificiul solemn al acestor binecuvântate femei.

Este indescriptibilă fericirea de care se bucură aceste suflete în cerurile Lunii, ale lui Mercur, Venus şi ale Soarelui...

Din păcate, orice fericire are un sfârşit şi atunci acele suflete revin în interiorul Eului cu scopul de a pătrunde într-o nouă matrice.

Cei care mor înecaţi în apele agitate ale râurilor sau mărilor sau între undele lacurilor profunde, ori trăsniţi de fulger, intră fericiţi în Paradisul lui Tlaloc, care este la sud, regiune a fertilităţii şi abundenţei, unde există pomi fructiferi de toate tipurile şi abundă porumbul, fasolea, salvia şi multe ale produse.

Splendidele picturi descoperite în Templul din Teotihuacan vin să demonstreze credinţa fermă în Tlalocan, faimosul Paradis al lui Tlaloc.

În dimensiunile superioare ale Naturii există multe paradisuri de fericire; nu este de prisos să amintim Regatul lui Buddha Amitabha, aşezat de către lama tibetani la Vest.

În Bardo Thodol se citează mai multe dintre aceste Edenuri: *„Regatul Supremei Fericiri”*, *„Regatul Densei Concentraţii”*, *„Regatul celor cu Părul lung”*, Vajrapani sau Vihara Nelimitat al Radiaţiei Lotusului, Padma-sambhava în prezenţa lui Urgyan, etc., etc., etc...

Doctrina secretă din Anahuac ne învaţă că există treisprezece ceruri şi afirmă solemn faptul că în cel mai înalt dintre acestea trăiesc sufletele copiilor care mor înainte de a avea uzul raţiunii.

Doctrina Mexicului antic spune că aceste suflete inocente aşteaptă ca actuala umanitate să fie distrusă în marele cataclism ce se apropie, pentru a se reîncarna în noua umanitate. În Tibetul milenar, Bardo Thodol ghidează defuncţii care vor să se elibereze pentru a nu se mai întoarce la amărăciunile acestei lumi.

Pe pământul sacru al faraonilor, multe suflete au reuşit să scape din această cloacă a samsarei după ce au lucrat cu dezintegrarea Egoului.

Teribile probe îi aşteaptă pe defuncţii care nu vor să se mai întoarcă în această lume; când ies victorioşi, intră în deja amintitele regate suprasensibile. În aceste regiuni sunt instruiţi şi ajutaţi înainte de a se cufunda fericiţi, ca nişte copii inocenţi, în Marele Ocean.

Multe dintre aceste suflete vor reveni în Epoca de Aur, după marele cataclism, pentru a lucra la autorealizarea lor intimă.

Fără îndoială, se dovedeşte inteligent a şti să ne retragem la timp, înainte de a se sfârşi „ciclul de existenţe”.

Este preferabil să ne retragem din „şcoala vieţii” înainte de a fi daţi afară; involuţia scufundată în adâncurile Pământului, în tenebrosul Tartarus, este cu siguranţă foarte dureroasă.

În ţara însorită a lui Khem, în epoca faraonului Kefren, am cunoscut personal un astfel de caz exemplar.

Este vorba despre un cetăţean foarte religios, care niciodată nu şi-a fabricat *„corpurile existenţiale superioare ale Fiinţei”*.

Acel mistic, foarte sincer cu el însuşi, considerându-se incapabil pentru Iniţiere şi cunoscând destinul care le aşteaptă pe suflete după fiecare ciclu sau perioadă de existenţe, a preferat să se retragă din scenariul cosmic.

Acel devot niciodată nu a cunoscut secretul de nedezvăluit al Marelui Arcan, însă avea Eul, ştia că îl are şi dorea să îl dezintegreze pentru a nu reveni după moarte în această vale de lacrimi.

Este evident că Mama sa Divină Kundalini, Tonantzin, Isis, întotdeauna l-a

asistat în munca de dizolvare al acestor elemente care constituie eul însuşi.

Niciodată nu aş afirma că acea persoană religioasă a reuşit atunci eliminarea totală a elementelor inumane, însă, a avansat mult în munca sa şi după moartea corpului fizic a continuat dincolo, cu scopul ferm de a nu se întoarce în această lume.

Ulterior, după cunoscutul leşin de trei zile, acel suflet a trebuit să retrăiască în formă retrospectivă existenţa sa sfârşită.

Odată încheiată munca retrospectivă, defunctul fiind informat despre toate acţiunile sale, atât bune, cât şi rele, a continuat să rămână hotărât în decizia de a nu se mai întoarce niciodată.

Urletul terifiant al Lupului Legii, care îi înfricoşează atâta pe defuncţi, Uraganul înspăimântător al Justiţiei obiective, sinistrele furtuni din ţara celor morţi, nenumăratele perechi care copulează neîncetat, atracţiile şi respingerile, simpatiile şi antipatiile, greşelile groteşti, etc., niciodată nu au îndepărtat acel suflet de la scopul său.

Vocea solemnă a sacerdoţilor egipteni, care în timpul vieţii îi promiseseră ajutor, ajungea până la defunct, amintindu-i de ţelul său.

Keh, Tatăl său care este în secret şi Nut, Divina sa Mamă, Isis, l-au supus pe fiu, defunctul – la probă finală, însă acesta a ieşit victorios.

Ca urmare a tuturor acestor triumfuri intime, acel defunct a intrat fericit într-un paradis molecular foarte asemănător celui al lui Tlaloc.

În acea regiune de delicii naturale de nedescris, creatura a continuat cu deplin succes munca asupra lui însuşi.

Devi Kundalini, Tonantznin, Isis-Maria, Mama sa Divină particulară, l-a ajutat în mod direct, eliminând din psihicul său reziduurile inumane care mai rămăseseră.

Pe măsură ce defunctul îşi recâştiga inocenţa, pe măsură ce murea din ce în ce mai mult în el însuşi, trecea prin diferite metamorfoze. La început şi-a asumat figura inefabilă a unei tinere domniţe şi în final, pe cea a unei fetiţe de trei ani, scufundându-se în Oceanul Spiritului Universal de Viaţă ca un simplu „buddha elemental”, dincolo de bine şi de rău.

Evident, acea creatură a fost sinceră cu ea însăşi când a simţit că nu este capabilă să atingă Iniţierea, a preferat să se separe de scenariul lumii, să se întoarcă la punctul de plecare original, să continue ca un simplu elemental.

Dacă doresc, aceste suflete se pot reîncarna în viitoarea Epoca de Aur, după marele cataclism care se apropie, pentru a intra în mistere, însă, majoritatea acestor inocente creaturi, preferă să rămână pentru totdeauna în regiunea elementală.

Când noi, iniţiaţii vechiului Egipt, dădeam aceste învăţături poporului, ne aşezam în grupuri de câte patru, în faţa unor mese pătrate; prin aceasta simbolizam cele patru stări fundamentale prin care trebuie să treacă orice

suflet care vrea să se retragă din Roata Samsarei.

Odată terminată eliminarea reziduurilor inumane din psihicul defunctului, acesta trebuia să experimenteze, el însuşi, „vidul iluminator”; aceasta este „Dharmakaya”.

Acest vid nu seamănă deloc cu vidul neantului, ci este un vid inteligent, este starea de spirit în Sambhogakaya.

Vid şi claritate inseparabile. Vid clar prin natura sa şi claritate prin natura vidului este Adikaya, Inteligenţa Iluminată.

Inteligenţa Iluminată, strălucind fără obstacole în defunctul care a reuşit să moară complet în el însuşi, va iradia peste tot: este Nirmanakaya.

Numai prin experimentarea directă a celor patru Kaya, este posibilă obţinerea eliberării totale.

Foarte diferită este soarta sufletelor care încheie toate perioadele de manifestare fără să se fi eliberat.

Cei ce nu au fost aleşi de către Soare, sau de către Tlaloc spun aztecii, se duc în Mictlan şi acolo, acele suflete sunt supuse la înspăimântătoare probe magice, la trecerea prin infernuri.

În primul rând, pentru a ajunge în Mictlan, trebuie să treacă prin râul mocirlos, Aqueront sau Chignahuapan, în barca lui Caron, cum spune Dante, în Divina Comedie.

Fără îndoială, aceasta este prima probă la care sunt supuşi „zeii infernali”.

„Vai de voi suflete perverse! Nu speraţi să mai revedeţi vreodată cerul. Vin să vă duc pe celălalt mal, unde domnesc eternele tenebre, în mijlocul căldurii şi al frigului...”

Înţelepţii mexicani continuă, spunând că apoi sufletul trebuie să treacă printre doi munţi care se ciocnesc; în al treilea rând, printr-un munte de obsidian; în al patrulea rând, prin regiunea unde urlă teribil un vânt îngheţat; apoi, prin locul unde plutesc drapelele; al şaselea loc, este locul unde se trage cu săgeţi; în al şaptelea cerc dantesc se găsesc fiarele care mănâncă inimi; în al optulea, este o trecătoare îngustă între pietre; în al nouălea, şi cel din urmă cerc al lui Dante, în adâncul Pământului, se află Chignahumictlan-ul, unde se trece prin cea de-a doua moarte, atât de înţelept descrisă în Apocalipsa Sfântului Ioan.

Ulterior, aceste suflete se odihnesc, pătrunzând în paradisurile elementale ale naturii; atunci iniţiază noi procese evolutive care trebuie să înceapă cu regnul mineral, urmând cu cel vegetal, continuând cu cel animal şi culminând cu stadiul de umanoid pe care l-au pierdut odinioară.

▫ *CAPITOLUL XIV* ▫
BINARUL SERPENTIN ▫

Binarul Serpentin din Mexicul prehispanic este cu siguranţă ceva care ne

invită la reflecţie. Cei doi şerpi ignici sau xiuhcoatl, care înconjoară graţios Soarele în Calendarul Aztec, înconjurau de asemenea Templul principal din marele Tenochitlan şi formau faimosul Coatepantli sau „zid de şerpi”.

Şarpele aztec apare în mod constant în situaţii extraordinare care răstoarnă în întregime determinismul său organic: coada, reprezentată printr-un al doilea cap în posturi neobişnuite, ne conduce prin simpla deducţie logică la binarul serpentin.

Capul dublu, care aminteşte cu deplină claritate de figura şarpelui în cerc, în acea transă gnostică, devorându-şi propria coadă, apare pe zidurile sacre din Templul lui Quetzalcoatl, în ruinele din Xochicalco.

Binare serpentine, fie dansând exotic sub forma Sfântului Opt, fie înlănţuite, formând un cerc maya, etc., ne indică ceva misterios, extraordinar şi magic.

Nu este de prisos să amintim în acest Tratat caracterul ezoteric dublu al şarpelui.

Să se facă diferenţă între şarpele tentator din Eden şi Şarpele de bronz care îi vindeca pe izraeliţi în deşert; între oribilul Piton care se târa în noroiul pământului şi pe care Apollo l-a rănit cu lancea sa şi celălalt, care urca pe toiagul lui Esculap, Zeul Medicinii. Când Şarpele de foc al puterilor noastre magice urcă prin canalul medular spinal al organismului uman, este vorba despre Divina noastră Mamă Kundalini.

Când Şarpele de foc coboară, proiectându-se din osul coccigian către infernurile atomice ale omului, atunci este abominabilul organ Kundartiguator.

Venerabilul Maestru „G” cade în grava eroare de a atribui Şarpelui ascendent (Kundalini) puterile hipnotice şi oribile ale şarpelui care coboară (abominabilul organ Kundartiguator).

Kundalini este un cuvânt compus: „kunda”, ne aminteşte de oribilul organ kundartiguator; „lini”, este un termen atlant care semnifică „sfârşit”. Kundalini, într-o gramatică corectă, trebuie să se traducă astfel: Sfârşitul abominabilului organ Kundartiguator.

Ascensiunea victorioasă a lui Kundalini prin canalul medular spinal marchează finalul abominabilului organ kundartiguator.

Fără îndoială, Doctorul Maurice Nicoll şi Ouspensky, marele iniţiat, au acceptat această eroare a Maestrului „G”.

Respectivul Maestru considera ca Mama sa Cosmică era prana sacră. Dacă Maestrul „G” ar fi studiat binarul serpentin de pe „zidurile sacre” ale templelor mexicane, toltece, maya, etc., fără îndoială că niciodată nu ar fi căzut în această confuzie.

Yoga hindusă face analize exhaustive asupra acestui Foc serpentin medular (Kundalini), care se dezvoltă în mod ascendent în corpul ascetului, însă spune foarte puţine despre focul descendent sau „coada demonică”, a cărui forţă electrică menţine în transă hipnotică întreaga omenire îndurerată.

Dacă aceste biete mamifere intelectuale care populează faţa Pământului, ar putea vedea cu deplină claritate starea lamentabilă în care se găsesc, ar căuta cu disperare mijloace de a scăpa.

De îndată ce bietul animal intelectual se trezeşte, chiar şi numai pentru o clipă trecătoare şi deschide ochii în faţa crudului realism al vieţii, imediat, formidabila putere hipnotică a şarpelui teribil al abisului revine cu mai multă forţă şi nefericita victimă cade adormită din nou, visând ca este trează sau pe punctul de a se trezi.

Numai gnosticul sincer, care înţelege în întregime dificultatea de a-şi trezi conştiinţa, ştie că acest lucru este posibil doar prin munci conştiente şi suferinţe voluntare.

Marea viperă infernală cunoaşte întregul „modus operandi" al imaginaţiei mecanice. (niciodată nu ne vom pronunţa împotriva diafanului sau translucidului, care se cunoaşte ca imaginaţie obiectivă, conştientă).

Şarpele abisului, prin imaginaţia mecanică care este agentul său primordial, lucrează în acord cu interesele naturii şi ne ţine scufundaţi în această stare de transă hipnotică profundă.

Prin intermediul mecanismelor fanteziei, întotdeauna ne justificăm cele mai mari infamii, ocolim responsabilităţile, căutăm scăpări, ne autoconsiderăm, ne caracterizăm în cele mai bune moduri, ne credem corecţi şi perfecţi.

Trebuie să ne amintim faptul că există forţe pentru care este util şi profitabil să se menţină mamiferul raţional în stare de somn hipnotic, să îl împiedice să vadă adevărul şi să-şi înţeleagă poziţia în viaţă.

În mod evident, majoritatea oamenilor găsesc astfel de scuze, şi sunt atât de stăpâniţi de proasta şi subtila activitate a autojustificării cu complicitatea fanteziei mecanice, încât, în realitate, niciodată nu ar bănui intima existenţă inerentă a greşelilor psihologice...

De exemplu, dacă suntem cruzi cu soţia, copiii, rudele, etc., în realitate, ignorăm acest lucru...

Cel mai grav este că permitem ca această situaţie să continue, în primul rând pentru că ne place şi este atât de uşor, iar dacă suntem acuzaţi de cruzime, probabil că surâdem, gândind ca ceilalţi nu înţeleg justiţia noastră, mila noastră şi iubirea infinită...

Suntem prinşi între oribilele inele ale Marelui Şarpe, însă noi ne credem liberi.

Legenda secolelor povesteşte faptul că, atunci când Krishna marele Avatar al hinduşilor a împlinit cincisprezece ani, s-a dus să îl caute pe patriarhul Nanda şi l-a întrebat:

„- Unde este mama mea? (Şarpele ascendent Kundalini).

— Fiule, nu mă întreba pe mine, răspunse patriarhul, mama ta s-a dus de unde a venit şi nu ştiu când se va întoarce...

Krishna căzu într-o tristeţe adâncă, îşi părăsi tovarăşii şi rătăci timp de mai multe săptămâni pe Muntele Meru...

Acolo dădu peste un bătrân ce stătea în picioare sub un cedru gigantic. Amândoi se priviră timp îndelungat...

— Pe cine cauţi? Îl întrebă anahoretul.

— Pe mama mea. Unde o voi găsi?

— Alături de Acela care nu se schimbă niciodată. (Tatăl care este în secret).

— *Dar cum să îl găsesc pe Acela?*

— Caută, caută mereu şi fără încetare (în interiorul tău).

— *Ucide taurul* (Egoul animal) *şi striveşte şarpele* (abisului).

Apoi Krishna văzu cum forma majestuoasă a bătrânului se făcu transparentă, apoi tremură şi după aceea dispăru între ramuri, ca o vibraţie luminoasă...

Când Krishna coborî de pe Muntele Meru, părea radios şi transfigurat; o energie magică izvora din Fiinţa sa.

— Vom lupta împotriva taurilor şi a şerpilor (abisali); *îi vom apăra pe cei buni şi supune pe cei răi, le spuse tovarăşilor săi.*

Cu arcul şi spada, Krishna şi fraţii săi, copiii păstorilor, se luptară în pădure şi omorâră toate bestiile feroce.

Krishna îi ucise sau îi îmblânzi pe lei, se luptă cu regii perverşi şi eliberă triburile oprimate, însă tristeţea îi invadă străfundurile inimii...

Sufletul său avea o singură năzuinţă profundă, misterioasă: să o găsească pe Mama sa Divină Kundalini şi să îl reîntâlnească pe sublimul bătrân (Maestrul său); *însă, în ciuda promisiunii pe care acesta i-o făcuse şi a tuturor luptelor şi victoriilor sale, nu îşi atinse ţelul.*

Într-o zi auzi vorbindu-se despre Kalayoni, regele şerpilor, magul negru ce păzea templul lui Kali (Coatlicue, Proserpina, Hecate), *înspăimântătoarea zeiţă a dorinţei şi a morţii şi ceru să se lupte cu cel mai de temut dintre şerpii săi, acel şarpe etern* (abominabilul organ Kundartiguator*) care devorase deja atâtea sute de vrednici luptători, ale cărui bale rodeau oasele şi a cărui privire semăna groaza în inimile tuturor.*

Din adâncul templului lui Kali, regina infernurilor şi a morţii şi a tuturor crimelor, Krishna văzu cum iese, la descântecul magic al lui Kalayoni, o mare reptilă albastru-verzuie.

Şarpele îşi mişcă încet corpul gros, îşi zbârli înfricoşător roşia-i coamă şi ochii săi pătrunzători străluciră înspăimântător pe capul său de monstru cu solzi strălucitori.

— Ori îl adori, ori vei pieri, îi spuse magul.

Şarpele muri, ucis de mâinile lui Krishna, sfântul erou care nu cunoştea frica...

Când Krishna omorî eroic şarpele gardian al templului lui Kali, zeiţa oribilă a

dorinţei şi a morţii, timp de o lună făcu abluţiuni şi rugăciuni pe malul Gangelui, după ce mai înainte se purificase la lumina soarelui şi în divinul gând contemplativ al lui Mahadeva".

Oribila viperă infernală niciodată nu ar accepta Sahaja Maithuna, castitatea ştiinţifică, întrucât aceasta este împotriva intereselor naturii.

Cei ce nu reuşesc să fie devoraţi de către Divinul Şarpe Kundalini, vor fi înghiţiţi de înspăimântătorul şarpe Piton.

Războinicul care reuşeşte să ucidă vipera infernală, va pătrunde în Palatul Regilor, va fi uns ca Rege şi Sacerdot al naturii, după Ordinul lui Melchisedek.

Însă niciodată nu se dovedeşte lucru uşor să ne revoltăm contra atomilor eredităţii, împotriva desfrâului pe care l-am moştenit de la strămoşii noştri, împotriva înspăimântătoarei vipere infernale care a adus pe lume pe bunicii noştri şi îi va aduce pe copiii şi pe nepoţii noştri.

Ceea ce purtăm în carne, în sânge şi în oase, este definitiv şi a te revolta împotriva acestuia, se dovedeşte teribil.

Doctrina anihilării budhiste este fundamentală. Trebuie să murim clipă de clipă; numai prin moarte apare noul.

▫ *CAPITOLUL XV* ▫
ELEMENTALII ▫

Divina noastră Mamă Tonantzin este Şarpele de foc al puterilor noastre magice ce urcă victorios prin canalul medular spinal al organismului uman.

Coatlicue este şarpele abisului, Kali, Hecate, infernala Proserpina, zeiţa pământului.

Cihuacoatl este un alt nume teribil al zeiţei Pământului şi binecuvântata Patroană a faimoaselor cihuateotl care ţipă şi strigă înspăimântător în noapte.

În vremurile mai recente, Cihuacoatl s-a transformat în „bocitoarea" legendelor noastre populare, care duce cu sine un leagăn misterios sau cadavrul unui copil inocent şi care lansează în noapte bocete amare pe vechile străzi ale oraşului.

În timpurile vechi se spunea despre ea că ar fi ajuns aşa pentru că ar fi abandonat în piaţa publică un leagăn în care se găsea cuţitul sacrificiului.

Fără îndoială, gnomii sau pigmeii care sălăşluiesc în adâncurile Pământului, tremură înaintea lui Coatlicue.

Geniul particular al acestor gnomi este Gob, o zeitate foarte specială, cunoscută în înalta magie.

Ni s-a spus că regatul gnomilor se află la Nord. Li se porunceşte cu spada.

Să vedem acum un magnific poem din Epica Nahua, în legătură cu Tlaloc, Zeul apei:

„Zeul Tlaloc locuia într-un palat mare, cu patru încăperi şi în mijlocul Casei era o curte cu patru vase imense, pline cu apă. *Primul este cu apă pe care o aduce ploaia la timpul său şi care fertilizează pământul pentru a da roade bune. Al doilea este cu apă care face să se înnegrească grânele şi să se piardă fructele. Al treilea este cu apă care face să îngheţe şi să se usuce plantele. Al patrulea este cu apă care produce secetă şi pustietate*.

Zeul are în slujba sa mulţi miniştri (elementalii apei), *mici de statură, care locuiesc în fiecare dintre încăperi, fiecare în funcţie de culoarea sa, întrucât sunt albaştrii ca şi cerul, albi, galbeni sau roşii...*

Ei, cu stropitori mari şi cu bastoane în mâini, udă pământul atunci când Zeul suprem al ploii ordonă. Şi când tună, este pentru că i se crapă ulcioarele şi dacă vreun fulger cade, este pentru că o bucată din vasele rupte, cade pe pământ...”

Aflându-mă într-o zi în stare de meditaţie profundă, a trebuit să mă pun în contact direct cu binecuvântatul Domn Tlaloc.

Această mare Fiinţă trăieşte în lumea cauzală, dincolo de corp, de afecte şi de minte. În toate părţile Fiinţei mele am experimentat în mod exact teribila realitate a prezenţei sale.

Îmbrăcat exotic, părea un arab din vechile timpuri; chipul său, imposibil de descris în cuvinte, semăna cu un fulger.

Când l-am acuzat de delictul de a fi acceptat atâtea sacrificii de copii, femei, bărbaţi, bătrâni, etc., răspunsul a fost: *„Eu nu am fost vinovat pentru aceasta, niciodată nu am pretins acele sacrificii, acestea au fost lucruri ale oamenilor, acolo, în lumea fizică”.* Apoi continuă cu următoarele cuvine: *„Voi reveni în noua Eră a Vărsătorului”.*

Fără îndoială, Zeul Tlaloc va trebui să se reîncarneze.

Kabaliştii afirmă solemn că regatul ondinelor se găseşte la Occident şi sunt invocate cu cupa libaţiilor.

Vechii magi, când chemau ondinele din râuri şi lacuri, geniile norilor sau nereidele oceanului agitat, rosteau cu voce tare următoarele mantre: Veya, Vallala, Veyala, Heyala, Veya.

În anumite triburi din America, când doresc ploaia pentru culturile lor, membrii se reunesc, iau poziţia broaştei şi apoi, în cor, imită orăcăitul acesteia; rezultatul nu se lasă mult timp aşteptat.

Vechii mexicani se rugau Domnului ploilor, lui Tlaloc, şi atunci pământul era udat cu apele vieţii.

Deşi Tlaloc este un Rege al naturii, o creatură perfectă, dincolo de bine şi de rău, în mâinile sale stau inundaţiile, seceta, grindina, îngheţul şi fulgerul, motiv pentru care vechii magi se temeau de mânia sa. Nu este de prisos să afirmăm că spre sfârşitului civilizaţiei nahua, i se ofereau sacrificii de prizonieri îmbrăcaţi cu Numen şi în special fecioare şi copii, cu scopul de a-i potoli mânia.

Trebuie să clarificăm următoarele: Când puternica civilizaţie Anahuac era în culmea gloriei sale, sacrificiile umane, care atâta înspăimânta turiştii, străluceau prin absenţă, nu existau.

Fără îndoială, orice civilizaţie care agonizează termină întotdeauna într-o baie de sânge şi Mexicul nu putea fi în nici un fel o excepţie.

Cei care au studiat Istoria Universală nu ignoră acestea, amintindu-şi de Roma, Troya, Cartagina, Egipt, Perşia, etc., etc., etc...

Adepţii Frăţiei Oculte, acei Indivizi sacri înzestraţi cu raţiune obiectivă, Maeştrii autentici ai Antropologiei gnostice, ştiu foarte bine, prin experienţa mistică directă şi analiza profundă, că Zeul vântului este un Deva al naturii, un malachim al lumii cauzale, un geniu al mişcării cosmice, foarte diferit de Quetzalcoatl.

Merită să explicăm faptul că raţiunea subiectivă îşi elaborează conceptele sale de conţinut exclusiv cu datele bazate pe percepţiile senzoriale externe, motiv pentru care nu poate cunoaşte nimic despre real, despre adevăr, despre Dumnezeu, cum a demonstrat deja în formă concludentă Domnul Immanuel Kant în cartea sa intitulată „Critica raţiunii pure”.

Raţiunea obiectivă este diferită; elaborează conceptele sale de conţinut cu datele fundamentale ale Conştiinţei.

Marele guruji Ehecatl l-a ajutat foarte mult pe marele Kabir Iisus din Nazareth în dificilele sale procese ale învierii.

Este neîndoielnic că sub îndrumarea lui Ehecatl, milioane şi trilioane de silfi ai aerului lucrează pe planeta noastră Pământ.

Fără îndoială, li se porunceşte cu pană de acvilă sau cu sfintele pentacule; aceasta, magii o ştiu. În viziunea armoniei tuturor lucrurilor, descoperim cu uimire mistică partea spirituală a naturii; cu alte cuvinte, îi găsim pe faimoşii malachimi sau regi angelici.

Contactele directe cu elementalii trebuie să se realizeze întotdeauna prin intermediul regilor angelici ai elementelor, în sfera minunată a lumii cauzale.

La fel ca pământul, apa şi aerul, în doctrina din Anahuac, elementul foc din natură, are, de asemenea, zeul său special.

Aztecii l-au adorat întotdeauna cu numele sacru de Huehueteotl, care tradus corect, înseamnă *„Zeu bătrân”*.

Este reprezentat ca un bătrân împovărat de ani şi care are pe capul său un enorm vas cu jăratic.

Ni s-a spus că, spre deosebire de Tezcatlipoca, care este primul care ajunge la sărbătoarea lunii toltece, binecuvântatul Domn Divin Huehueteotl, este ultimul care ajunge la reuniunea zeilor.

Huehueteotl, ca element natural, este INRI al Creştinilor, Abraxas al gnosticilor, Tao chinez, Zen buddhist, Agnus Dei.

Huehueteotl, ca Individ sacru, este un Rege angelic, cineva care s-a

autorealizat intim, un malachim sub a cărui direcţie lucrează milioane şi trilioane de salamandre (creaturi ale focului).

În Focul universal locuiesc fericiţi „Fii Flăcării”, Zeii elementului ignic, genii antici, Apollo, Minerva, Horus, etc... Aceste Flăcări inefabile şi teribil de divine sunt, cu siguranţă, dincolo de bine şi de rău.

În mod evident, regatul salamandrelor se află la Sud. Li se porunceşte cu bagheta dinţată sau cu tridentul magic.

Pentru a domina şi a ne servi de elementalii naturii în formă completă şi definitivă, este indispensabil ca mai înainte să eliminăm Egoul animalic.

Niciodată o persoană uşuratică şi capricioasă nu va guverna silfii naturii; niciodată un subiect moale, rece şi nestatornic, nu va fi stăpân absolut al ondinelor apelor sau al nereidelor din mare; mânia irită salamandrele focului şi concupiscenţa grosieră îi transformă din start în jucării ale gnomilor sau pigmeilor din regnul mineral pe cei care vor să se servească de ei.

Este necesar să fim prompţi şi activi ca silfii; flexibili şi atenţi la imagini ca ondinele şi nereidele; energici şi puternici precum salamandrele; muncitori şi răbdători ca gnomii. Într-un cuvânt, este urgent, indispensabil, să supunem elementalii în punctul lor forţe, fără a ne lăsa niciodată dominaţi de slăbiciunile lor. Amintiţi-vă că deviza şi lozinca noastră este thelema (voinţa).

Când magul va fi în întregime mort în sine însuşi, natura întreagă i se va supune.

Va trece prin furtună fără ca ploaia să îi atingă capul; vântul nu va deranja nici măcar o cută a veşmintelor sale.

Va trece prin foc fără să se ardă; va merge pe apele agitate fără a se scufunda. Va putea vedea cu deplină claritate toate bogăţiile care se ascund în sânul Pământului.

Să ne amintim cuvintele marelui Kabir Iisus: *„Miracolele pe care eu le fac, le puteţi face şi voi şi chiar mai multe...”*

Ordinul angelic al lumii cauzelor naturale sau lumea Voinţei conştiente, este cel al Malachimilor sau Regilor Naturii, care, cu siguranţă, reprezintă prin ei înşişi, principiile legitime spirituale ale elementelor.

Aceşti Zei inefabili şi teribil de divini sunt Oameni perfecţi în sensul cel mai complet al cuvântului. Aceste Fiinţe se află cu mult dincolo de bine şi de rău.

Ascetul iluminat se umple de uimire şi teroare mistică atunci când experimentează, în toate părţile Fiinţei sale, prezenţa Zeului Liliac, puternic Domn al misterelor Vieţii şi ale Morţii.

Nu este de prisos să amintim că încă se mai păstrează cânturi în onoarea lui Huitzilopochtli, a Mamei Zeilor, a Zeului focului, Xochipilli, Zeul muzicii, al dansului şi al cântecului, în onoarea lui Xochiquetzal, Xipetotec, binecuvântatul Domn al primăverii, etc...

În clipele în care scriu aceste rânduri, mi se ivesc în minte nişte amintiri

insolite.

Acum mulţi ani, aveam un oaspete a cărui prezenţă nu era bine-venită în casa mea; părea că nu are de gând să mai plece.

L-am consultat în acest caz pe Ehecatl, Zeul vântului, şi este evident că subiectul a părăsit în grabă casa mea. Din fericire, aveam la dispoziţie suma pe care Ehecatl mi-a cerut-o pentru acel serviciu; nimic nu ni se dă gratis, totul costă.

Aceşti Zei elementali sunt plătiţi cu valori cosmice. Cine are cu ce să plătească, iese cu bine din negocieri.

Faptele noastre bune sunt reprezentate prin monedă cosmică. A face mereu fapte bune este un bun negoţ. Astfel acumulăm capital cosmic prin intermediul căruia este posibil să facem negocieri de acest gen.

Iniţiatul abordează fiinţele elementale în numele oricăruia dintre Regii care le guvernează. Coboară în regatele elementale ducând cu sine virilitatea sa şi lucrează atunci asupra elementelor.

Punerea în acţiune a elementalilor trebuie să se iniţieze în lumea cauzelor naturale; din această regiune trebuie să fie controlată... dacă lipseşte acest control, magia neagră intervine imediat.

Când forţele elementale se despart de principiile lor spirituale şi se transformă în ceva diferit, chiar dacă nu se urmăreşte să se facă vreun rău, se produce inevitabil o cădere, urmată de degenerare.

Când recucerim inocenţa în minte şi în inimă, Principii focului, aerului, apei şi pământului, deschid înaintea noastră porţile paradisurilor elementale. De aceea este necesar ca atunci când dorim să ne folosim de forţele elementale, să cerem ajutorul Regilor corespunzători.

Lumea cauzală sau lumea Voinţei conştiente este, în esenţă, regiunea misticismului religios.

Gnosticul care învaţă să combine meditaţia cu rugăciunea, fără îndoială, poate să intre în contact, obiectiv şi conştient, cu Zeii naturii.

Lumea cauzală este sfera Maeştrilor, este templul etern din ceruri pe care nici o mână nu l-a construit, este Marele Lăcaş al Fraternităţii Oculte.

Eşti bolnav? Doreşti să vindeci pe cineva? Alege atunci ca temă de concentrare, meditaţie, rugăciune, implorare, etc., pe faimosul Zeu Liliac al aztecilor şi mayaşilor. Fără îndoială, această mare Fiinţă este un Maestru al misterelor Vieţii şi ale Morţii.

Când focul scoate scântei ameninţând vieţi, case, moşii, atunci obiectul central al meditaţiei, concentrării, rugăminţii voastre, să fie Huehueteotl, Bătrânul Zeu al focului.

Bine ştiu evreii rabini kabalişti că mantra lumii cauzale a fost, este şi va fi întotdeauna: *Aloah Va Daath*.

A medita la acest cuvânt echivalează cu a bate la porţile minunate ale

marelui Templu.

Vom transcrie acum un fragment mistic dintr-o rugăciune adresată lui Xipetotec, Zeul elemental al primăverii, care este şi Zeul negustorilor.

RUGĂCIUNE:

„Tu, băutorule nocturn, de ce te laşi rugat?

Pune-ţi mască, Pune-ţi veşmintele de aur.

Oh, Zeul meu, apa ta de pietre preţioase a căzut pe pământ; s-a transformat în quetzal înaltul chiparos; şarpele de foc s-a transformat în şarpe de quetzal.

Şarpele de foc m-a eliberat.

Poate dispare, poate dispare şi atunci eu mă voi distruge, fragedă mlădiţă de porumb.

Asemeni unei pietre preţioase, înverzeşte în inima mea; dar, tot voi mai vedea aurul şi mă voi bucura dacă s-a copt, dacă s-a născut conducătorul războiului.

Oh, Zeul meu, fă, cel puţin să dea rod cu abundenţă câteva mlădiţe de porumb; devotul tău îşi îndreaptă privirile spre muntele tău, spre tine; mă voi bucura dacă mai întâi se coace ceva dacă pot afirma că s-a născut Conducătorul războiului".

Şi când se realizează miracolul rodirii, devotul recunoscător îl imploră pe binecuvântatul Domn Xipetotec, spunând:

„S-a născut Zeul porumbului în Tamoanchan.

În locul în care sunt flori, Zeul „1 Floare", s-a născut Zeul porumbului, în locul unde este apă şi umiditate, unde sunt făcuţi fiii oamenilor, în preţiosul Michoacan".

Aceste rugăciuni inefabile sunt mai degrabă de origine toltecă şi sunt foarte bine scrise în limbaj ezoteric nahuatl-tlatolli.

Legenda secolelor povesteşte că magul abate Tritemus, acel înţelept care în anul 1483 conducea faimoasa mănăstire din Sponheim, cunoştea în profunzime ştiinţa ezoterică a elementelor.

Se spune că a făcut să apară spectrul Mariei de Borgona înaintea împăratului Maximilian, la rugămintea acestuia, şi este clar că augusta umbră i-a sugerat acestuia un nou mod de a conduce şi i-a dezvăluit anumite lucruri, ordonându-i să se căsătorească cu Blanca Sforza.

Toţi eruditii Evului Mediu se preocupau neîncetat de magie şi mulţi dintre ei au lucrat cu elementalii naturii.

Unii magi, cu mare fervoare religioasă, implorau, chemându-l pe Cupidon, pentru a face să apară în oglinda magnetizată, înaintea devoţilor uimiţi, figura fiinţei iubite.

Să mă ferească Dumnezeu şi Sfânta Maria! Câte minuni făcea Cupidon cu

ajutorul elementalilor! Abatele Tritemus se considera discipol al lui Albert cel Mare; niciodată nu a negat faptul că cel mai sfânt dintre cei sfinţi practica magia.

Albert cel Mare, ca şi Sfântul Tomas, a susţinut realitatea Alchimiei. Tratatul său în materie se afla întotdeauna pe masa abatelui.

Tritemus povestea că atunci când Wilhelm II, conte al Olandei, a cinat cu renumitul şi ilustrul înţelept Albert cel Mare, în Koln, acesta a cerut ca masa să fie pusă în grădina mănăstirii, deşi erau în plină iarnă şi ningea.

De îndată ce invitaţii s-au aşezat, ca prin farmec, ninsoarea a dispărut şi grădina s-a umplut cu nenumărate flori. Păsări de diverse culori zburau printre arbori, ca în cele mai frumoase zile de vară.

Călugării elevi ai misteriosului abate năzuiau să poată realiza asemenea minuni şi Tritemus îndrăznea să afirme că maestrul realiza aceste minuni prin magia elementală şi că în aceasta nu era nimic demonic şi în consecinţă, nimic pervers, condamnabil, execrabil.

Este evident că Faust, Paracelsus şi Agripa, cei mai distinşi trei magi ai Evului Mediu, au fost discipoli ai abatelui Tritemus.

„- Enumeraţi-mi cele patru elemente ale naturii”, ordona abatele călugărilor săi, în plină oră.

— *Pământul, apa, aerul şi focul*.

— *Da,* continuă Maestrul, *pământul şi apa, cele mai grele, sunt atrase în jos, aerul şi focul, mai uşoare, în sus. Platon avea dreptate să topească focul în aer, care se transforma în ploaie, care se transforma în rouă, apoi în apă care prin solidificare se transforma în pământ...”*

Misticul care aspiră cu adevărat să se transforme într-un Malachim, într-un rege angelic al Naturii, trebuie să se transforme în rege al său însuşi.

Cum am putea porunci elementalilor naturii, dacă nu am învăţat să controlăm elementalii atomici ai propriului nostru organism?

Salamandrele atomice ale sângelui şi ale sexului ard înspăimântător prin pasiunile noastre animalice.

Silfii atomici ai propriului nostru aer vital, în serviciul imaginaţiei mecanice (a nu se confunda aceasta cu imaginaţia obiectivă, conştienţa), se joacă cu gândurile noastre lascive şi perverse.

Ondinele atomice ale spermei sacre dau naştere mereu la înspăimântătoare furtuni sexuale.

Gnomii atomici ai cărnii şi ai oaselor, savurează indolenţi lenea, gurmandismul, concupiscenţa.

Este urgent să ştim să exorcizăm, să comandăm şi să supunem elementalii atomici ai propriului nostru corp.

Prin intermediul exorcismelor focului, aerului, apei şi pământului, putem, de asemenea, să supunem elementalii atomici ai propriului nostru corp.

Evident, respectivele rugăciuni şi exorcisme, trebuie învăţate foarte bine, pe de rost.

EXORCISMUL FOCULUI:

Se exorcizează focul aruncând în el sare, tămâie, răşină albă, camfor şi sulf, pronunţând de trei ori cele trei nume ale geniilor focului: *„Michael, rege al Soarelui şi al trăsnetului; Samael, rege al vulcanilor; Anael, prinţ al luminii astrale, ascultaţi rugămintea mea*. *Amin”*. (În continuare, devotul formulează la nivel mental rugăciunea sa).

EXORCISMUL AERULUI:

Se exorcizează aerul suflând către cele patru puncte cardinale şi spunând cu credinţă următoarele:

„Spiritus Dei Ferebatur super aquas, et inspiravit in faciem hominis spiraculum vitae. Sit Michael dux meus et Sabtabiel, servus meus, in luce et per lucem. Fiat verbum halitus meus et imperabo spiritibus aeris hujus, et refrenabo equos solis voluntate cordis mei et cogitatione mentis meae, et nutu oculi dextri. Exorciso igitur te, creatura aeris, per pentagrammaton et in nomine tetragrammaton, in quibus sunt voluntas firma et fides recta. Amen. Sela, fiat”. Aşa să fie. (În continuare, devotul, concentrat asupra lui Michael şi Sabtabiel, va formula cererea sa.)

EXORCISMUL APEI:

„Fiat firmamentum in medio aquarum et separet aquas ab aquis, quae superius şicut quae inferius, et quae inferius şicut quae superius, ad perpetranda miracula rei unius. Sol ejus pater est, luna mater, et ventus hanc gestavit in utero suo. Ascendit a terra at coelum, et rursus a coelo in terram descendit. Exorciso te, creatura aquae, ut sis mihi speculum Dei vivi in operibus ejus, et fons vitae et ablutio pecatorum. Amen”. (În continuare, devotul, concentrat asupra lui Tlaloc sau Nicksa, face rugăciunea la nivel mental).

EXORCISMUL PĂMÂNTULUI:

„Prin cuiul de magnet ce străbate inima lumii, prin cele douăsprezece porţi ale cetăţii sfinte, prin cele şapte metale care curg în interiorul venelor Pământului şi în numele lui Gob, supuneţi-vă mie, muncitori subterani”.
(Apoi, devotul, concentrat asupra lui Gob, va formula cererea sa.)

Vechii magi foloseau în operaţiunile de magie elementală fumigaţii cu ramuri de dafin, artemisă, rută, salvie, pin, rozmarin, etc. Vegetalele ardeau pe cărbunii încinşi. Această practică este magnifică. Aerul se umple cu parfumul plantelor, focul exorcizat va reflecta voinţa celui care operează şi forţele subtile ale naturii îl vor asculta şi îi vor răspunde. În acele momente, apa pare că tremură şi fierbe, focul împrăştie o stranie mireasmă şi se aud în aer voci necunoscute; însuşi pământul pare că se cutremura.

În acele momente, magii din Evul Mediu reuşeau să facă în aşa fel ca geniul elemental Cupidon să apară în oglinda magnetizată şi să arate în aceasta, nu

numai chipul persoanei iubite, ci, ceea ce este mai interesant, ceea ce destinul le rezervă întotdeauna fiinţelor ce se adoră.

Zeii focului, Agni, Huehueteotl, etc., Elohimii aerului, Paralda, Ehecatl, etc., divinităţile apei, Nicksa, Tlaloc, etc., Gob şi alte zeităţi subterane, îl asistă întotdeauna pe misticul care îi invocă cu înţelepciune, iubire şi forţă.

Ni s-a spus ca orice mag care lucrează cu elementalii naturii se poate face invizibil după voie.

Fără îndoială, ca şi orice altă facultate, această putere se obţine numai prin supreme sacrificii.

Este clar că sacrificiul semnifică în mod clar alegerea deliberată, plină de discernământ, al unui bine superior în locul unuia inferior.

Cărbunele pe care îl consumă locomotiva, este sacrificat în mod crud pentru a produce mişcarea atât de indispensabilă pentru transportul pasagerilor.

În realitate, sacrificiul este o transmutare de forţe. Energia, latentă în cărbunele sacrificat pe altarul locomotivei, prin intermediul instrumentelor folosite, este transformată în energia dinamică a vaporilor.

Există un mecanism psihologic şi cosmic totodată care este pus în mişcare de fiecare act de sacrificiu şi prin care acesta este transformat în energie spirituală, care, la rândul său, poate fi aplicată la diferite alte mecanisme şi poate să reapară în planul formelor într-un tip de forţă integrantă absolut diferită de cea care a fost la origine. De exemplu, un bărbat îşi poate sacrifica emoţiile pentru carieră, iar o femeie poate să îşi sacrifice cariera în favoarea emoţiilor.

Unele persoane sunt dispuse să îşi sacrifice plăcerile terestre pentru deliciile spiritului.

Cu toate acestea, este foarte dificil să întâlneşti pe cineva dispus să renunţe la propriile suferinţe, să le sacrifice pentru ceva superior.

Sacrificaţi suprema durere, foarte firească, ce apare la moartea unei fiinţe iubite şi veţi obţine o teribilă transmutare de forţe, a cărei consecinţă ar putea fi puterea de a vă face invizibili după voie.

Doctorul Faust ştia să se facă invizibil după voinţă. Este evident că amintitul mag obţinuse această putere pe bază de sacrificii.

Înţelepţii medievali aveau o formulă magică minunată prin care se făceau invizibili.

Este de ajuns, după cum spun ritualurile şi invocaţiile folosite, a şti să se folosească în mod magic următoarea formulă liturgică:

„Athal, Bathel, Nothe Jhoram, Asey, Cleyubgit, Gabellin, Semeney, Mencheno, Bal, Labenentem, Nero, Meclap, Halateroy, Palcim, Tingimiel, Plegas, Peneme, Fruora, Heam, Ha, Ararna, Avora, Ayla, Seye, Peremies, Seney, Levesso, Hay, Barachalu, Acuth, Tural, Buchard, Caratim, per misercordiam, abibit ergo mortale, perficiat qua hog opus, ut invisibiliter, ire

possim".

Acest tip de formule magice au la bază credinţa adevărată şi de nezdruncinat.

Această credinţă trebuie să o fabricăm prin studiul analitic, profund şi prin experienţă mistică directă.

▫ *CAPITOLUL XVI* ▫
DESPRE VISE ▫

Gnoza ne învaţă că există mai multe tipuri de vise, pe care decadenta Psihologie Modernă a emisferei occidentale le ignoră radical.

Fără îndoială, visele sunt de mai multe feluri, datorită faptului concret că sunt în strânsă legătură cu fiecare dintre centrii psihici ai organismului uman.

În numele adevărului şi fără nici o exagerare, putem afirma că majoritatea viselor sunt legate de centrul instinctiv-motor; acestea sunt ecoul evenimentelor trăite în timpul zilei, simple senzaţii şi mişcări, o pură repetiţie astrală a ceea ce am trăit în timpul zilei.

Astfel, anumite experienţe de tip emoţional, precum frica, care face atât de mult rău umanităţii, reuşesc să se manifeste în aceste vise haotice ale centrului instinctiv-motor.

Astfel, există vise emoţionale, sexuale, intelectuale, motor-instinctive, etc., etc., etc...

Visele cele mai importante, trăirile intime ale Fiinţei, sunt în legătură cu doi centri: emoţionalul superior şi mentalul superior.

Fără îndoială, aceste vise relaţionate cu cei doi centrii superiori, se dovedesc interesante, ele se caracterizează întotdeauna prin ceea ce am putea numi un fir epic.

Acum, dacă ne gândim la Raza Creaţiei, la centrii superiori şi inferiori şi la influenţele care coboară prin amintita Rază Cosmică, trebuie să admitem că în noi pătrund vibraţii luminoase care încearcă să ne vindece, să ne informeze asupra stării în care ne aflăm, etc...

Se dovedeşte util să primim mesaje şi să ne aflăm în contact cu adepţii azteci, mayaşi, tolteci, egipteni, greci, etc...

De asemenea, este minunat să conversăm cu unele dintre părţile cele mai elevate ale Fiinţei noastre.

Centrii superiori sunt pe deplin dezvoltaţi în noi şi ne transmit mesaje pe care trebuie să învăţăm să le captăm în mod conştient.

Acele persoane foarte speciale care au avut momente în viaţă în care au fost în amintire de sine, când au văzut un lucru sau o persoană comună şi obişnuită, într-un mod cu totul nou, nu vor fi surprinse dacă le spun, în aceste capitole, că acele momente au aceiaşi calitate şi savoare interioară ca

şi aceste rare şi stranii vise, relaţionate cu cei doi centri, emoţionalul şi mentalul superior.

Fără îndoială, semnificaţia acestor vise transcendentale aparţine aceluiaşi ordin căruia îi aparţine însăşi realizarea Razei Creaţiei şi anume, octavei laterale a Soarelui.

Când cineva începe să îşi dea seama de profunda semnificaţie a acestui tip specific de vise, este semn că anumite forţe luptă pentru a ne trezi, pentru a ne vindeca sau însănătoşi.

Fiecare dintre noi este un punct matematic în spaţiu care serveşte drept vehicul anumitor sume de valori, bune sau rele.

Moartea este o operaţie matematică; odată terminată operaţia matematică, singurul lucru care rămâne, sunt valorile (bune sau rele).

În acord cu legea eternei reîntoarceri, este evident că valorile se întorc, se reîncorporează.

Dacă un om începe să se ocupe mai conştient de micul ciclu de evenimente recurente din viaţa sa personală, ar putea atunci să verifice prin el însuşi, prin intermediul experienţei mistice directe, că în somnul zilnic se repetă întotdeauna aceiaşi operaţie matematică a morţii.

În absenţa corpului fizic, în timpul somnului normal, valorile, scufundate în lumina astrală, se atrag şi se resping în acord cu legea atracţiei universale.

Întoarcerea la starea de veghe, implică, de fapt şi de drept, întoarcerea valorilor în interiorul corpului fizic.

Unul dintre lucrurile cele mai extraordinare este acela că oamenii consideră că sunt în legătură numai cu lumea exterioară.

Gnoza ne învaţă că suntem în legătură cu o lume interioară, invizibilă pentru simţurile fizice obişnuite, însă vizibilă pentru clarvăzători.

Lumea interioară invizibilă este mult mai vastă şi conţine mult mai multe lucruri interesante decât lumea exterioară, către care ne orientăm mereu prin cele cinci ferestre ale simţurilor.

Multe vise se referă la locul în care ne situăm în lumea interioară invizibilă, din care izvorăsc diversele circumstanţe ale vieţii.

Limbajul viselor este comparabil cu limbajul parabolelor.

Cei care interpretează totul literal, cred că Semănătorul din Evanghelia Cristică a ieşit să însămânţeze şi că sămânţa a căzut pe teren pietros, etc., etc., însă nu înţeleg semnificaţia acelei parabole, întrucât aceasta aparţine limbajului simbolic al centrului emoţional superior.

Nu este de prisos să afirm că orice vis, oricât de absurd sau incoerent ar fi, are o anumită semnificaţie, întrucât ne indică atât centrul psihic cu care este relaţionat, cât şi starea psihologică a acestui centru.

Mulţi penitenţi care se credeau caşti, când au fost supuşi la probe în lumile interne, au fost învinşi în centrul sexual şi au căzut datorită poluţiilor

nocturne.

La adeptul perfect, cei cinci centrii, intelectual, motor, instinctiv şi sexual, funcţionează în deplină armonie cu infinitul.

Care sunt funcţionalismele mentale din timpul somnului?

Ce emoţii ne agită şi ne mişcă? Care sunt activităţile noastre în afara corpului fizic? Ce senzaţii instinctive predomină? Suntem conştienţi de stările sexuale pe care le avem în timpul somnului?

Trebuie să fim sinceri cu noi înşine. Pe bună dreptate, Platon afirma: *„Omul se cunoaşte după visele sale”*.

Tema funcţionării greşite a centrilor este o temă care necesită un studiu de o viaţă întreagă, prin intermediul auto-observării în acţiune şi a examinării riguroase a viselor.

Nu este posibil să înţelegem într-o clipă centrii şi modul lor corect sau greşit de funcţionare; avem nevoie de răbdare infinită...

Întreaga noastră viaţă se desfăşoară în funcţie de centri şi este controlată de aceştia.

Gândurile, sentimentele, ideile, speranţele, fricile, iubirile, urile, acţiunile, senzaţiile, plăcerile, satisfacţiile, frustrările noastre, etc., se găsesc în centri.

Descoperirea vreunui element inuman în oricare dintre centri, trebuie să fie un motiv mai mult decât suficient pentru munca ezoterică.

Orice defect psihologic trebuie mai întâi înţeles prin intermediul tehnicii meditaţiei, înainte de a trece la eliminarea lui.

A extirpa, a eradica, a elimina orice element nedorit, este posibil numai cerând ajutorul lui Tonantzin (Mama Divină Kundalini), o parte a propriei noastre Fiinţe, Fohatul particular al fiecăruia dintre noi.

Numai aşa murim clipă de clipă; doar prin moarte se obţine noul...

Pe scara fiinţelor şi lucrurilor, fără îndoială că la noi ajung influenţe de tot felul. Dacă am înţeles Raza Creaţiei, am şti, de asemenea, ca în fiecare clipă a vieţii ajung la noi influenţe şi că acestea sunt de diverse calităţi.

Este bine să ne amintim întotdeauna că există influenţe superioare care acţionează asupra noastră şi care sunt înregistrate de aparatul nostru psihic, însă, dacă suntem ataşaţi de simţurile noastre şi nu acordăm o atenţie deplină vieţii noastre interioare, atunci nu vom reuşi să percepem aceste influenţe.

▫ *CAPITOLUL XVII* ▫
DISCIPLINA YOGĂI VISULUI ▫

Acei aspiranţi care în mod sincer doresc experienţa mistică directă, fără discuţie că trebuie să înceapă cu disciplina Yogăi visului.

Este necesar ca gnosticul să fie exigent cu sine şi să înveţe să creeze

condiţiile favorabile pentru a-şi aminti şi a înţelege toate aceste experienţe intime care survin întotdeauna în timpul somnului.

Înainte de a ne culca pentru a ne odihni după oboseala şi eforturile de peste zi, este necesar să ne orientăm atenţia deplină asupra stării în care ne aflăm.

Devoţii care datorită circumstanţelor duc o viaţă sedentară, nu pierd nimic, ba, dimpotrivă, câştigă mult, dacă înainte de culcare fac o scurtă plimbare, în pas alert, la aer curat; această plimbare le va relaxa muşchii.

Fără îndoială, trebuie să clarificăm că niciodată nu trebuie să abuzăm de exerciţiile fizice; trebuie să trăim într-un mod armonios.

Cina, gustarea sau mâncarea finală a zilei, trebuie să fie uşoară, fără alimente grele sau stimulante, evitând cu grija să mâncăm alimente care ar putea să ne ţină treji, să ne împiedice să dormim.

Forma cea mai elevată de a gândi este de a nu gândi. Când mintea este liniştită şi în tăcere, liberă de oboseala zilei şi de preocupările lumeşti, se găseşte atunci într-o stare sută la sută favorabilă pentru a practica Yoga visului.

Când centrul emoţional lucrează, procesul gândirii încetează, chiar dacă este pentru scurt timp.

Este evident că centrul amintit intră în activitate prin beţia dionisiacă.

Acest extaz devine posibil când ascultăm cu infinită devoţiune simfoniile delicioase ale lui Wagner, Mozart, Chopin, etc., etc...

Muzica lui Beethoven, foarte specială, se dovedeşte extraordinară pentru a face să vibreze intens centrul emoţional superior.

În ea, gnosticul sincer găseşte un imens câmp de explorare mistică, pentru că nu este o muzică de forme, ci de idei arhetipale inefabile; fiecare notă are propria sa semnificaţie; fiecare tăcere corespunde unei emoţii superioare.

Beethoven, simţind atât de intens probele şi rigorile „Nopţii Spirituale”, în loc să eşueze, ca mulţi aspiranţi, şi-a deschis ochii intuiţiei către supra-naturalul misterios, către partea spirituală a naturii, către acea regiune unde trăiesc Regii angelici ai acestei Mari Creaţii Universale: Tlaloc, Huehueteotl, etc...

Urmăriţi-l pe acest „muzician-filozof” de-a lungul întregi sale vieţi exemplare. Pe masa de lucru are mereu în faţa ochilor pe Divina sa Mamă Kundalini, inefabila Neith, Tonantzin din Anahuac, suprema Isis egipteană.

Ni s-a spus că amintitul Mare Maestru, pusese la picioarele acelei figuri adorabile o inscripţie, scrisă de el însuşi, care spunea, misterioasă: *„Eu sunt ceea ce a fost, este şi va fi şi nici un muritor nu mi-a ridicat vălul”*.

Progresul intim revoluţionar, este imposibil fără ajutorul imediat al Divinei noastre Mame Tonantzin.

Orice fiu recunoscător trebuie s-o iubească pe mama sa; Beethoven o iubea din toată inima pe a lui.

În afara corpului fizic, în timpul orelor de somn, sufletul poate conversa cu

Mama sa Divină; însă, este evident că trebuie să începem cu disciplina visului.

Trebuie să acordăm atenţie camerei în care dormim. Decorul trebuie să fie agreabil. Culorile cele mai de dorit pentru scopul urmărit sunt, în ciuda a ceea ce sfătuiesc alţi autori, cele trei culori de bază care corespund întotdeauna celor trei forţe primare ale naturii (Sfântul Triamanzikamno) Sfânta afirmaţie, Sfânta negaţie şi Sfânta conciliere.

Merită să afirm că cele trei forţe originare ale acestei Mari Creaţii, se cristalizează întotdeauna în forma pozitivă, negativă şi neutră.

„Causa Causorum" a Sfântului Triamanzikamno se găseşte ascunsă în elementul activ Okidanok; acesta din urmă, în el însuşi, este emanaţia Sacrului Soare Absolut (AIN).

Evident, respingerea celor trei culori fundamentale, după toate motivele aici expuse, echivalează, prin simplă deducţie logică, cu a cădea în absurd, în aberaţie...

Yoga visului se dovedeşte extraordinară, minunată, formidabilă; cu toate acestea, poate fi foarte exigentă.

Camera trebuie să fie întotdeauna foarte bine parfumată şi aerisită, însă nu inundată de aerul rece al nopţii.

După o revizuire detaliată a sinelui şi a camerei în care va dormi, gnosticul trebuie să îşi examineze patul.

Dacă observăm o busolă oarecare, putem verifica singuri faptul că acul acesteia se orientează întotdeauna spre nord.

Fără îndoială, este posibil să profitam în mod conştient de acest curent magnetic al lumii care curge întotdeauna de la sud la nord.

Să orientăm patul, astfel încât capul să fie înspre nord; astfel vom putea folosi în mod inteligent curentul magnetic indicat de acul busolei.

Salteaua nu trebuie să fie nici prea tare, nici exagerat de moale, adică, trebuie să aibă o elasticitate care să nu afecteze în nici un fel procesele psihice ale celui care doarme.

Arcurile care scârţâie sau un pat care trosneşte şi pocneşte la cea mai mică mişcare, constituie un obstacol serios pentru aceste practici.

Sub pernă se aşează un caiet sau carnet şi un creion, astfel încât să poată fi uşor găsite pe întuneric.

Aşternutul trebuie să fie foarte curat; faţa de pernă se parfumează cu parfumul nostru preferat.

După ce a îndeplinit toate aceste cerinţe, ascetul gnostic va trece la a doua etapă a acestei discipline ezoterice.

Se va băga în pat şi după ce va stinge luminile, se va aşeza în decubit dorsal, adică pe spate, cu ochii închişi şi mâinile aşezate pe plexul solar.

Va rămâne complet liniştit pentru câteva clipe şi după ce s-a destins sau

relaxat total, atât la nivel fizic cât şi mental, se va concentra asupra lui Morfeu, Zeul Visului.

Fără îndoială, fiecare dintre părţile izolate ale Fiinţei noastre Reale, exercită anumite funcţiuni şi Morfeu este tocmai (a nu se confunda cu Orfeu) cel însărcinat să ne educe în tainele viselor.

Ar fi mai mult decât imposibil să trasăm o schemă a Fiinţei; însă, toate părţile spiritualizate, izolate, ale formei noastre obişnuite, aspiră la perfecţiunea absolută a funcţionalismelor lor.

Când ne concentrăm asupra lui Morfeu, acesta se bucură de minunata ocazie pe care i-o oferim.

Este urgent să avem credinţă şi să ştim să implorăm. Noi trebuie să îi cerem lui Morfeu să ne instruiască şi să ne trezească în lumile suprasensibile.

În aceste momente, gnosticul începe să fie cuprins de o somnolenţă foarte specială, şi atunci trebuie să adopte postura leului:

„Culcat pe partea dreaptă, cu capul înspre nord, ridică picioarele în sus, până ce genunchii rămân îndoiţi. În această poziţie, piciorul stâng se sprijină pe cel drept; apoi obrazul drept se aşează pe palma dreaptă şi mâna strângă se lasă să se sprijine pe piciorul stâng”.

Când ne trezim din somnul normal nu trebuie să ne mişcăm, pentru că este evident că atunci se agită valorile şi se pierd amintirile.

Fără îndoială, exerciţiul retrospectiv devine indispensabil în aceste clipe, atunci când dorim să ne amintim cu precizie deplină, toate şi pe fiecare dintre visele noastre.

Gnosticul trebuie să noteze foarte atent detaliile viselor în carnetul sau caietul aşezat sub pernă pentru acest scop.

Astfel va putea ţine o evidenţă minuţioasă asupra progresului său intim în Yoga visului.

Chiar dacă în memorie nu rămân decât amintiri vagi ale visului sau viselor, acestea trebuie să fie minuţios consemnate.

Dacă nu a mai rămas nimic în memorie, trebuie să se înceapă exerciţiul retrospectiv plecând de la primul gând pe care l-am avut când ne-am trezit; Evident, acela este în strânsă legătură cu ultimul vis.

Trebuie să clarificăm solemn faptul că exerciţiul retrospectiv începe înainte de a fi revenit total la starea de veghe, când încă ne mai găsim în stare de somnolenţă, încercând să urmărim conştient secvenţa visului.

Practicarea exerciţiului amintit începe întotdeauna cu ultima imagine pe care am avut-o cu câteva clipe înainte de a ne trezi.

Încheiem acest capitol afirmând solemn că nu este posibil să trecem mai departe de această practică relaţionată cu disciplina Yogăi visului, dacă nu am reuşit să ne amintim perfect visele.

▫ *CAPITOLUL XVIII* ▫
SOMNUL TANTRIC ▫

Fără îndoială, se dovedeşte urgent să revedem lunar carnetul sau caietul nostru de notiţe, cu scopul de a verifica singuri progresul memoriei onirice.

Orice posibilitate de uitare trebuie eliminată. Nu trebuie să continuăm cu practicile următoare, atâta timp cât nu am ajuns la o memorie perfectă.

Se dovedesc interesante acele drame care par ieşite din alte secole sau care se desfăşoară în medii sau ambienţe care nu au nimic de a face cu existenţa zilnică a celui care visează.

Trebuie să fim în stare de percepţie alertă, alertă noutate, şi să fim foarte atenţi la studiul detaliilor care includ chestiunii specifice, convorbiri, reuniuni, temple, activităţi neobişnuite cu alte persoane etc., etc., etc...

Odată obţinută dezvoltarea totală a memoriei onirice, după ce am eliminat orice posibilitate de uitare, procesul simbolismului va deschide calea revelaţiei.

Ştiinţa de bază a interpretării viselor trebuie căutată în legea analogiilor filosofice, în legea analogiei contrariilor, în legea corespondenţelor şi a numerologiei.

Imaginile astrale, reflectate în oglinda magică a imaginaţiei, niciodată nu trebuie interpretate în mod literal, întrucât sunt doar reprezentări simbolice ale ideilor arhetipice şi trebuie să fie utilizate la fel cum un matematician îşi foloseşte simbolurile algebrice.

Merită să afirm că acest gen de idei coboară din lumea Duhului pur.

Evident, ideile arhetipice care provin de la Fiinţă, sunt minunate deoarece ne informează, fie asupra stării psihologice al vreunui centru al maşinii, fie asupra unor chestiuni ezoterice foarte intime, fie asupra unor succese sau pericole..., întotdeauna îmbrăcate cu haina simbolismului.

A pătrunde cutare sau cutare simbol astral, cutare scenă sau figură, cu scopul de a extrage ideea esenţială, este posibil numai prin intermediul *„meditaţiei Fiinţei, care este logică şi comparativă”*.

Ajunşi la acest stadiu al disciplinei Yogăi visului, devine indispensabil să intrăm în aspectul tantric al problemei.

Înţelepciunea antică învaţă că Tonantzin (Devi Kundalini), Mama noastră Divină Cosmică particulară, (întrucât fiecare persoană o are pe a sa, proprie), poate să îmbrace orice formă, întrucât ea este originea tuturor formelor. Astfel, este bine ca gnosticul să mediteze asupra ei înainte de a adormi.

Aspirantul ar trebui să pătrundă zilnic în procesul somnului repetând cu multă credinţă următoarea rugăciune: *„Tonantzin, Teteoinnan, oh, Mama mea, vino la mine, vino la mine”*.

Conform ştiinţei tantrice, dacă gnosticul insistă în această practică, mai

devreme sau mai târziu, ca prin farmec, dintre amorfele şi schimbătoarele expresii ale viselor sale, va apărea un element iniţiator.

Până când nu s-a identificat integral acest element iniţiator, este indispensabil să continuăm înregistrarea viselor în carnet sau caiet.

Studiul şi analiza profundă a fiecărui vis notat, este indispensabilă în disciplina ezoterică a somnului tantric.

Indiscutabil, gnosticul sincer care ajunge la această etapă a disciplinei tantrice, este pregătit, din acest motiv, să facă pasul următor, care va fi tema următorului nostru capitol.

▫ *CAPITOLUL XIX* ▫
PRACTICA REÎNTOARCERII ▫

Când aspirantul a reuşit să realizeze cu succes deplin toate exerciţiile gnostice în relaţie cu ezoterismul viselor, este evident că atunci este pe deplin pregătit pentru practica reîntoarcerii.

În capitolul anterior am spus că elementul iniţiator apare ca prin farmec dintre expresiile amorfe şi schimbătoare ale viselor.

Anumite persoane foarte sensibile, rafinate şi impresionabile, au deţinut întotdeauna în ele însele elementul iniţiator.

Acele persoane se caracterizează prin repetiţia continuă a aceluiaşi vis; acele persoane retrăiesc în mod periodic cutare sau cutare scenă, sau văd constant în experienţele lor onirice, o anumită creatură sau simbol.

De fiecare dată când, la trezirea din somnul normal, îşi va aminti elementul iniţiator, acesta fiind un simbol, sunet, culoare sau persoană, etc., aspirantul, cu ochii închişi, va continua să vizualizeze imaginea-cheie familiară şi apoi, intenţionat, va încerca să adoarmă din nou, continuând cu acelaşi vis.

Cu alte cuvinte, vom spune că aspirantul încearcă să devină conştient de propriul vis şi de aceea continuă intenţionat cu el, dar, aducându-l în starea de veghe, cu deplină luciditate şi autocontrol.

Astfel, se transformă în spectator şi actor al unui vis, cu avantajul, deloc de neglijat, de a putea abandona scena după plac, pentru a se mişca liber în lumea astrală.

Atunci aspirantul, eliberat de toate legăturile cărnii, în afara corpului său fizic, se va desprinde de vechiul şi familiarul său mediu, pătrunzând într-un univers condus de legi diferite.

Disciplina somnului la buddhiştii tantrici conduce în mod didactic la trezirea conştiinţei.

Gnosticul se poate trezi, poate ajunge la adevărata stare de iluminare, numai înţelegând şi dezintegrându-şi visele. Scrierile sacre din India afirmă solemn că lumea întreagă este visul lui Brahma.

Pornind de la acest postulat hindus, afirmăm hotărât următoarele: *„Când Brahma se trezeşte, visul se termină”*.

Cât timp aspirantul nu a obţinut dezintegrarea totală, nu numai a viselor, ci şi a resorturilor psihologice care le stau la bază, trezirea absolută este mai mult decât imposibilă.

Trezirea definitivă a conştiinţei este posibilă doar printr-o transformare radicală.

Cele patru Evanghelii Cristice, insistă asupra necesităţii de a ne trezi; din nefericire, oamenii continuă adormiţi...

Quetzalcoatl, Christosul mexican, cu siguranţă a fost un om sută la sută trezit. Multitudinea capacităţilor sale indică, cu deplină precizie, vechimea cultului său şi veneraţia profundă ce i se purta în toată America centrală.

Zeii sfinţi din Anahuac sunt oameni perfecţi în sensul cel mai complet al cuvântului; creaturi complet treze; fiinţe care au eliminat din psihicul lor orice posibilitate de a visa.

Tlaloc, *„cel care face să încolţească”*, Zeu al ploilor şi al fulgerului, este de asemenea un om treaz, care a trebuit să elimine din psihicul său nu numai visele sale, ci mai mult, orice posibilitate de a mai visa. Este figura centrală a vechii culturi olmece şi apare întotdeauna cu masca tigrului-şarpe pe securile colosale şi pe diversele figurine de jad.

Tezcatlipoca şi Huitzilopochtli, creaturi ale focului, vii reprezentări ale nopţii şi zilei, sunt, de asemenea, oameni treziţi, fiinţe care au reuşit să treacă dincolo de vise.

În afara corpului fizic, omul treaz îi poate invoca pe Zeii sfinţi ai aztecilor, mayaşilor, toltecilor, etc...

Zeii din Codexurile Borgia, Borbon, etc., răspund la chemarea omului trezit.

Cu ajutorul Zeilor sfinţi, omul trezit poate studia în lumina astrală, Doctrina secretă din Anahuac.

▫ *CAPITOLUL XX* ▫
CELE PATRU BEATITUDINI ▫

În capitolul anterior am vorbit mult despre elementul iniţiator al visului şi este evident că acum nu ne rămâne altceva de făcut decât să învăţăm să îl folosim.

Când gnosticul a ţinut o evidenţă a viselor sale, descoperă negreşit visul care se repetă mereu; printre altele, acesta este un motiv mai mult decât suficient pentru a nota în carnet sau caiet toate visele.

Fără îndoială, experienţa onirică repetată constant, este elementul iniţiator care utilizat în mod inteligent, ne conduce la trezirea conştiinţei.

De fiecare dată când misticul, culcat în patul său, adoarme intenţionat,

meditând asupra elementului iniţiator, rezultatul nu se lasă niciodată mult aşteptat. De obicei anahoretul retrăieşte acel vis conştient, putându-se separa de scenă după voie, pentru a călători prin lumile suprasensibile.

Oricare alt vis, poate, de asemenea, să fie folosit cu acest scop, atunci când cunoaştem bine tehnica.

Cel care se trezeşte dintr-un vis, poate continua intenţionat cu acesta, dacă doreşte. În acest caz, trebuie să adoarmă din nou, retrăind experienţa onirică folosind imaginaţia.

Nu este vorba de a ne imagina că ne imaginăm, fundamental este să retrăim visul cu întregul său realism anterior.

Repetarea intenţionată a visului este primul pas spre trezirea conştiinţei; a ne separa de vis după voie şi în mijlocul dramei, este al doilea pas.

Unii aspiranţi reuşesc să facă primul pas, însă le lipseşte forţa pentru a-l face pe al doilea.

Acele persoane pot şi trebuie să se ajute singure, prin intermediul tehnicii meditaţiei.

Luând nişte decizii foarte serioase, aceşti devoţi vor practica meditaţia înainte de a adormi.

În acest caz, problema lor intimă va fi tema concentrării şi auto-reflexiei evidente, în meditaţia interioară profundă.

În timpul acestei practici, misticul neliniştit, plin de emoţie sinceră, o va chema pe Mama sa Divină Tonantzin (Devi Kundalini).

Vărsând lacrimi de durere, ascetul gnostic se lamentează cu privire la starea de inconştienţă în care se găseşte şi imploră ajutorul, rugând-o pe Mama sa să îi dea forţa necesară pentru a se desprinde de orice vis după voie.

Finalitatea acestei discipline a visului tantric este aceea de a pregăti discipolul ca să recunoască clar cele patru Beatitudini care îi apar în experienţa onirică.

Această disciplină ezoterică este doar pentru persoane foarte serioase, întrucât necesită răbdare infinită şi enorme supra-eforturi intime.

S-a vorbit mult în lumea orientală despre cele *„patru lumini”* ale somnului şi noi trebuie să studiem această chestiune.

Prima dintre ele se numeşte *„lumina revelaţiei”* şi stă scris cu litere de aur în cartea vieţii, că această lumină se percepe chiar înainte sau în primele ore ale somnului.

Trebuie să subliniem, fără nici o exagerare, faptul că, pe măsură ce somnul devine mai profund, nedoritul amestec de impresii reziduale şi curentul obişnuit de gânduri discriminatorii, din fericire, încetul cu încetul dispare.

În acest stadiu al somnului, apare progresiv a doua iluminare, cea care se cunoaşte în Asia cu numele minunat de *„lumina întăririi”*.

Fără îndoială, ascetul gnostic, prin extraordinara disciplină a somnului

tantric, reuşeşte să treacă cu mult dincolo de această etapă, ajungând să capteze total celelalte două lumini.

A experimenta clar crudul realism al vieţii practice, în lumile superioare ale Conştiinţei cosmice, înseamnă a atinge a treia lumină, cea a *„realizării imediate”*.

A patra lumină este cea a *„iluminării interioare profunde”* şi vine la noi ca prin farmec, în plină experienţă mistică.

„Aici, în al patrulea grad al vidului, sălăşluieşte Fiul Mamei luminii clare”, afirmă un tratat tibetan.

Vorbind sincer şi fără ocolişuri, declar următoarele: în realitate, disciplina somnului tantric este o pregătire ezoterică pentru acest somn final care este moartea.

După ce a murit de multe ori în timpul nopţilor, anahoretul gnostic care a captat în mod conştient cele patru Beatitudini ce se prezintă în experienţa onirică, atunci când se dezîncarnează, trece în starea „post-mortem” cu aceiaşi uşurinţă cu care se introduce voluntar în lumea viselor.

În afara corpului fizic, gnosticul conştient poate verifica singur destinul care le este rezervat sufletelor după moarte.

Dacă în fiecare noapte, prin disciplina tantrică a somnului, ezoteristul poate să moară conştient şi să pătrundă în lumea celor morţi, este evident că, din acelaşi motiv poate *„să studieze Ritualul Vieţii şi al Morţii în timp ce soseşte Oficiantul”*.

Hermes, după ce vizitase lumile infernale, unde a văzut cu oroare destinul rezervat sufletelor pierdute, a experimentat lucruri neobişnuite.

„Priveşte în această parte, îi spune Osiris lui Hermes, vezi acel roi de suflete care încearcă să se întoarcă în regiunea lunară? Unele sunt aruncate pe pământ ca nişte vârtejuri de păsări, lovite de furtună. Altele, ating cu mari bătăi de aripi sfera superioară care le agaţă în rotaţia ei. Odată ajunse acolo, recuceresc viziunea lucrurilor divine”.

Aztecii aşezau o ramură uscată la înmormântarea celui ce fusese ales de către Tlaloc, Zeul ploilor.

Se spunea că atunci când Preafericitul ajungea la *„Câmpia deliciilor”*, Tlalocan, ramura uscată înverzea, arătând prin aceasta, revenirea la o nouă existenţă, reîntoarcerea.

Cei care nu au fost aleşi de către Soare, sau de către Tlaloc, se duc în mod fatal în Mictlan, care este la nord, regiune unde sufletele suferă o serie de probe magice, la trecerea lor prin regiunile infernale.

Locurile unde sufletele suferă teribil înainte de a atinge odihna veşnică, sunt în număr de nouă.

Aceasta vine să ne amintească de *„cele nouă cercuri dantești”*, din Divina Comedie a lui Dante Alighieri.

Mulţi sunt Zeii şi Zeiţele care populează cele nouă cercuri danteşti ale infernului aztec.

Nu este de prisos să ne amintim, în acest Mesaj de Crăciun 1974-1975, de înspăimântătorul Mictlantecutli şi de tenebroasa Mictecacihuatl (Mictlancihuatl), *„domnul şi doamna infernului”*, locuitori ai celui mai adânc dintre locurile scufundate, cel de-al nouălea infern.

Sufletele care trec prin probele „infernului aztec”, mai târziu, după „cea de-a doua moarte”, pătrund fericiţi în paradisurile elementale ale naturii.

Fără îndoială, sufletele, care după moarte nu coboară în lumile infernale, şi nici nu urcă la Regatul de lumină aurie, nici în Paradisul lui Tlaloc, nici în Regatul eternei concentrări, etc., se reîntorc sau revin în forma mediată sau imediată într-un nou corp fizic.

Sufletele alese de Soare sau de către Tlaloc, se bucură mult timp în lumile superioare înainte de a se întoarce în Valea Samsarei.

Anahoreţii gnostici, după ce au captat cele patru lumini ale somnului, pot să viziteze în mod conştient, în fiecare noapte, Tlalocanul, sau să coboare în Mictlan, sau să se pună în legătură cu acele suflete, care înainte de a se întoarce, trăiesc în regiunea lunară.

▫ *CAPITOLUL XXI* ▫
ÎNGERUL PĂZITOR ▫

Începem ultimul capitol al acestei cărţi cu următoarea frază: Cel dintâi educator al oricărui mare iniţiat, se transformă, de fapt şi de drept, în cauza fundamentală a tuturor părţilor spiritualizate ale autenticei sale fiinţe.

Orice Guru recunoscător, se prosternează cu umilinţă în faţa primului creator al fiinţei sale autentice.

Când, după multe munci conştiente şi suferinţe voluntare, se dezvăluie, înaintea ochilor noştri plini de lacrimi, perfecţiunea absolută obţinută în funcţionarea tuturor părţilor spiritualizate, izolate, ale propriei noastre prezenţe, impulsul Fiinţei, gratitudinea faţă de cel dintâi educator, izvorăşte atunci în noi.

Fără îndoială, perfecţiunea absolută a tuturor şi a fiecăreia dintre părţile izolate ale Fiinţei, este posibilă numai murind în noi înşine, în fiecare clipă.

Există diferite stadii de autorealizare intimă. Unii iniţiaţi au obţinut perfecţionarea anumitor părţi izolate ale Fiinţei, însă, mai au încă mult de muncit până să obţină perfecţiunea absolută a tuturor părţilor Fiinţei.

În nici un caz nu am putea să descriem Fiinţa, pare o armată de copii inocenţi... Fiecare dintre aceştia exercită anumite funcţii. A obţine integrarea totală este cea mai mare aspiraţie a oricărui iniţiat. Când se obţine autorealizarea intimă a celei mai elevate părţi a Fiinţei, se primeşte gradul de Ismech.

Domnul nostru Quetzalcoatl, Hristosul mexican, fără îndoială că a dezvoltat şi partea cea mai elevată a Fiinţei sale.

Zeii elementali ai naturii, precum Huehueteotl, Tlaloc, Ehecatl, Chalchiuitlicue, Ginebra lui Tlaloc, Xochiquetzal, Zeiţa florilor, etc., asistă iniţiatul în operaţiunile sale de magie elementală, cu condiţia unei conduite corecte.

Însă, niciodată nu trebuie să îl uităm pe Intercesorul nostru elemental, magul elemental din interiorul nostru, care îi poate invoca pe Zeii elementali ai naturii şi poate realiza miracole... Fără îndoială, el este o altă parte izolată a propriei noastre Fiinţe.

Trei Zeiţe, care în realitate sunt aspectul aceleiaşi Divinităţi, o reprezintă pe Mama noastră Divină (variantă sau derivare a propriei noastre Fiinţe): Tonantzin, Coatlicue, Tlazolteotl...

Părţile izolate ale Fiinţei noastre sunt multe. Ne umplem de uimire la amintirea Leului Legii, a celor două Genii care notează faptele noastre bune şi rele, a Poliţiei Karmei de asemenea, parte a Fiinţei noastre, a Preamilostivului, a Celui plin de compasiune, ai noştri Tată-Mamă uniţi, al Îngerului păzitor, etc...

Puterile înflăcărate ale Îngerului păzitor sunt extraordinare, minunate, teribil de divine...

Din izvoare perfect gnostice, conservate în secret în mănăstirile iniţiatice şi care sunt foarte diferite de pseudocreştinismul şi pseudoocultismul obişnuit, comun, am aflat cu adevărat ce este Îngerul păzitor.

Ajunşi pe tărâmul misterios al istoriei şi vieţii Jinaşilor, am descoperit, nu numai Templul din Chapultepec din Mexic şi pe oamenii celei de-a patra verticale, ci, de asemenea – şi acest fapt este uimitor – puterile Îngerului păzitor în legătură cu toate acestea.

Se cade să nu uităm niciodată că Părintele Prado şi Bernal Diaz din Castillia se amuzau împreună privind sacerdoţii din Anahuac în stare de Jinas.

Anahoreţii pluteau minunat atunci când se transportau prin aer de la Cholula până la Templul cel Mare; aceasta avea loc zilnic, la asfinţitul soarelui.

Niciodată, în plimbările lor nocturne, discipolii din Sais, în delta Nilului, nici cei care în podişurile din Persia îl urmau pe Zaratustra, nici admiratorii Turnului Bel din Babilonia, nu au avut perspective mai slăvite decât cei care se supun zilnic disciplinei somnului tantric.

În afara corpului fizic, anahoretul gnostic poate, dacă doreşte, să invoce acea parte izolată a Fiinţei care în ezoterismul practic poartă numele de Înger păzitor; fără îndoială, Inefabilul va răspunde la chemarea sa...

O seninătate diafană, o linişte fără limite, o fericire extatică precum cea pe care o experimentează sufletul atunci când rupe lanţurile materiei şi ale lumii, este tot ceea ce simţim în acele clipe minunate...

Restul îl poţi ghici deja, iubite cititor, întotdeauna se pot obţine servicii magice din „Lohegrin”.

Dacă în acele momente de extaz îi cerem Îngerului păzitor să ne scoată corpul adormit din pat, unde l-am lăsat odihnindu-se, şi să îl aducă la noi, atunci fenomenul magic se va realiza cu deplin succes.

Când simţim pe umerii noştri animici o ciudată presiune, atunci corpul nostru fizic este deja pe drum, adus de Îngerul păzitor.

Dacă păstrăm o atitudine receptivă, deschisă, subtilă, corpul fizic va pătrunde în interiorul nostru.

Tantristul gnostic conştient, în loc să revină la corpul său fizic, aşteaptă că acesta să vină la el, pentru a călători cu el către Tărâmul promis, în a patra coordonată.

Ulterior, cu ajutorul Îngerului păzitor, ascetul gnostic se întoarce la casa şi la patul său, fără nici un pericol.

Venerabilii Maeştri ai Fraternităţii Oculte călătoresc cu corpurile lor fizice prin a patra verticală, putând să o abandoneze acolo unde doresc.

Aceasta înseamnă că Maeştrii înviaţi ai Ordinului Superior îşi pot permite luxul, deloc de neglijat, de a renunţa la toate sistemele de transport moderne: autobuze, avioane, automobile, etc., etc., etc.

Înalta valoare iniţiatică pe care o conţin procedurile critico-analogice şi simbolice care, în vechile timpuri au constituit esenţa vie a acelei şcoli alexandrine a filaleteilor sau „iubitorilor de adevăr”, academie sintetică din secolul IV, fondată de Ammonio Saccas, marele autodidact eclectic şi de către Plotin, continuatorul lui Platon. De-a lungul secolelor, cu ajutorul principiilor doctrinare din Egipt, Mexic, Peru, China, Tibet, Persia, India etc., etc., etc., a permis multor iniţiaţi să se orienteze către Cărarea Tăişului de Cuţit.

O menţiune foarte specială o merită „Androgilia” lui Ammonio Saccas, carte de aur prin excelenţă.

Fără îndoială, greşeala multor pseudoezoterişti şi pseudoocultişti moderni îşi are originea în amorul propriu; se iubesc mult pe sine; doresc evoluţia mizeriei pe care o poartă în interior...

Doresc să continue... aspiră la perfecţiunea aceluia care cu nici un chip nu merită perfecţiunea sau să continue.

Aceşti oameni cu un psihic subiectiv se cred bogaţi, puternici, iluminaţi, Maeştri, salvatori, Avatari şi râvnesc pe deasupra, o poziţie magnifică „dincolo”, însă în realitate nu cunosc nimic despre ei înşişi, desconsideră în mod lamentabil propria neputinţă, nimicnicie, neruşinare, nenorocire, mizerie psihologică şi goliciune.

Noi, gnosticii, nu aspirăm să fim mai buni sau mai răi, dorim doar să murim în noi înşine, clipă de clipă.

Ştim că suntem nişte nenorociţi şi nişte mizerabili..., la nimic nu ar servi evoluţia sinelui însuşi. Preferăm moartea supremă; numai prin moarte survine noul.

De ce ar trebui să luptăm pentru evoluţia şi progresul propriei noastre nenorociri? Moartea este mai bună...

Dacă sămânţa nu moare, planta nu se naşte. Când moartea este absolută, ceea ce se va naşte, este, de asemenea, absolut.

Anihilarea totală a eului însuşi, disoluţia radicală a ceea ce avem mai drag în interior, dezintegrarea finală a celor mai bune dorinţe ale noastre, gânduri, sentimente, pasiuni, resentimente, dureri, emoţii, idealuri, uri, iubiri, gelozii, răzbunări, mânii, afecţiuni, ataşamente, desfrâu etc., etc., etc. este urgent, grabnic, de neamânat, ca să apară flacăra Fiinţei, aceasta care nu aparţine timpului, care este mereu nouă.

Ideea pe care fiecare dintre noi o poate avea despre Fiinţă, niciodată nu este Fiinţa. Conceptul intelectual pe care ni l-am fi elaborat despre Fiinţă, nu este Fiinţa. Opinia asupra Fiinţei, nu este Fiinţa. Fiinţa este Fiinţa şi singura raţiune de a fi a Fiinţei, este însăşi Fiinţa.

Frica de moartea absolută, este un obstacol, o piedică, un inconvenient în calea obţinerii schimbării radicale.

Fiecare dintre noi poartă în el însuşi o creaţie greşită. Este indispensabil să distrugem ceea ce este fals, pentru a se ivi cu adevărat o creaţie nouă.

Niciodată nu am încerca să promovăm evoluţia falsului, preferăm anihilarea totală.

Din negrul şi înspăimântătorul mormânt al abisului, se ivesc diversele părţi înflăcărate ale Fiinţei; Îngerul păzitor este una dintre multele părţi izolate.

Acei care cunosc cu adevărat misterele Templului, minunata reflexie a misterelor bahice, eleusine şi pitagoreice, niciodată nu ar dori să continue cu mizeria lor interioară.

Trebuie să ne întoarcem la punctul de plecare originar, trebuie să ne întoarcem la tenebrele primordiale ale lui „A nu fi” şi la Haos, pentru a se naşte lumina şi pentru a se ivi în interiorul nostru o nouă creaţie.

În loc să ne temem de anihilarea totală, este mai bine să învăţăm să iubim şi să cădem în braţele Binecuvântatei noastre Zeiţe Mama-Moarte.

▫ *NOTĂ FINALĂ* ▫
MAGNIFICAT ANIMA MIA! ▫

Destinul tău, iubite cititor, niciodată nu va fi ca al celorlalţi muritori, dacă, după ce vei fi studiat în profunzime această carte, vei practica metodele sau sistemele predate aici pentru trezirea conştiinţei.

Pentru a da valoare celor scrise în aceste pagini, aş putea cita pe înţelepţii scriitori medievali întâlniţi pe ici-colo, după vechiul şiretlic literar.

Aş putea recurge la şiretlicul divinului Platon, atribuind lui Socrate ceea ce Sacerdotul din Sais i-a povestit lui Solomon în delta Nilului.

Aş putea apela, în final, la alte încântări proprii relatărilor mai mult sau mai puţin istorice, pentru a da mai multe date ezoterice privind viaţa şi extraordinarele evenimente gnostice din Anahuac, fără a omite legămintele sacre ale sigiliilor iniţiatice.

Însă, nu este necesar să mai adaug ceva la această carte. Consider că prin nouă zile de studiu, meditaţie, izolare şi post, se vor putea experimenta în mod direct adevărurile conţinute în acest tratat ezoteric.

Aveau grijă de lucrurile divine, aveau un singur zeu; îl considerau zeul suprem; îl invocau, îl implorau; numele său era Quetzalcoatl.

Şi respectau atât de mult lucrurile divine, încât împlineau tot ceea ce le spunea sacerdotul Quetzalcoatl, îndeplineau, nu deformau nimic.

El le spunea, le insufla; acest Zeu unic, Quetzalcoatl este numele său, nu cere nimic, doar şerpi, doar fluturi, pe care voi trebuie să îi oferiţi, pe care voi trebuie să-i sacrificaţi pentru el. (Codicele Matritense)

▫ *POSTFAŢĂ* ▫

Fără nici o îndoială, Gnoza este învăţătură care permite captarea directă a adevărurilor ascunse în toate manifestările culturale ale popoarelor lumii.

Gnoza, fiind cheia auto-cunoaşterii şi baza filosofică şi religioasă a revelaţiei divine, se converteşte în talismanul preţios care ne determină să aprofundăm misterul Fiinţei implicite a omului.

În această căutare neobosită a realităţii divine, întotdeauna ne gândim la bazele elenistice ale filosofiei şi, desigur, la consideraţiile Mesopotamiene şi Caldeene în legătură cu marele mister ocult al sufletului fiinţei umane.

Cu toate acestea, Victor Manuel Gomez Rodriguez, în această operă intitulată „Doctrina secretă din Anahuac", ne introduce în neobişnuitul scenariu filosofic, religios şi mistic al Nahuaşilor.

„Dacă este cert faptul că trebuie să ţinem seama în cadrul oricărui sistem gnostic de elementele sale elenistice orientale, incluzând Persia, Mesopotamia, Siria, India, Palestina, Egiptul, niciodată nu ar trebui să ignorăm principiile gnostice perceptibile în sublimele culte religioase Nahua, Toltece, Aztece, Zapotece, Maya, Chibchas, Quechuas, etc., din Indo-America".

Vorbind foarte deschis şi fără ocolişuri, afirmăm: „Gnoza este un funcţionalism foarte natural al Conştiinţei, o Filosofie Perennis et Universalis".

Universalitatea este caracteristica intrinsecă ce scânteiază în fundamentele gnostice. Această calitate a pierdut-o creştinismul atunci când a căzut în abandonul principiilor metafizice ale tuturor timpurilor. Fapt pentru care a sfârşit mai târziu fracţionându-se în secte ce încă persistă în zilele noastre.

Tocmai „universalitatea principiilor arhetipice ale Gnozei” este ceea ce permite investigatorului sincer conectarea curentelor filosofice şi religioase ale Orientului cu gândirea metafizică a Occidentului.

Graţie şi acestei opere, dar mai ales Cunoaşterii interioare experimentate în tine însuţi, avem posibilitatea de a intra în contact cu divinităţile oricărui panteon, fie el Maya, Olmec, Toltec sau Aztec, cu Elohimii ebraici, cu Devaşii hinduşi sau pur şi simplu cu Îngerii şi Arhanghelii lumii creştine.

Mistere precum cel al lui „Lucifer”, considerat în cadrul dogmei catolice ca antiteza divinităţii, recapătă prin intermediul Antropologiei Gnostice adevăratul său loc în cadrul teologiei comparate. Magicele vrăjitorii ale unui Faust medieval redobândesc dimensiunile metafizice sau teurgice, graţie dezvăluirii tematicii azteco-mayaşe despre Xolotl-Lucifer, fratele lui Quetzalcoatl, stăpânul metamorfozelor escatologice produse în Valea Anahuacului.

Se remarcă, de asemenea, în aceste pagini, frumoasa prezentare pe care Gnoza o face „Binarului Serpentin”, prezent în toate concepţiile teologice încă de la începutul veacurilor. Motiv în plus pentru care culturile Maya şi Aztecă, printre altele, sunt numite „Culturi Serpentine”. Însuşi misterul Şarpelui se află la baza religiei Naga (Serpentină) din India Prevedică.

Vom termina spunându-i fidelului nostru cititor faptul că de foarte puţine ori în istoria Lumii a fost înfăţişată oamenilor împărăţia lui Dumnezeu cu simplitatea, naturaleţea şi profunzimea cu care o face Gnoza.

Dincolo de orice comentariu, să lăsăm sufletul neliniştitului cititor să savureze aroma divinului, conţinut în orizontul acestor pagini scrise cu focul viu al cărbunilor care ard în Sanctuarul Adevărului...

OM MANI PADME HUM.